Franz Caspar

Fridolin

O poveste veselă pentru copii

KONDYLI

Fridolin

O poveste veselă pentru copii

de Franz Caspar

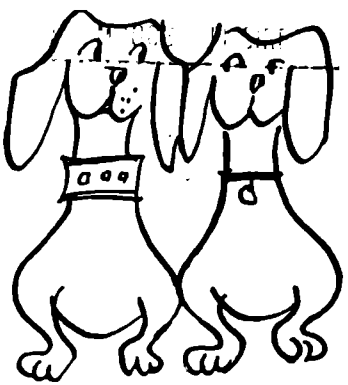

Traducere din limba germană de
JEAN GROSU

EDITURA KONDYLI

1

De ziua lui, Fridolin capătă un dar frumos

Fridolin ducea o viaţă fericită, atât cât poate fi de fericită viaţa unui câine şoricar.

Trăia împreună cu Willy — tânărul său stăpân — într-o căsuţă frumoasă, aflată în centrul unui orăşel. Dimineaţa, la prânz şi seara, Willy avea grijă să-i umple vârf farfuria cu mâncare, şi după-amiaza, când nu se ducea la şcoală, ieşea cu el să se joace pe stradă, ori la marginea râului, ori, ceva mai departe, în pădurea învecinată.

Seara îl aştepta în bucătărie coşul său cald, în care Fridolin dormea dus toată noaptea. Şi nu deschidea ochii decât abia spre ziuă, când mama lui Willy începea să trebăluiască în jurul plitei. Atunci Fridolin se scutura, îşi întindea oasele amorţite şi adulmeca de zor în jurul lui. Aşa se întâmplă şi în această dimineaţă. După ce termină cu pregătirea micului dejun, mama lui Willy se uită la ceasul din perete şi, în sfârşit, îşi şterse mâinile de poalele şorţului. Atât aşteptase Fridolin. Ţâşni din

Fridolin trăia cu tânărul său stăpân în centrul oraşului Şapte-Turle

coşul lui ca o săgeată şi o rupse la fugă, în sus pe scări. Mama sosi în urma lui şi ciocăni uşor în uşa camerei în care dormea Willy.

– Willy! E timpul să te scoli! strigă ea, deschizând uşa.

Fridolin se strecură înăuntru şi începu să ţopăie voios în jurul patului. Dar Willy îşi vârî şi mai mult capul sub plapumă.

– Ia te uită! se minună Fridolin. Îşi vede liniştit de sforăitul lui, de parcă şcoala nici n-ar mai exista pentru el! Apoi, apucând cu dinţii plapuma de un colţ, o trase la iuţeală de pe pat.

Willy sări în sus ca ars şi începu să-şi frece ochii somnoroşi.

– Ce e... ce s-a întâmplat? bolborosi el, buimac. E iar dimineaţă?

– Da, dimineaţă, bunul meu prieten, îi răspunse Fridolin. Trebuia să vezi asta mai de mult. De când străluceşte soarele la fereastra ta! Hai, scoală! E timpul să mergi la şcoală.

– La şcoală?!? întrebă Willy cu mirare. A, da, la şcoală... Dar, nu, nu-i nici o grabă. Mai întâi trebuie să stau de vorbă cu tine despre un lucru foarte important.

Fridolin se uită la stăpânul său cu ochi plini de mirare.

– Da, ceva foarte important, ţinu să repete Willy. Mâine e ziua ta de naştere. Tata mi-a spus că împlineşti un an. Iar eu aş vrea să-ţi fac de ziua ta un cadou. Da, un cadou. Am şi vorbit despre asta cu tata, şi el mi-a dat voie să iau din puşculiţă atât cât îmi trebuie. Da,

oricât! Chiar azi îmi dă cheia de la puşculiţă.

Fridolin se întinse pe podea, şi, după ce căscă îndelung, spuse cu toată sinceritatea:

– De ce te osteneşti tu din pricina mea? Mie nu-mi lipseşte nimic. Am tot ce-mi trebuie şi îmi merge foarte bine şi fără daruri de ziua mea. Zău. Mai bine păstrează banii pentru patinelele alea cu rotile, ştii tu...

– Nu, nu se poate, trebuie să-mi spui chiar acum ce-ţi doreşti de ziua ta, stărui Willy cu încăpăţânare. Hai, spune! Dacă nu-ţi cumpăr azi, mâine nu se mai poate... Pricepi?

În clipa aceea se auzi, de jos, vocea puternică a mamei:

– Hei, Willy! Ce faci? Nu vii odată? E şapte şi jumătate. Ce tot faceţi voi acolo de durează atât de mult?

– Cum?! Şapte şi jumătate?! strigă Willy, sărind sprinten din patul lui. E cazul să mă grăbesc!...

Se spălă la iuţeală şi se şterse pe faţă cu prosopul, la fel de iute îşi trase pe el cămaşa şi pantalonii şi într-o clipită ajunse în bucătărie. Mâncă în grabă felia de pâine unsă cu miere şi dădu repede pe gât obişnuita cană cu lapte.

– Mămico, te superi dacă te rog să-i dai tu azi lui Fridolin gustarea de dimineaţă? o întrebă el. E târziu şi trebuie să plec la şcoală. Ştii, am avut de discutat cu el ceva foarte important şi de asta am întârziat. Nu te superi, nu-i aşa?

Şi fără să mai aştepte răspunsul, apucă ghiozdanul şi ieşi repede pe uşă afară.

Fridolin sări iute pe pervazul ferestrei şi se uită după Willy, care acum alerga pe stradă.

– Vezi, ai grijă! i-a mai strigat el, oprindu-se din drum. Nu uita ce ţi-am spus! Până la prânz vreau să ştiu ce-ţi doreşti, ai înţeles?

Şi numaidecât o rupse la fugă, gonind cât îl ţineau picioarele. Nu de alta, dar acele ceasului din turn arătau acum ora opt fără câteva minute, şi la această oră trebuia să fie în clasă.

*

* *

Willy se întoarse de la şcoală înainte de prânz fluierând vesel, aşa cum făcea întotdeauna când nu avea ore după-amiaza.

Hei, Fridolin, se adresă el micuţului şoricar care stătea încolăcit în coşul lui; te-ai gândit ce vrei să capeţi de ziua ta?

– Ah, aniversarea asta! îi răspunse Fridolin morocănos. Zău, nu ştiu ce să spun... Dar, mă rog, dacă ţii neapărat să cumperi ceva, atunci cumpără-mi un cârnat — ştii tu, unul din acela lungi şi frumoşi, cum am văzut noi în vitrină la mezelarul Made. Nu costă cine ştie ce...

Fridolin luă prânzul, ca de obicei în bucătărie, şi când se duse în sufragerie îl găsi pe Willy, care terminase şi el de mâncat, uitându-se la puşculiţa rotundă şi galbenă, aflată pe masă în faţa lui.

„Strânge bani albi, pentru zile negre", scria pe ea cu litere de-o şchioapă.

Între timp Willy scosese banii şi-i aranjase pe masă după mărime: cei de cinci bănuţi — un fişic, cei de zece — alt fişic, iar monezile de argint, nu prea multe, erau înşirate una lângă alta.

– Şi-acum, să-ţi spun ceva, începu el. Patinele cu rotile le capăt oricum de la tata, dacă aduc tot anul numai note bune. Cu banii ăştia o să cumpăr ceva pentru tine. Şi vreau să fie un lucru într-adevăr frumos, de-ar fi să dau pe el şi ultimul bănuţ. Pricepi?

Şi, spunând asta, adună repede banii de pe masă şi-i puse în batistă, pe care apoi o legă bine, cu toată grija.

– Atât de mult costă un cârnat?! se minună Fridolin. Şi vrei să mergem chiar acum să-l cumpărăm? mai ţinu el să întrebe.

– Tu nu mergi nicăieri. Înţelegi? Azi tu rămâi acasă, îi răspunse Willy. Şi se grăbi să adauge: M-am gândit să-ţi cumpăr altceva. Deocamdată, însă, e secret. Pricepi?

– Mă rog, dacă aşa vrei tu... mârâi Fridolin, retrăgându-se bosumflat în coşul lui.

Ar fi fost, desigur, de o mie de ori mai bucuros să coboare cu Willy la râu, ca să înoate un pic. Dar ce poate face un biet căţeluş dacă trebuie neapărat să capete un dar de ziua lui?...

Se ghemui deci pe perna sa, ca să-şi facă somnul de după-amiază. Şi începu să viseze: se făcea că primise de ziua lui un cârnat mare şi frumos şi că muşca din el cu poftă. Şi cu cât muşca mai mult, cu atât mai mare se făcea cârnatul...

Când, în sfârşit, Willy se înapoie acasă, soarele cobora la asfinţit. Într-o mână ţinea un pachet mic, înfăşurat într-o hârtie de culoare maro. Fridolin se repezi la el, cu gândul să-l înhaţe.

– Stai, nu te grăbi! strigă Willy. Deocamdată nu te atingi de el. În pachetul ăsta e secretul de care ţi-am vorbit. Ai înţeles?

Şi fără să mai scoată o vorbă, urcă singur în camera lui şi închise uşa cu mare grijă.

„Ce să fie? Ce să fie? se tot întreba Fridolin, adulmecând cu nasul aerul din jurul lui. Cârnat nu e! Asta, nici vorbă! Dacă ar fi, l-aş simţi cu siguranţă... Hm... Miroase mai degrabă a pantofi. Da, a pantofi noi. Doar n-o fi vrând să-mi dea de ziua mea o pereche de pantofi!"

Toată seara îl bătu pe Willy la cap, rugându-l:

– Hai, spune-mi, ce mi-ai adus?

Şi când uşa dormitorului rămase pentru o clipă deschisă, se furişă repede înăuntru şi adulmecă peste tot — prin toate ungherele, prin toate sertarele.

– Hai, nu fi atât de curios, îi spuse Willy. Ai răbdare până mâine dimineaţă. Ai să vezi, e ceva nemaipomenit.

„Şi totuşi a pantofi noi miroase, îşi spuse Fridolin când, după masa de seară, se culcă din nou în coşul lui. Cu toate că... nu arată deloc a pantofi... Nu, nici în ruptul capului nu-s în stare să ghicesc ce-ar putea fi... Chipurile, ceva nemaipomenit! Dar ce?"

Pentru prima dată în viaţa lui, Fridolin avu o noapte neliniştită. Mereu se trezea şi mereu vedea luna strălucind la fereastra lui. Se crăpase aproape de ziuă când,

în sfârşit, se cufundă şi el într-un somn adânc; şi când deschise din nou ochii, afară era lumină, iar Willy stătea îngenuncheat lângă coşul lui — gata spălat şi pieptănat.

– Hei, bună dimineaţa, somnorosule! Bună dimineaţa şi la mulţi ani! strigă el, scuturându-l de zor pe Fridolin. Mulţi ani fericiţi!

Fridolin ţâşni din coş ca din puşcă şi privi buimac în jurul lui.

– Mulţumesc, mulţumesc, spuse el în cele din urmă, întinzând boticul în sus. Hm... Iar miroase aici a pantofi noi...

– Uite, cadoul tău! strigă Willy, arătându-i pachetul acela cafeniu.

Dintr-un salt, şoricarul i-l smulse din mână şi — hârşt-hârşt — făcu hârtia ferfeniţă. Şi ce să vadă înaintea ochilor? O zgardă — o zgardă roşie de toată frumuseţea, bătută în ţinte aurii ce sclipeau de-ţi luau vederea, nu alta.

Fridolin începu să dea din coadă cu mare repeziciune — aşa cum făcea el întotdeauna când era nespus de bucuros. După ce întoarse zgarda pe toate părţile, porni cu ea în gură să facă de câteva ori ocolul bucătăriei.

În cele din urmă, obosit de atâta alergătură, lăsă zgarda pe perna lui şi strigă în culmea fericirii:

– Ce zgardă minunată! De când mă ştiu, mi-am dorit o asemenea zgardă! De-acum încolo o să mă plimb şi eu cu zgarda la gât, aşa cum se plimbă fraţii mei mai mari.

Willy se aşeză la masă şi începu să muşte din pâinea lui cu miere.

– Hai, mănâncă şi tu, îi spuse el lui Fridolin. Pe urmă, dacă vrei, poţi să mă însoţeşti până la şcoală.

Dar Fridolin nu-l mai lăsă în pace:

– Willy, te rog, pune-mi zgarda. Vreau să văd cum îmi vine! Te rog...

Willy nu fu în stare să-l refuze şi aşa se face că în clipa următoare Fridolin o zbughi pe scară în sus, îndreptându-se glonţ spre dormitorul stăpânului. Ajuns acolo, făcu frumos în faţa şifonierului şi se privi îndelung în oglinda care ajungea până aproape de podea. Şi după ce se răsuci când într-o parte, când într-alta, spuse mulţumit:

– Pe cinstea mea, cred că sunt cel mai reuşit căţel din tot oraşul!

– Şi eu zic la fel, interveni pe neaşteptate, mama lui Willy. Arăţi, de parcă ai fi şoricarul unui prinţ... Dar acum, gata, ştergeţi-o repede, căci s-a făcut opt fără cinci!...

Willy apucă numaidecât ghiozdanul şi în aceeaşi clipă porniră amândoi la drum.

Când ajunseră în dreptul şcolii, Willy îl scărpină pe Fridolin după urechi, în semn de rămas bun, şi, înainte de a-l părăsi, îi spuse:

– Să fii cuminte! Să te duci direct acasă şi să nu caşti gura pe nicăieri! Ai înţeles? După-masă o să ieşim împreună la plimbare.

În poarta şcolii, Fridolin întâlni câţiva copii.

– Ia uitaţi-vă, Fridolin! strigă unul dintre ei, şi într-o clipită se îngrămădiră cu toţii în jurul lui. Şi ce zgardă frumoasă are! se minunară în cor.

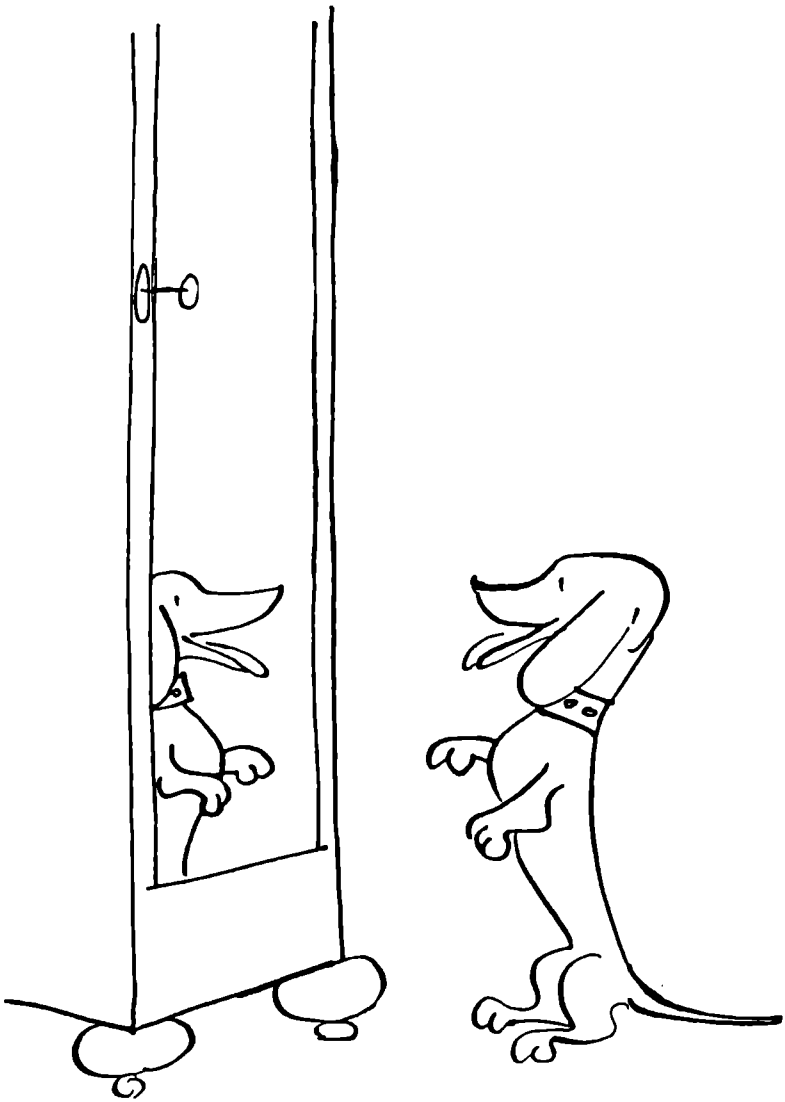

– Pe cinstea mea, cred că sunt cel mai reuşit căţel din tot oraşul!

– Da, azi e ziua mea de naştere, se mândri Fridolin, după care adăugă: Ăsta-i cadoul meu de la Willy! Acum sunt şi eu un câine mare!

Deodată se auzi clopoţelul şi copiii se grăbiră să intre în clasă.

Fridolin rămase singur pe întinsul teren de joacă din faţa şcolii.

2

O plimbare care se încheie cu o spaimă cumplită

Fridolin mai stătu un timp pe terenul de joacă şi trase cu urechea spre ferestrele înalte ale şcolii, în dorinţa de a desluşi pe undeva vocea stăpânului său, Willy. Neauzind nimic, făcu o dată înconjurul clădirii, apoi ieşi în stradă.

– Hei, Fridolin! se auzi deodată strigat de un glas cunoscut.

Era poştaşul. Fridolin alergă repede spre el.

– Ei, ce-i asta? îl întrebă poştaşul cu mirare. De când porţi tu zgardă?!

– Ştii, azi e ziua mea de naştere, îi răspunse Fridolin, şi tânărul meu stăpân a ţinut neapărat să-mi facă acest dar.

– Ţi-a dăruit, într-adevăr, o zgardă frumoasă, spuse cu admiraţie poştaşul. Vezi, ai grijă să n-o pierzi...

– Am eu grijă, îl asigură Fridolin şi porni tropăind zglobiu pe strada principală.

Când ajunse în dreptul băcăniei se opri, spunându-

şi că n-ar strica să-i arate şi băcanului zgarda lui frumoasă. Şi fără să mai stea pe gânduri, intră în prăvălie.

– Bună dimineaţa, Fridolin, îl întâmpină băcanul cu bucurie. Ia spune, ce-ţi doreşte inimioara ? Apoi, zărind podoaba de la gâtul căţelului, exclamă: Ia te uită ce zgardă superbă! Nu te-am mai văzut cu ea! De unde o ai?

– Mi-a cumpărat-o stăpânul meu, se mândri Fridolin. Ştiţi, azi e ziua mea de naştere...

– Ziua ta de naştere! se bucură băcanul. Ei dacă-i aşa, atunci să-ţi dau şi eu ceva...

Şi deschizând o cutie de tablă, scoase din ea un biscuit mare cu ciocolată şi i-l dădu şoricarului. Nu de alta, dar ştia el ce anume îi place mai mult lui Fridolin.

– Mulţumesc frumos, îi spuse Fridolin şi, după ce ronţăi biscuitul, îşi văzu mai departe de drumul lui.

Curând însă simţi pe la nas un miros ispititor de carne şi cârnaţi. Pe trotuarul de peste drum se afla măcelăria, unde năzdrăvanului şoricar îi plăcea întotdeauna să facă un mic popas.

„Trebuie să mă duc să le arăt şi lor zgarda", îşi spuse el şi, după ce se asigură că nu trece nici o maşină, traversă repede strada, şi — ţuşti! în măcelărie.

– Bună dimineaţa, domnule măcelar, rosti el, făcând frumos în faţa tejghelei.

– Bună, Fridolin! Da' de unde ai tu o zgardă atât de frumoasă? se minună măcelarul. Nu te-am mai văzut cu ea până acum...

– Chiar azi am primit-o de la stăpânul meu, îl lămuri Fridolin. Ştiţi, azi e ziua mea de naştere!

Inventarul Nr. 4727

– Nu mai spune ! Ziua ta de naştere ? ! exclamă măcelarul. În cazul ăsta trebuie să capeţi şi de la mine ceva.

Şi tăind în grabă o bucată mare de cârnat, i-l aruncă lui Fridolin peste tejghea.

Acesta îl prinse cu multă îndemânare şi îl înghiţi cât ai zice peşte.

– Mulţumesc foarte mult, domnule măcelar, zise el apoi şi, dând din coadă fericit, ieşi din nou în stradă.

„Acum trebuie să trec să mă vadă şi brutarul", îşi spuse Fridolin. Şi mai merse o bucăţică de drum, până la brutărie.

– Bună dimineaţa, domnule brutar, îi dădu bineţe Fridolin.

– Bună dimineaţa, Fridolin, îi răspunse inimosul brutar. Ce-aş putea să-ţi ofer pe ziua de azi?... Ei, dar mai întâi trebuie să-mi spui de unde ai tu frumuseţea asta de zgardă ?... Nu te-am mai văzut cu ea până acum...

– Ştiţi, azi e ziua mea de naştere, se grăbi să-i explice Fridolin, şi tânărul meu stăpân mi-a cumpărat-o din economiile lui...

– E, într-adevăr, o zgardă tare frumoasă. Trebuie neapărat s-o vadă şi nevastă-mea, spuse brutarul şi se duse numaidecât s-o cheme în prăvălie.

– Ce zgardă frumoasă! izbucni soţia brutarului, cu admiraţie. E din piele veritabilă şi e bătută toată în ţinte de aur. Nu cred că există alta mai frumoasă în orăşelul nostru. Da' să-ţi dăm şi noi ceva de ziua ta... Ce zici ? Hai, spune, ce ţi-ai dori tu cel mai mult ? Fridolin clipi,

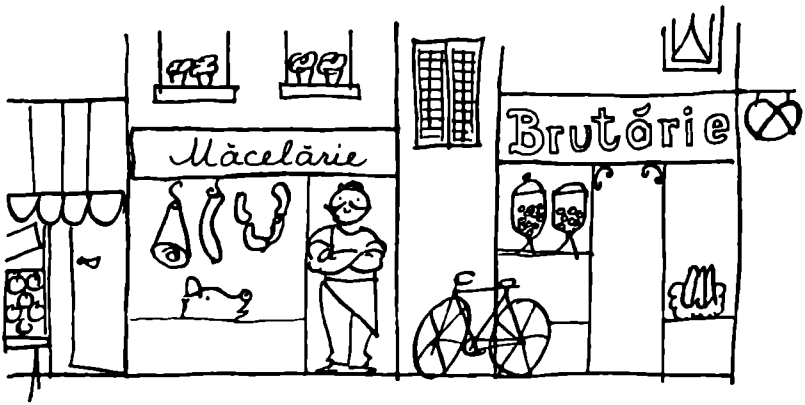

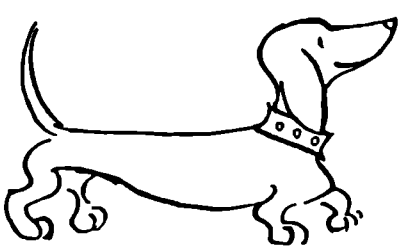

„Acum trebuie să trec să mă vadă şi brutarul!"

uitându-se spre tartele mari cu cremă, care miroseau atât de bine, şi dădu uşor din codiţă.

„Dar nu, nu trebuie să fiu lacom, îşi spuse el în sinea lui. Cel puţin aşa mă învaţă mereu stăpânul meu Willy."

– O tartă mică, spuse el în cele din urmă.

– O tartă cu cremă, nu-i aşa? exclamă brutarul. Cum să nu? Azi e ziua ta iar tu eşti un şoricar micuţ şi bun, şi de aceea ai să capeţi o tartă cu cremă.

– Mulţumesc, mulţumesc mult de tot, făcu Fridolin şi — hap! înghiţi tarta într-o clipită.

– Vezi, ai grijă să nu-ţi fure cineva frumuseţea asta de zgardă, îi atrase atenţia soţia brutarului. Stăpânul tău s-ar necăji...

– Am eu grijă, o asigură Fridolin din mers, şi ieşi fericit în stradă.

Deodată se opri ca hipnotizat, căci în faţa lui apăruse pisica neagră a vecinului. Tocmai se pregătea să latre şi s-o ia la sănătoasa, nu de alta, dar, de fiecare dată când îl vedea, pisica asta se cocoşa şi se zbârlea la el, scuipând şi arătându-şi ghearele ameninţător. Acum însă îi clipi prietenos şi, apropiindu-se de el, îl întrebă:

– Ce-i asta? A... o zgardă! Şi ce zgardă!

– Ce te miri aşa? îi răspunse Fridolin. Orice şoricar bun şi cumsecade primeşte de ziua lui o asemenea zgardă.

Şi până să apuce pisica să mai scoată o vorbă, Fridolin îi întoarse spatele şi îşi văzu mai departe de drumul lui.

„Oare Clementina s-o fi sculat?" îi trecu deodată prin minte.

Clementina era o fetiţă-şoricar, care trăia într-o casă mare. De multă vreme o admira Fridolin, socotind că e o căţeluşă nespus de frumoasă, şi tare ar fi dorit el să iasă odată împreună la plimbare; dar domnişoara se prefăcea întotdeauna că nu-l ia în seamă, şi Fridolin era foarte necăjit din pricina asta...

Ia te uită! Clementina stătea tolănită în sus, în capul scării, şi, încălzindu-se la soarele de dimineaţă, privea plictisită spre strada principală a oraşului.

„Nu, de data asta n-o să mă apropii de ea!" hotărî Fridolin şi dădu să treacă înainte; când, pe neaşteptate, Clementina coborî în goană scările şi-i aţinu calea.

– Bună dimineaţa, Fridolin! Ce-i cu tine? Era cât pe ce să nu te recunosc! strigă ea. Vai, dar ce bine arăţi! De unde ai zgarda asta superbă?

– Bună dimineaţa, domnişoară Clementina, îi răspunse Fridolin cercetând-o din cap şi până în coadă, cu o privire prietenoasă. M-ai întrebat de zgardă? Răspunsul e foarte simplu: am primit-o în dar de ziua mea.

– Ce zgardă superbă! repetă Clementina. Nu mi-o dai mie?

– Îmi pare rău, dar, ştii, asta nu se poate, îi răspunse Fridolin. Am căpătat-o în dar de la stăpânul meu şi s-ar necăji foarte mult dacă m-aş întoarce acasă fără ea.

– Păcat! oftă domnişoara-şoricar. Dar de plimbat am putea totuşi să ne plimbăm un pic împreună, nu crezi? Ştii, ieri am îngropat în grădină un os pe cinste, ce zici?

– Da, într-adevăr, ar fi foarte plăcut, dar poate mai târziu, spuse Fridolin. Ştii, am mâncat de dimineaţă

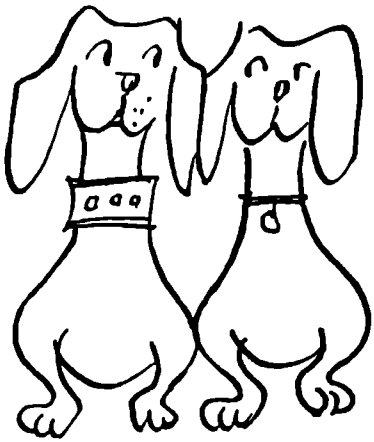

atâtea bunătăţi, că nu mai am poftă de nimic. Băcanul mi-a dat un biscuit cu ciocolată, măcelarul o bucată mare de cârnat, brutarul o tartă cu cremă, iar mama lui Willy mă aşteaptă acasă cu micul dejun, căci eu încă nu mi-am băut laptele pe ziua de azi.

Se mirosiră de rămas bun, după care Fridolin o luă la picior, gonind de zor pe strada principală. Dar nu apucă să ajungă prea departe, când deodată auzi în urma lui un mârâit prelung. Se răsuci brusc şi în clipa aceea zări un câine mare cu botul turtit, care se uita la el cu o privire fioroasă.

– Ce cauţi tu aici, pe strada noastră, cu zgarda ta colorată, înfumuratule ? lătră supărat boxerul.

Fridolin deschise boticul, cu gândul să-i răspundă că zgarda o primise chiar azi, de ziua lui, dar, până să apuce să rostească o vorbă, un şpiţ alb strigă de peste drum:

– Hei, ce se întâmplă acolo ? A, da ! Sigur ! Şori-

carul ăsta e un fanfaron. Uită-te la el numai, ce zgardă înzorzonată are la gât!

Fridolin o rupse la fugă, dar degeaba, căci din toate părţile era încolţit cu aceleaşi ocări:

– Fanfaronule! Îngâmfatule! Şterge-o repede de aici, că de nu, îţi arătăm noi ţie!

Ce spaimă! Boxerul alerga în urma lui, însoţit de o haită întreagă de dulăi, spumegând de mânie!

– Înhaţă-l! Rupe-i zgarda! strigau dulăii care mai de care.

Fridolin fugea cât îl ţineau picioarele.

„Iute acasă, îşi spunea în sinea lui. Numai acolo voi fi în siguranţă. În casă nu vor îndrăzni să intre."

În clipa aceea, chiar de după colţ, îşi făcu apariţia un buldog uriaş.

– Înhaţă-l! Nu-l lăsa! Neruşinatul! strigară dulăii în cor...

Buldogul îşi arătă colţii săi mari şi se repezi la Fridolin, mârâind ca o fiară sălbatică.

– Sunt pierdut! oftă Fridolin. Sunt încercuit din toate părţile. Ce mă fac?

Privi cu disperare în jurul lui şi, deodată, zări o uşă deschisă. Cu iuţeala fulgerului se strecură înăuntru. Nimerise într-o lăptărie. Abia apucă să se ascundă în spatele unui bidon cu lapte, când haita dădu buzna după el, chelălăind şi mârâind nevoie mare.

– Aici a intrat! lătră unul dintre dulăi. Trebuie să-l găsim...

Lăptarul, care stătea după tejghea, apucă un măturoi şi se răsti la ei, morocănos:

– Afară, dulăilor! Unde vă treziţi?

Şi, ameninţându-i cu coada măturoiului, încercă să-i gonească.

– Uite-l! strigă în clipa aceea şpiţul. L-am văzut! Aici e, în spatele bidonului!

Dulăii se năpustiră asupra bidonului. Acesta se clătină un timp, apoi se răsturnă cu un zgomot asurzitor şi laptele începu să se prelingă pe duşumea.

Între timp, Fridolin, neobservat de nimeni, o tulise frumos pe uşa prăvăliei.

„Numai să dau colţul, îşi spunea mereu în sinea lui, şi sunt salvat; pe urmă nu mă mai prind ei..."

O coti pe prima alee şi o rupse din nou la fugă, mâncând pământul. Într-un târziu, îndrăzni să se oprească să-şi tragă un pic sufletul. Uf! Ce hăituială sălbatică! Acum nu-i mai rămânea decât să meargă acasă pe un drum cât mai ocolit. Dacă dulăii îi dădeau de urmă, era pierdut.

Se ascunse după o ladă mare de gunoi şi se mai odihni câteva clipe. Apoi o porni agale pe trotuar, strecurându-se pe lângă clădiri. Din când în când se mai oprea să miroasă ba un felinar, ba o uşă.

„Ce mă fac dacă toţi câinii se leagă de mine? se întrebă el deodată, cu îngrijorare. Numai Clementinei îi place zgarda mea. Da, dar noi doi nu putem face faţă, singuri, unei haite atât de numeroase!"

Tocmai se pregătea s-o ia pe strada ce ducea spre casa lui, când auzi din nou lătratul acela înspăimântător.

– Uite-l! Uite-l! Puneţi mâna pe el!

Întreaga haită se afla chiar în faţa casei lui. Aşa

Fridolin fugea cât îl ţineau picioarele

stând lucrurile, Fridolin făcu repede calea întoarsă, alergând din răsputeri, cât îl ţineau picioarele sale scurte de şoricar.

„Trebuie neapărat să găsesc o ascunzătoare, îşi spunea el cu groază. Trebuie! Dacă merg drept înainte, sunt sigur că mă înhaţă precum sigur sunt că osul e os."

În capătul străzii staţiona un autocamion. Fridolin se furişă printre roţi şi o tuli pe trotuarul de vizavi.

O clipă, urmăritorii îl pierdură din vedere, dar numaidecât lătratul lor izbucni din nou. Fridolin întinse pasul şi mai mult.

Hărmălaia aceea asurzitoare se apropia mereu-mereu.

– Prindeţi-l! Prindeţi-l!

„Să dau buzna pe prima uşă pe care o găsesc deschisă? se întreba Fridolin cu disperare. Da, ar fi bine! Dar dacă mă văd intrând, rămân acolo, prizonier, şi nu mai pot ieşi niciodată. Şi, cine ştie, te pomeneşti că-mi mai trage şi proprietarul casei o mamă de bătaie... Nu, merg mai departe..."

Acum alerga de zor în josul străzii ce ducea spre gară. De fapt, n-avea voie să meargă într-acolo. Willy îi interzisese cu desăvârşire acest lucru, nu de alta, dar dinspre gară veneau numeroase maşini, şi-apoi, în gară, un căţeluş ca el, mic şi neştiutor, putea să nimerească foarte uşor sub roţile unui tren în mişcare. Dar ce era de făcut acum? Dulăii se apropiau tot mai mult.

– Prindeţi-l! Înhăţaţi-l! îi răsuna tot timpul în urechi. Da, îndată or să-l înhaţe şi or să-l doboare la pământ.

– Willy ! Willy ! Ajutor ! strigă Fridolin, sărind sprinten cele cinci trepte ce duceau în clădirea gării. Apoi, străbătând la iuţeală hala, ieşi repede pe peron. Dar ceilalţi câini nu rămaseră nici ei pe loc, şi Fridolin îi auzea acum mârâind si fornăind în urma lui.

– Nu mai pot... nu mai pot, gâfâi el, istovit şi, în clipa aceea, singura lui dorinţă era să se oprească şi să se întindă cu lăbuţele în sus.

Deodată zări pe peron o cireadă de vaci, care tocmai se urcau într-un vagon.

„Trebuie să mă ajute, trebuie!" îşi spuse el şi, cu o ultimă sforţare, porni spre ele ca o săgeată. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, se strecură printre picioarele lor şi, de pe rampa de încărcare, intră în vagonul de vite.

Prin uşa deschisă auzea lătratul câinilor, amestecându-se cu mugetul asurzitor al vacilor.

– Pe aici a luat-o! strigă un dulău. Aici trebuie să fie!

– Ştergeţi-o de aici, dulăilor! mugi o vacă. Ori vreţi poate să vă luăm pe toţi în coarne?!!

– Da, s-ar putea să fie în vagon, strigă un alt câine.

– Gata — m-au prins ! se înspăimântă Fridolin, ghemuindu-se în colţul cel mai întunecos al vagonului.

– Nu, nu-i aici, mârâi supărat un al treilea câine. A fugit pe sub vagon. Iute după el, să nu ne scape.

Lătratul haitei se stingea încet, încet, în timp ce vacile urcau liniştite, una câte una, în vagonul lor.

În sfârşit, Fridolin răsuflă uşurat. Nici unul dintre câini nu-l văzuse strecurându-se în vagonul de vite. Ce noroc!

3

Fridolin a scăpat ca prin urechile acului. Dar unde-i zgarda?

Câteva clipe Fridolin stătu liniştit, la adăpostul întunericului. Gâfâia, limba îi atârna afară de-un cot, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul, nu alta.

– Mare noroc ai avut, îi spuse deodată o vacă, aplecându-şi capul ei mare. Chiar eu am împins cu coarnele un câine care se urcase pe rampă, şi ăsta te găsea cu siguranţă, că era tare îndârjit. Da' ia spune, ce ispravă ai făcut, de te goneau în halul ăsta?

– Credeţi-mă, doamnă Vacă, îi răspunse Fridolin, n-am făcut nimic. Vă jur. De vină e numai zgarda mea. Ceilalţi câini s-au supărat fiindcă n-au şi ei una la fel de frumoasă. Dumneavoastră nu vă place, doamnă Vacă?

– Nu-mi mai spune „doamnă Vacă". Spune-mi, te rog, Lisa, aşa cum mă cheamă, îl îndemnă vaca, prietenos. Dar pe tine cum te cheamă? îl întrebă apoi.

– Pe mine mă cheamă Fridolin, iar pe stăpânul meu

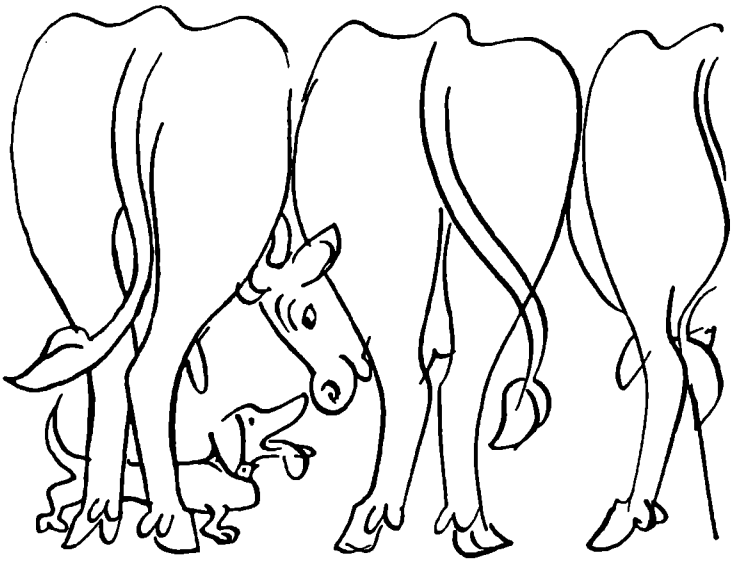

Willy. Iar zgarda am căpătat-o de la el azi-dimineaţă, fiindcă azi e ziua mea de naştere.

Şi-i povesti Lisei pe îndelete cum se dusese de dimineaţă la şcoală cu tânărul său stăpân şi cât de bine îi mersese în drumul lui înapoi spre casă, până când i-au apărut în cale ceilalţi câini care au început să-l hăituiască.

– Păi da, zise Lisa clătinând din cap îngândurată; asta e într-adevăr o problemă serioasă. Când te mândreşti pe stradă cu o asemenea zgardă, trebuie să ştii să te şi aperi. Da, da, va trebui şi tu să mârâi şi să latri şi chiar să muşti, aşa cum obişnuiesc să facă toţi câinii.

– Nu se poate, se împotrivi Fridolin, stăpânul meu mi-a spus că n-am voie să muşc.

Dar Lisa clătină din cap:

– Desigur, nu trebuie să fii tu acela care se repede cel dintâi, spuse ea. Şi nici să muşti nu-i nevoie, decât dacă-ţi pricinuieşte careva vreun rău. Totul e să-i faci pe aceşti câini să înţeleagă că şi tu ştii să mârâi şi să vadă că şi tu ai colţi buni şi ascuţiţi. Şi-atunci te vor lăsa în pace.

Pe neşteptate, vagonul începu să lunece şi să se hurduce.

– Ce mai e şi asta? izbucni Fridolin, sărind în sus ca ars.

Şi din două salturi fu la uşă.

– Ia te uită, Lisa! strigă el. Gara a început să se mişte!

– Nu, gara nu se mişcă, îi explică Lisa liniştită. Trenul se mişcă, şi noi odată cu el. Nouă însă ni se pare că gara se mişcă.

Fridolin privi afară speriat. Din colţul lui întunecos nu băgase de seamă că între timp oamenii din gară trăseseră uşa cu grilaj a vagonului şi luaseră din faţa ei rampa de încărcare.

– Vreau să ies! Vreau să mă duc la stăpânul meu! Vreau afară! striga el de zor, trăgând cu dinţii de zăbrelele grilajului.

Vacile se uitau la el în tăcere. Gara dispăruse în urma lor şi stâlpii de telegraf goneau acum din ce în ce mai repede în direcţia opusă.

– Vreau afară! strigă din nou Fridolin, încercând să scoată capul printre gratii.

În cele din urmă reuşi, dar, oricât s-ar fi străduit, nu izbutea să-şi strecoare printre ele şi restul trupului.

Era prea gras. Deodată îşi dădu seama că nu mai poate să-şi tragă înapoi capul prins cu străşnicie între gratiile acelea afurisite. Împingea şi trăgea cât îi ţineau puterile, dar totul era în zadar. La un moment dat, începu să-l doară gâtul atât de cumplit, încât nu mai fu în stare să dea nici înainte, nici înapoi.

Căzuse deci într-o capcană!

– Ajutor, ajutor! striga el deznădăjduit.

– Nu mai împinge, îi spuse Lisa. Vrei să-ţi rupi gâtul sau să rămâi fără urechi? Ai puţin răbdare până vine paznicul. De îndată ce-o să te vadă, o să te ajute...

În sfârşit, cu chiu cu vai, Fridolin izbuti totuşi să scape din strânsoarea gratiilor. Dar, mai departe!...

Îşi aruncă la iuţeală o privire prin vagon. Sus, chiar sub acoperişul vagonului, se vedea o fereastră. Mică, dar deschisă!

Dintr-un salt ajunse pe spinarea Lisei şi, în clipa următoare, se şi află în dreptul ferestrei. Era exact atât de mare cât să poată trece prin ea.

– La revedere, Lisa, spuse el, pregătindu-se să sară.

– Stai, opreşte-te ! strigă Lisa speriată. Nu te prosti! Vrei să-ţi rupi gâtul? Sau să nimereşti sub roţile trenului?

Fridolin însă n-o mai auzea. Aşteptă să mai zboare prin faţa unui stâlp de telegraf, apoi, închizând ochii, îşi făcu vânt, sărind cât mai departe cu putinţă.

„Acum urmează zdruncinătura! îşi spuse el, ţinându-şi răsuflarea. Ah, de ce n-am mers până la gara următoare? De acolo aş fi putut să ajung înapoi acasă la fel de bine..."

Tocmai atunci atinse pământul, dar nu rămase pe loc, ci începu să se rostogolească, făcând tumbe peste tumbe, până când ameţi în asemenea hal, încât nu mai vedea şi nu mai auzea nimic în jurul lui.

În cele din urmă, pleosc ! şi deodată se opri din rostogolirea aceea înspăimântătoare. Sări iute în patru lăbuţe şi se scutură. Se dăduse de-a dura pe terasamentul înalt al liniei ferate şi căzuse în apa şanţului săpat la poalele lui. Ceva mai sus, de-a lungul şanţului, şerpuia o potecă bătătorită. Fridolin se căţără încet până acolo, apoi îşi întinse lăbuţele una câte una, dând din codiţă. Nu, nu se rupsese nimic. Mare noroc a avut ! A rămas întreg şi nevătămat !

Se uită cu atenţie în jurul lui. Departe, în celălalt capăt al pajiştei, zări ultimele case ale oraşului şi ştia că gara trebuie să fie undeva pe acolo. Ura ! Va să zică, nu

se depărtase chiar atât de mult!...

Porni agale într-acolo. În drumul lui întâlni pe un câmp câteva muşuroaie de cârtiţă şi se apucă să scormonească prin ele cu ghearele şi cu boticul său ascuţit.

Deodată se opri din scormonit. „S-ar putea ca Willy să fi plecat de la şcoală", îşi spuse el şi, în aceeaşi clipă, o rupse la fugă spre oraş.

Mai întâi se gândi să se strecoare până acasă, pe căi cât mai ocolite, pe urmă însă îşi aduse aminte de vorbele Lisei şi rosti cu voce tare:

– Vă arat eu vouă ce colţi am! O să merg drept înainte pe strada principală! Numai fricoşii se sperie de orice, cu una, cu două.

Şi porni curajos pe strada principală, gata să înfrunte orice primejdie. La un colţ, îi zări pe dulăii cei răi care-l fugăriseră până la gară.

„Ei, acum vă arăt eu cine sunt", îşi spuse în sinea lui îndreptându-se spre ei ţanţoş, cu capul sus. Inima însă îi bătea gata să-i spargă pieptul. Îndată or să-l observe şi or să se năpustească buluc asupra lui.

Dar câinii rămaseră pe loc, purtându-se de parcă nici nu-l văzuseră vreodată în viaţa lor.

„Ce i-o fi apucat aşa, deodată? se minună Fridolin. Nu se poate să nu mă fi recunoscut!"

Mai merse o bucată de drum şi se întâlni din nou cu pisica cea neagră. Cum îl văzu, îşi cocoşă spinarea şi începu să-l scuipe nevoie mare; ba, mai mult, ridică o lăbuţă cu ghearele scoase din teacă, gata-gata să-i zgârie năsucul.

„Ce prietenoasă a fost azi-dimineaţă şi ce rea e

acum ! Ce i-o fi venit şi ei aşa, deodată ?" se întrebă Fridolin.

Trecu mai departe, clătinând din cap cu nedumerire. Curând o zări pe Clementina, micuţa şi gingaşa domnişoară-şoricar. Stătea şi acum tolănită la soare, în capul scării ce ducea la casa ei.

„Trebuie neapărat să-i spun prin ce am trecut, socoti cu cale Fridolin. Nu cred să mai fi existat vreodată un şoricar care să fi sărit dintr-un vagon de vite în plină viteză." Şi, cu acest gând, o porni pe trepte în sus.

– Vă deranjez cumva, domnişoară? o întrebă Fridolin cuviincios, vrând să se întindă şi el la soare, lângă Clementina.

Aceasta însă îi aruncă o privire furioasă.

– Unde te trezeşti ? se răsti ea supărată, sărind repede în picioare. Ce cauţi tu la mine cu mirosul ăsta de grajd ?! Nu ţi-e ruşine ? Pleacă de aici !

Şi, fără să-l mai învrednicească măcar cu o privire, îi întoarse spatele şi, plină de trufie, intră în casă.

– Ce mai e şi asta !?! se miră Fridolin cu voce tare. Dulăii nu mă mai fugăresc, pisica îmi arată iar ghearele, Clementina nu mă mai cunoaşte... Ce s-a întâmplat ? Zău dacă mai înţeleg ceva ! Visez, sau tot oraşul a înnebunit ?

Clătină tare din cap şi deodată rămase înmărmurit. Ce ... ce mai e şi asta ? Ridică o lăbuţă şi o mişcă încet pe gât, în sus şi în jos. Ce mai, nu era nici o îndoială: zgarda ia-o de unde nu-i; s-a dus, nu mai e...

„Cum s-a putut întâmpla una ca asta, se întrebă Fridolin, neliniştit. Şi unde ?"

O luă la goană înapoi, pe drumul pe care venise. Zadarnic căută el pe aleile şi străzile oraşului. Zadarnic bătu el gara în lung şi-n lat. Nicăieri, nici urmă de zgardă...

„Mi-o fi căzut de pe gât când am sărit din tren", îşi spuse în cele din urmă şi, cu acest gând, porni înapoi spre şanţul în care se rostogolise. Ajuns acolo, se căţără pe terasament şi alergă de-a lungul şinelor, până se trezi din nou în gară.

Dar zgarda nu era nicăieri.

– Vai, ce-o să spună Willy! începu să se văicărească Fridolin. A cheltuit toate economiile ca să-mi cumpere ceva frumos şi neisprăvitul de mine, în loc să-i fac o bucurie, am pierdut din prima zi o zgardă atât de scumpă.

Şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Trebuie să-i spun totul lui Willy fără întârziere, hotărî el, de-ar fi să se supere şi chiar să-mi ardă o chelfăneală zdravănă. Cine ştie, poate găseşte el o cale cum să dăm de zgardă...

Cu capul plecat, porni din nou spre casă şi până în faţa uşii nu se mai uită nici în dreapta, nici în stânga. Ajuns aici, sări cu lăbuţa întinsă spre mânerul clopoţelului, aşa cum îl învăţase nu de mult tânărul său stăpân. De data asta, însă, nu-i deschise nimeni.

Se aşeză trist în pragul uşii şi aşteptă un timp. Degeaba, nimeni nu veni să-i deschidă.

„Mă duc să mai caut, îşi spuse el, ridicându-se din prag. Poate că de data asta am mai mult noroc şi o găsesc înainte de a se întoarce Willy de la şcoală."

Şi fugi din nou în stradă.

4

Numai Lisa îi mai poate da o mână de ajutor

„Unde aş putea s-o mai caut ?! se frământă el, necăjit. Pe cine să întreb ?"

Neştiind ce să mai facă, bătu străzile la întâmplare şi, fără să-şi dea seama, se trezi din nou în gară.

„Ia te uită ! se minună deodată Fridolin şi inima începu să-i bată mai puternic. În gară se află un tren ! Să se fi întors, oare, trenul acela cu vaci ? Dacă e aşa, pot să mă duc s-o întreb pe Lisa dacă nu cumva ştie ceva de zgarda mea. E limpede că mi-a căzut de la gât în timp ce încercam să mă strecor printre gratiile grilajului... Da, sunt sigur că a rămas acolo, în vagonul de vite, altfel aş fi găsit-o până acum."

Şi alergă de-a lungul trenului, o dată şi încă o dată, de la locomotivă şi până la ultimul vagon. Călătorii urcau ori coborau din tren, iar dintr-unul din vagoane doi oameni descărcau de zor tot felul de lăzi şi pachete. Vagoane de vite, însă, nu se vedeau nicăieri.

„Nu, ăsta nu-i trenul Lisei, îşi spuse în cele din

urmă Fridolin. Trebuie să mai fie unul... Dar cel mai bine ar fi să întreb."

– Ce caută şoricarul ăsta aici ? auzi, deodată, o voce morocănoasă în spatele lui. Al cui o fi ?

Se întoarse brusc şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat înalt, purtând pe cap un chipiu roşu de toată frumuseţea.

– De mine era vorba ? întrebă cuminte Fridolin. Ştiţi, eu caut vacile care s-au urcat în tren azi-dimineaţă. Nu-mi puteţi spune unde le-aş putea găsi ?

– Poţi să le cauţi mult şi bine, îi răspunse chipeşul bărbat. Trenul a plecat, iar vacile nu se mai întorc decât la toamnă.

– Abia la toamnă ? se miră Fridolin. Şi unde s-au dus ? !...

– La Biserica-de-Sus, îi răspunse bărbatul cu chipiu roşu. De acolo nu ştiu unde se duc. Ştii, vacile rămân toată vara pe păşunile din creierul munţilor.

– Biserica-de-Sus! oftă Fridolin necăjit. E departe ? Şi cu ce se poate ajunge până acolo ? Cu trenul ? întrebă el.

– Cu trenul, dacă ai bani de bilet, îi răspunse bărbatul cu chipiu roşu. Uite, chiar ăsta merge la Biserica-de-Sus. Acum, însă, te rog să mă laşi, că am treabă. Trenul pleacă peste câteva minute.

– Da' ce legătură aveţi dumneavoastră cu trenul ? îl mai întrebă Fridolin. Sunteţi cumva mecanic de locomotivă ?

– Eu sunt şeful gării, îi răspunse chipeşul bărbat, netezindu-şi cu palma frumoasa lui tunică. Da, sunt şe-

ful gării şi mă îngrijesc de plecarea la timp a tuturor trenurilor, pricepi? îi mai explică el, după care se îndepărtă.

„Va să zică dumnealui era şeful gării, omul căruia trebuie să-i dea ascultare toate trenurile! De-aia purta el o şapcă atât de mare, roşie şi împodobită cu frunzuliţe de aur. Da! Şi avea şi la tunică nişte nasturi aurii, aproape la fel de frumoşi ca ţintele în care era bătută zgarda pe care am pierdut-o eu în vagonul de vite!"

Fridolin stătea pe peron şi se tot frământa, neştiind ce să facă.

„S-au dus, deci, la Biserica-de-Sus, îşi spuse el. Cu alte cuvinte, nu-mi rămâne decât să mă duc să le caut acolo. Ce mai, e limpede că numai Lisa ar putea să ştie ceva despre zgarda mea. Sunt sigur că numai ea a putut să vadă ce s-a întâmplat."

Dar cum să ajungă până la Biserica-de-Sus ? De bună seamă, localitatea asta e tare departe, de vreme ce vacile nu s-au dus pe jos.

Cu trenul ?

„Da, dacă ai bani de bilet", i-a spus şeful de gară.

Se uita nefericit la trenul gata să pornească spre Biserica-de-Sus.

„Ce prostie ! gândi el la un moment dat, dând din coadă cu îndârjire. La urma urmei, de ce n-aş merge şi eu ? ! ? În definitiv, nu fac nimănui nici un rău, şi-apoi sunt sigur că nici vacile n-au avut bani să-şi cumpere bilet."

Mai stătu un pic pe gânduri, privind la oamenii care treceau prin preajma lui cu valize grele, ca apoi să urce grăbiţi în vagoane. Unii coborau şi rămâneau pe peron, discutând cu călătorii înşiraţi la ferestrele deschise ale vagoanelor.

„Dacă mă sui pe partea asta, mă văd oamenii şi mă gonesc, îşi spuse Fridolin. Să încerc, mai bine, pe partea cealaltă."

Se strecură printre două vagoane şi se uită atent în susul şi în josul liniei ferate. Nicăieri, nici urmă de om. Făcu un salt, apoi încă unul, şi se trezi în tren. Găsi numaidecât o uşă deschisă şi, dând buzna într-un vagon lung, se ascunse repede sub prima banchetă. La început nu îndrăzni nici măcar să răsufle. Apoi se uită cu băgare de seamă în sus.

„Arată ca o cameră mare sau chiar ca o căsuţă, se minună el. Cine ar fi crezut că se poate călători cu aşa ceva !"

În gară se auzi deodată un sunet puternic de clopot şi cineva strigă:

– Grăbiţi urcarea! Şi numaidecât răsună un şuierat prelung.

În clipa aceea chiar, nişte copii dădură năvală în vagon şi, aplecându-se pe fereastră în afară, strigară ceva neînţeles. Apoi trenul începu să huruie şi să se hurduce din ce în ce mai tare, întocmai ca vagonul de vite cu care plecase Fridolin în dimineaţa aceea.

Copiii se aşezară chiar pe bancheta sub care stătea ascuns Fridolin.

– Au! strigă el pe neaşteptate, şi se porni să latre de mama focului.

Fără să vrea, unul dintre copii îl călcase pe coadă.

– Ce-o mai fi şi asta? se întrebară copiii. Ia te uită! Un şoricar! Al cui o fi? Şi cum a ajuns aici!?

Fridolin tremura ca varga.

„Acum or să pună mâna pe mine, îşi spunea el cu tristeţe, încercând să se înghesuie cât mai bine într-un colţ ascuns. Sunt un prost, asta e! Nu trebuia să latru... Niciodată nu sunt în stare să mă stăpânesc."

– Ce faci tu acolo, căţeluşule? Hai, ieşi afară, îl îndemnară copiii. Hai, vino, că noi nu-ţi facem nici un rău!

Fridolin se târî încet şi ieşi de sub banchetă.

– Zău? întrebă el. Şi n-o să mă spuneţi nimănui?

Copiii râseră cu poftă.

– Ce să spunem?

– Ştiţi, începu Fridolin, înghiţind în sec, eu... eu trebuie să ajung la Biserica-de-Sus şi n-am bani de bilet,

mărturisi el cu vocea stinsă.

– Ce caraghios! strigă deodată o fetiţă. Un căţel care călătoreşte singur cu trenul. Da' stăpânul tău unde e? întrebă ea.

Fridolin le povesti pe îndelete cum se petrecuseră lucrurile şi cum se hotărâse el să pornească la drum de unul singur ca să-şi caute zgarda pierdută.

– Mai întâi trebuie să ajung la Biserica-de-Sus, ca să aflu unde au plecat în vacanţă Lisa şi celelalte vaci, spuse el.

Copiii izbucniră într-un hohot de râs nestăvilit.

– Vacile n-au plecat în vacanţă, îi explicară ei. S-au dus să pască sus, pe păşunile din munţii Alpi, ca să dea lapte cât mai mult.

– Va să zică în Alpi! spuse Fridolin. Foarte bine. Numai că eu n-am mai fost niciodată cu trenul şi nu ştiu unde trebuie să cobor. Te pomeneşti că până la urmă mai ajung într-o ţară străină şi n-o să mai găsesc drumul înapoi spre casă...

Copiii râseră din nou cu poftă.

– Nu-ţi fie teamă, îl încurajară ei din toată inima. Trenul ăsta nu merge în ţări străine. Biserica-de-Sus e ultima staţie din această vale. Acolo se sfârşeşte linia ferată şi, pe urmă, nu se mai văd decât munţii înalţi. Alpii, pricepi? De îndată ce trenul se opreşte şi vezi că nu merge mai departe, te dai jos şi gata...

Deodată se deschise uşa din celălalt capăt al vagonului şi în aceeaşi clipă se auzi o voce strigând:

– Unde-i câinele? Cu o staţie înainte s-a urcat aici un şoricar. Nu l-aţi văzut?

– Controlorul! şoptiră copiii. Repede! Repede!

Lui Fridolin i se făcu o frică de moarte. Încercă să sară jos, ca să fugă înapoi sub banchetă, dar o fetiţă aruncă peste el pardesiul şi-l acoperi de tot. Apoi, unul dintre băieţi — cel mai mare — trase la iuţeală rucsacul său din plasa de bagaje, cu aceeaşi iuţeală desfăcu cataramele şi-l îndesă pe Fridolin înăuntru.

– Să stai cuminte şi să nu sufli o vorbă, ai înţeles? îi şopti el săltând sacul, cu şoricar cu tot, înapoi în plasa de bagaje. În clipa următoare, controlorul apăru în dreptul banchetei pe care stăteau copiii.

– N-aţi văzut pe aici un câine-şoricar? Sunt sigur că l-aţi văzut, spuse el, cercetându-i pe rând cu ochii săi sfredelitori.

– Căutaţi un şoricar? îl întrebară miraţi copiii. Şi vreţi să vă ajutăm să-l găsiţi?

Se prefăcură cu toţii că-l caută, târându-se pe jos pe sub banchete sau urcându-se pe ele, să se uite, chipurile, în plasa de bagaje.

– Aici trebuie să fie, o să dau eu de el, mormăi controlorul. Unde s-a mai pomenit să călătorească cineva fără bilet! Şi mai ales un câine! Îi arăt eu lui...

Copiii mai căutară pe sus, pe jos, prin tot vagonul, apoi se aşezară din nou pe locurile lor.

– De vreme ce n-am dat de el, înseamnă că şi-a găsit o ascunzătoare grozavă. S-ar putea să fie tocmai în faţă, la locomotivă, spuseră ei.

După câteva clipe de tăcere desăvârşită, Fridolin răsuflă uşurat. Încet-încet îşi scoase boticul din rucsac şi se uită afară, să vadă dacă plecase controlorul.

Fridolin se făcuse ghem şi tăcea chitic, ca un şoarece

Dar numaidecât îşi vârî capul înapoi în ascunzătoare, căci tocmai atunci controlorul se urcase pe banchetа copiilor şi se uita cu atenţie în spatele rucsacului. Din fericire însă n-apucase să-l vadă pe micuţul nostru şoricar în clipa în care acesta scosese capul afară!

Fridolin se făcuse ghem şi tăcea chitic, ca un şoarece; abia de se mai încumeta să răsufle.

„Dacă pune mâna pe mine, mă bagă la închisoare! Ce mă fac? De aici nu pot sări pe fereastră!" se frământa el.

– Ciudat! auzi în cele din urmă vocea controlorului. Nici aici nu e. Unde a dispărut potaia?

Şi rostind aceste cuvinte, părăsi vagonul, trântind uşa în urma lui.

– A plecat! strigă băiatul cel mare, trăgând repede rucsacul din plasă. Am avut noroc! Ai văzut? Era gata-gata să te înhaţe!...

Deodată trenul se opri. Fridolin încercă să sară din sac, dar băiatul se împotrivi.

– Mai bine rămâi acolo, îl sfătui el, prietenos. Controlorul se va întoarce şi pe urmă nu ştiu ce ne facem...

Peste puţin timp trenul se puse din nou în mişcare şi, într-adevăr, controlorul apăru pe neaşteptate, în mijlocul vagonului. Fridolin se făcu mic de tot la fundul rucsacului, iar fetiţa îl acoperi din nou cu pardesiul ei. De data asta însă controlorul nu mai întrebă nimic şi, uitându-se doar la biletele copiilor, le spuse:

– Satul-de-Pădure! La următoarea coborâţi.

După ce plecă, Fridolin scoase iar capul din ascunzătoarea lui şi începu să stea de vorbă cu copiii. Aceştia

îi spuseră de unde vin şi încotro se duc. Şcoala lor fusese închisă pentru mai multe zile, deoarece mulţi copii se îmbolnăviseră de pojar, iar acum ei se întorceau de la bunicii şi unchii lor din Şapte-Turle, întrucât şcoala urma să se redeschidă a doua zi.

– Am ajuns! strigă deodată băiatul cel mare, când trenul se opri din mers.

Fridolin sări iute afară din rucsac.

– Acum vâră-te sub banchetă şi ascunde-te cât mai bine. Şi vezi, ai grijă şi nu mai scoate codiţa afară, îl povăţuiră copiii... Acolo nu te mai poate găsi nimeni. Drum bun, se grăbiră apoi să-i spună. Şi mult noroc, ca să-ţi găseşti zgarda cât mai repede.

După care săriră iute din tren, şi Fridolin rămase din nou singur în tot vagonul.

„Am uitat să le mulţumesc", îşi dădu el seama. Ar fi vrut să urce pe banchetă şi să le strige de la fereastră, dar nu se încumetă. Era mai bine să rămână dedesubt.

„Oare cât o mai fi până la Biserica-de-Sus? începu el să se frământe. Curând se lasă înserarea. Unde or fi acum Lisa şi celelalte vaci? Te pomeneşti că au şi ajuns pe păşunile din munţi şi acum dau lapte din belşug."

După atâtea păţanii într-o singură zi, Fridolin era frânt de oboseală. Se strânse ghem în colţul cel mai întunecat de sub banchetă şi, lăsându-şi capul pe lăbuţe, adormi buştean.

5

Noaptea în vagon se încheie cu o baie rece

„Unde mă aflu?" se întrebă Fridolin când, a doua zi dimineaţa, se trezi în mijlocul unei băltoace. Acasă la el, în coşuleţul lui cald, nu se găsea. În privinţa asta nu exista nici o îndoială. Dar de ce zăcea el pe duşumeaua asta tare, ud din cap până în picioare?

Sări în sus ca fript.

„Ce s-a întâmplat? Cum am ajuns eu aici?"

Apoi îşi aminti că plecase cu trenul şi, de bună seamă, adormise în vagon. Tocmai se pregătea să arunce o privire în jurul lui, când o mătură grea căzu zgomotos, mai-mai să-l lovească peste botic.

„Asta e prea de tot!" îşi spuse el şi, lătrând supărat, ţâşni glonţ de sub banchetă.

Ei bine, asta n-ar fi trebuit să facă. Îngrijitoarea care mătura şi spăla vagonul scoase un ţipăt de groază şi căzu cu fundul drept în găleata cu apă, împroşcând totul în jurul ei.

– Ajutor! Ajutor! strigă ea.

– Bună dimineaţa, îi spuse cu blândeţe Fridolin. Îmi pare rău... dar ştiţi... eu...

– Potaie afurisită! îl ocărî îngrijitoarea, împiedicându-l să spună până la capăt tot ce avea de spus.

Apoi, roşie ca racul de atâta supărare, se ridică în picioare şi apucă la iuţeală mătura, cu gândul să-i ardă şoricarului o chelfăneală zdravănă.

Fridolin se cuibări din nou în ascunzătoarea lui de sub banchetă şi de-acolo se uită nedumerit, cu ochii săi mari şi nevinovaţi, la femeia aceea necunoscută, care

voia cu orice preţ să-l pedepsească.

– V-am spus doar că-mi pare rău, repetă el. De ce v-aţi supărat pe mine? Nu v-am făcut nici un rău...

Deodată femeia se opri şi, punându-şi mâinile în şolduri, se uită la Fridolin uluită.

– Eşti un căţel tare ciudat, spuse ea. Mai întâi mă bagi în sperieţi mai-mai să-mi dau duhul, şi pe urmă te miri că mă supăr. Da' ia spune, cum ai ajuns tu singur într-un vagon de cale ferată?

– Şi, dacă vă spun, n-o să chemaţi poliţia sau controlorul? întrebă Fridolin. Nu? Atunci lăsaţi mătura şi luaţi loc, iar eu o să vă spun totul pe îndelete, aşa cum s-a întâmplat. E o poveste destul de tristă.

Femeia îşi şterse mâinile de şorţ şi, aşezându-se pe bancheta din faţa lui Fridolin, scoase dintr-un coşuleţ o bucată mare de brânză cu pâine.

– Cum vine asta? reluă ea cu aceeaşi voce morocănoasă. Să sperii pe cineva în halul ăsta! Se poate?...

– În primul rând, daţi-mi voie să vă spun cine sunt: mă cheamă Fridolin şi vin din orăşelul Şapte-Turle, începu Fridolin. Ieri a fost ziua mea de naştere şi, cu acest prilej, Willy, tânărul meu stăpân, mi-a dăruit o zgardă nespus de frumoasă. De aici mi se trag toate necazurile.

– Nu pricep, se minună femeia, muşcând cu poftă din pâinea cu brânză. Cum poate aduce o zgardă nouă necazuri?!

– Aşa-i viaţa, îi spuse Fridolin cu amărăciune. Am pornit să mă plimb pe străzi cu zgarda la gât, aşa, de unul singur, şi la început totul a mers strună. Povestea

asta nu le-a plăcut însă fraţilor mei mai mari, care s-au apucat să mă fugărească prin tot oraşul până am ajuns la gară unde, de frica lor, m-am strecurat în cele din urmă într-un vagon de vite. Şi când nu m-am aşteptat, trenul s-a pus în mişcare şi uşa vagonului s-a închis; zăpăcit, am încercat să ies repede printre gratii şi cred că atunci mi-a căzut zgarda de la gât. Acum trebuie neapărat să dau de vacile acelea care se aflau în vagon. Pe una dintre ele o cheamă Lisa şi toate se duceau la Biserica-de-Sus. Dacă nu mă înşel, aici e Biserica-de-Sus, nu-i aşa?

– Aşa e, îi răspunse îngrijitoarea. Chiar ieri a sosit aici un tren de vite, dar cred că vacile au şi plecat la păşune.

Fridolin sări repede în picioare.

– Adevărat? strigă el cu însufleţire. Şi unde anume?

– Asta nu mai ştiu, îi răspunse femeia. Nu înţeleg însă ce legătură au vacile cu zgarda ta? Doar nu le-ai dat-o în păstrare!

– Nu, asta nu, spuse Fridolin. Dar, vedeţi, Lisa mi-e prietenă, şi sunt sigur că ea ştie ce s-a întâmplat cu zgarda mea şi ar putea să-mi spună unde să mă duc ca s-o găsesc. Trebuie s-o găsesc! Altfel ce-o să spună Willy, stăpânul meu? Willy, care a cheltuit pe ea toate economiile!

– Sunt sigură că ai s-o găseşti şi asta foarte curând, îl încurajă femeia. Acum însă vino să mănânci şi tu un pic de pâine cu brânză. Sunt sigură că azi n-ai luat gustarea de dimineaţă...

– Ştiţi, de fapt mie brânza nu prea îmi place, dar acum mi-e o foame de lup, încât aş fi în stare să mănânc

şi pietre, spuse Fridolin. De ieri-dimineaţă n-am mai pus nimic în gură. Şi mi-e şi o sete, că aş bea toată apa din găleata asta de spălat pe jos...

Îngrijitoarea îi întinse jumătate din bucata ei de pâine cu brânză, apoi, umplând dintr-un termos o cană cu cafea caldă o bău pe îndelete. După aceea îi turnă un pic şi lui Fridolin. În viaţa lui nu mâncase şi nu băuse el cu atâta poftă ca în această dimineaţă.

– Eu una, să fiu în locul tău, îi spuse îngrijitoarea, m-aş duce direct la şeful de gară şi l-aş întreba dacă n-a găsit cineva în tren o zgardă şi i-a dat-o lui.

– Pentru nimic în lume! izbucni Fridolin îngrozit. Şeful de gară ştie, cu siguranţă, că am venit de la Şapte-Turle fără bilet. Dacă mă prinde, e vai şi amar de mine!

– Atunci nu-ţi rămâne decât să întrebi în sat. Poate ştie cineva încotro au pornit vacile ieri după-amiază. Şi-acum du-te, că eu trebuie să-mi văd de treabă. La revedere, dragă Fridolin, şi numai bine. Şi dacă vii vreodată la Biserica-de-Sus cu stăpânul tău, nu uita să treci să mă vezi. Dar ai grijă, să nu mă mai sperii aşa cum ai făcut azi, că, zău, altă dată nu te mai iert şi te ating cu mătura să mă ţii minte!...

După ce-şi luă rămas bun, Fridolin scoase capul pe uşă şi se uită atent în dreapta şi în stânga. Nicăieri nici urmă de controlor sau şef de gară. Văzu însă altceva, care-i făcu inima să-i bată cu mai multă putere. Pe ultima linie staţiona un tren de vite cu nişte vagoane roşii-cafenii.

– Vă mulţumesc foarte mult! îi mai strigă o dată îngrijitoarei şi, sărind din vagon, o rupse la fugă spre

trenul de vite.

„Uite, e chiar trenul în care m-am ascuns eu ieri-dimineaţă ca să scap de urmăritorii mei răutăcioşi, îşi spuse Fridolin în sinea lui. Sunt sigur că zgarda mea a călătorit fără mine de la Şapte-Turle la Biserica-de-Sus, şi s-ar putea să fie şi acum într-unul din vagoane..."

Dintr-un salt ajunse în vagonul cu pricina şi umblă prin el cotrobăind şi adulmecând prin toate ungherele. Degeaba: în vagon nu se zărea nimic, decât un strat gros de paie uscate.

Precum se vede, nu-i deloc uşor să regăseşti un dar pierdut!

6

Dacă nu era doctorul Face-Bine...

Trebuie să dau o raită prin sat, îşi spuse Fridolin, coborând dezamăgit din vagonul de vite. Mai ştii, poate dau pe acolo de cineva care ştie unde s-au dus vacile mele."

Şi ocolind gara cu multă băgare de seamă, o apucă pe un drum larg ce ducea spre inima satului. Deodată, în faţa unei case înalte şi foarte arătoase, zări o căruţă cu lapte, la care era înhămat un cal alb.

– Ce-i aici, în casa asta mare? se adresă el frumosului bălan.

– Cum văd, nu eşti de prin partea locului, de vreme ce nu ştii, îi răspunse calul. Ăsta-i hotelul în care stau toţi orăşenii care vin aici să-şi petreacă vacanţa.

Fridolin rămase în faţa hotelului până când uşa de la intrare de deschise şi în prag îşi făcu apariţia un bărbat înalt şi voinic. În clipa aceea tresări speriat; bărbatul acela purta pe cap o şapcă roşie! Să fie oare şeful de gară? Nu, nu se poate! Căci, dacă ar fi şef de gară, nu

s-ar apuca să mături aleea din faţa hotelului...

Şi, în timp ce mătura, fluiera de zor o melodie veselă.

„Da, îşi spuse Fridolin, fluieră aproape la fel de frumos ca stăpânul meu. Da, trebuie să fie şeful hotelului. De-aia poartă şapcă roşie. Mă duc să-l întreb dacă nu ştie cumva unde s-au dus vacile ieri după-amiază...

– Bună dimineaţa, domnule şef de hotel, începu cuviincios Fridolin. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să vă întreb ceva.

– Salut, şoricarule, îi răspunse omul, întorcându-se spre el. Ce-i cu tine aici? M-ai cam speriat! Şi, ca să ştii, eu nu sunt şef de hotel, ci portar, şi mă cheamă Cristian. Cu ce-ţi pot fi de folos?

– Caut o vacă, se grăbi să-i spună Fridolin. Se pare că s-a dus undeva în munţi, la păşune. Nu cumva ştiţi unde s-a dus?

– Drăguţul de tine! râse Cristian. Eu nu sunt poliţist care se ocupă de soarta vacilor şi n-am cum să ştiu unde se află fiecare vacă din împărăţia Alpilor. Dacă ai însă puţină răbdare, poate aflăm noi ceva. Dar mai întâi trebuie să termin de curăţat aleea.

Fridolin se întinse la soare, căci între timp Luminosul se săltase deasupra crestelor şi se uita la Cristian care mătura de pe alee hârtiile, cornetele de îngheţată şi mucurile de ţigară aruncate acolo de trecători.

Deodată se auzi un semnal puternic de claxon şi o maşină mare, roşie, trase chiar în faţa hotelului.

Cristian sprijini mătura de un copac şi alergă iute să primească oaspeţii. Când deschise portiera, din maşină

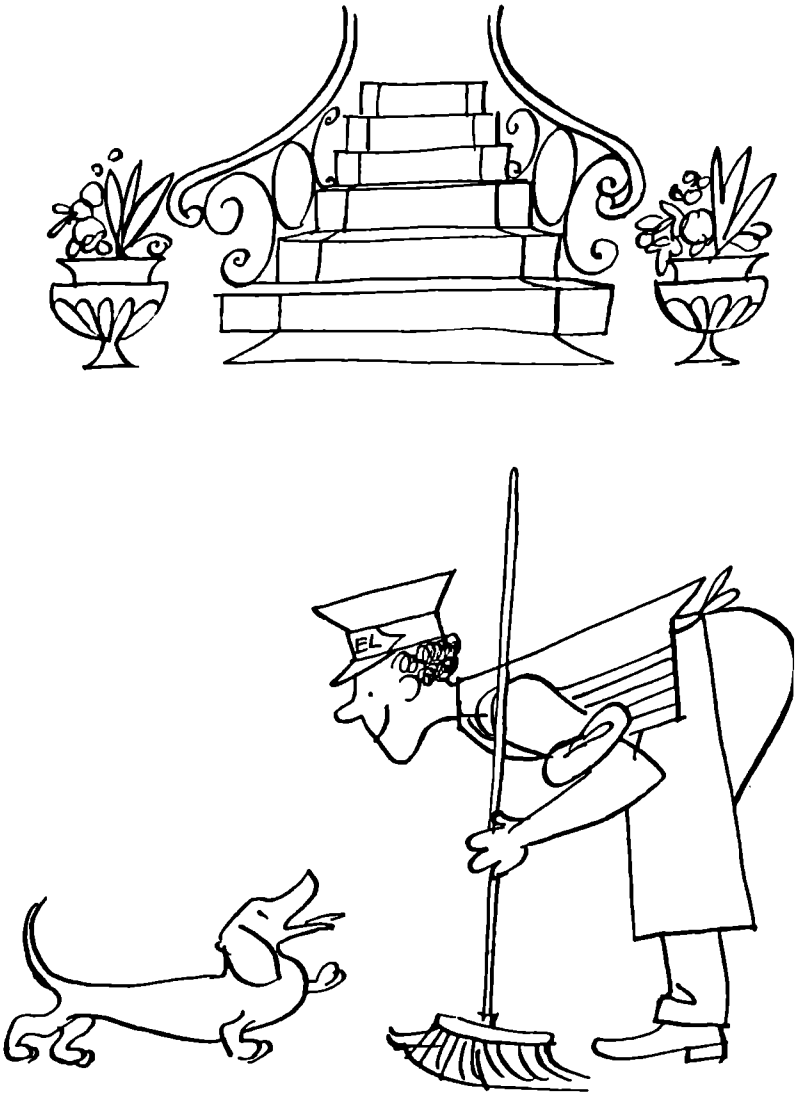

– Bună dimineaţa, domnule şef de hotel, începu cuviincios Fridolin

coborî un domn elegant, înfofolit în blănuri, urmat de o doamnă şi doi copii — un băiat şi o fetiţă.

– Bună dimineaţa, îi întâmpină portarul.

– Bună dimineaţa! îi răspunse domnul. Mai aveţi vreo cameră liberă?

– Desigur, domnule, îi răspunse Cristian, apucându-se numaidecât să dea jos bagajele din maşină.

Fridolin se apropie de el şi, plin de curiozitate, îl urmări cum duce valizele în hotel.

„Tare mi-ar plăcea să văd şi eu cum arată un hotel pe dinăuntru! îşi spuse Fridolin în sinea lui. În felul ăsta, cel puţin, aş avea ce să-i povestesc stăpânului meu, când o să mă întorc acasă."

Şi, cu acest gând, se strecură uşor pe lângă portar şi, deodată, se trezi în holul hotelului — o încăpere mare şi spaţioasă. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că există aşa ceva. Pereţii abia se mai vedeau de atâtea tablouri şi oglinzi câte atârnau pe ei. Din plafonul înalt cobora o lampă mare-mare, iar podeaua era acoperită toată cu un covor moale şi gros, de culoare roşie, cu flori şi păsări necunoscute. În cele patru colţuri ale uriaşei încăperi se aflau nişte ciubere mari şi din ele se înălţau nişte pomi neobişnuiţi, pe care Fridolin nu-i mai văzuse niciodată în viaţa lui.

Un bărbat îmbrăcat sărbătoreşte, care stătea în spatele unei tejghele de lemn, le ură bun sosit noilor veniţi.

Fridolin privea uluit la tot ce se petrecea sub ochii lui. Când se întoarse din nou spre portar, acesta îi poftea pe oaspeţi într-un fel de cuşcă. Era liftul, cu ajutorul

căruia oamenii pot urca la etaj, fără să obosească.

„Unde se duc? Trebuie să văd şi eu", îşi spuse Fridolin şi, cât ai zice peşte, se furişă înăuntru, tocmai în clipa în care uşa liftului începuse să se închidă. Când se închise de tot, Fridolin scoase un urlet înspăimântător.

– Ce mai e şi asta? izbucni speriat portarul, care se pregătea să apese pe buton.

Vai, un şoricar! ţipă doamna îngrozită. I-aţi prins coada cu uşa, sărăcuţul! Noroc că a strigat la timp!

Fridolin continua să urle, de parcă i-ar fi tăiat cineva beregata, în timp ce Cristian se grăbi să deschidă uşa.

– Ce cauţi tu aici, prostuţule? îl dojeni el cu blândeţe.

– Numai de nu şi-ar fi rupt coada, spuse doamna, cu îngrijorare în glas. Trebuie chemat numaidecât un medic veterinar.

– Mai întâi să vă duc bagajele, răspunse portarul. Pe urmă vedem noi ce e de făcut.

Chelălăind şi gemând de durere, Fridolin se târî afară din lift şi se duse să se întindă într-un colţ al holului.

– Ce-o să zică stăpânul meu! se văicărea el întruna. Mai întâi am pierdut zgarda, iar acum mi-am rupt coada. La ce mai poate fi bun un şoricar fără coadă? se tânguia sărmanul, şi lacrimile i se prelingeau de pe obraji pe covorul gros.

Peste puţin timp, uşa liftului se deschise din nou şi Cristian apăru în hol, însoţit de oaspeţii proaspăt sosiţi.

– Uite-l, strigă băieţelul şi numaidecât întreaga familie se adună în jurul şoricarului, care zăcea amărât

în colţul lui şi plângea.

– Trebuie dus neapărat la un veterinar, sărăcuţul! spuse mama copiilor. E câinele hotelului, nu-i aşa?

– Nu, îi răspunse portarul, nu e al nostru. Dar asta n-are nici o importanţă. O să-l duc la doctorul Face-Bine. E un veterinar foarte bun şi nu stă departe de aici.

Luă cu grijă şoricarul în braţe şi ieşi cu el în stradă. Fridolin tăcu tot drumul şi nu scoase o vorbă nici atunci când Cristian îl dădu pe mâna veterinarului, care-l întinse pe o masă albă de unde sărăcuţul privea cu tristeţe în gol. La cea mai mică mişcare, coada îl durea atât de cumplit, încât, sărmanul, era încredinţat că nu va mai fi în stare să mai facă un pas cât o trăi.

– Voi, şoricarii, vă băgaţi întotdeauna nasul unde nu vă fierbe oala, spuse doctorul Face-Bine, cu o voce blajină. În asemenea clipe, uitaţi şi de coadă, şi de tot.

Şi după ce îl examină cu grijă, îi apăsă coada de câteva ori, făcându-l să urle de durere. În cele din urmă, se apropie de un dulap în care, alături de o mulţime de cutiuţe şi borcănaşe, sclipeau în bătaia soarelui tot felul de foarfece şi bisturie.

– Vă rog frumos! Nu mi-o tăiaţi! izbucni speriat Fridolin, încercând să fugă de pe masă.

– Nu-ţi fie teamă, nu e chiar atât de grav, îl opri veterinarul. De data asta ai avut noroc. Nu s-a rupt nimic. Dar nici mult n-a lipsit. Şi-acum te rog să stai cuminte ca să te ungem cu un pic de alifie şi să-ţi înfăşurăm codiţa cu un bandaj. Pe urmă îţi dau drumul... Gata, s-a făcut ! îi spuse după ce-i legă coada

cu o faşă albă, şi mai adăugă râzând: Eşti, ce-i drept, un şoricar tare frumos, dar cu bandajul ăsta pari şi mai frumos. Aşa! Şi-acum, te rog să-mi spui de unde vii şi ce cauţi tu aici?

Fridolin oftă adânc, apoi, aşezându-se pe masă cu multă grijă, începu să-i povestească doctorului toată păţania lui cu zgarda căpătată în dar de la stăpânul său, pe care însă o pierduse în timp ce era hăituit de alţi câini mai mari ca el. Şi lacrimile începură iar să-i şiroiască pe obraji.

– Acum, stăpânul meu e singur, sărăcuţul, dar eu nu mă pot întoarce la el fără zgardă. Şi-a cheltuit pe ea toate economiile... şi mie mi-e ruşine!... Ce-o să creadă el despre un şoricar care din prima zi pierde un dar atât de preţios?

– Şi ce-ai de gând să faci? îl întrebă veterinarul.

– Trebuie neapărat să dau de urma vacilor cu care am călătorit în vagonul de vite, îi răspunse Fridolin. Sunt sigur că Lisa ştie unde-i zgarda mea. Numai că vacile s-au dus să pască sus, în munţi, ca să dea mai mult lapte, şi eu nu ştiu unde anume s-au dus...

– Vacile care au sosit ieri? întrebă doctorul Face-Bine. Ce întâmplare! Chiar eu le-am văzut. Ştii, ori de câte ori soseşte aici un tren cu vaci, eu trebuie să mă duc să le văd dacă sunt sănătoase. Astea de care vorbeşti tu au pornit ieri după-amiază la păşunea de pe Muntele-cu-Brazi.

– Atunci trebuie să mă duc şi eu acolo, strigă Fridolin, sărind iute de pe masă.

Dar în aceeaşi clipă se văicări, nevoie mare.

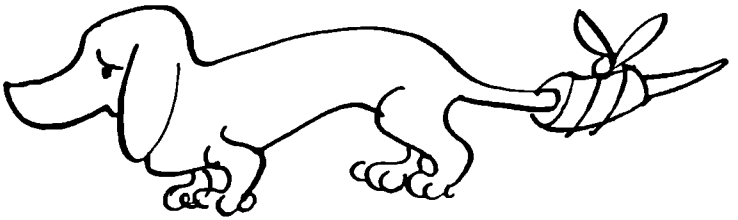

– Au, au! ţipă el şi, de durere, căzu grămadă cu ochii daţi peste cap.

– Prostuţule, îl dojeni cu blândeţe doctorul Face-Bine. Ce te-a apucat? Un timp va trebui să fii cuminte, fără să ţopăi şi fără să te zbengui, ai înţeles? Odihneşte-te şi tu o zi, că n-o fi foc, iar mâine dimineaţă, dacă n-o să te mai doară, vedem noi cum rămâne cu mersul pe munte...

Apoi, urându-i mult noroc, adăugă:

– Sper s-o regăseşti cât mai curând pe prietena ta Lisa şi pe urmă să găseşti şi zgarda. Dacă mai ai nevoie de ceva, sunt aici...

– Vă mulţumesc, domnule doctor, vă mulţumesc din toată inima! îi spuse Fridolin. Mă fac eu bine, de asta să n-aveţi nici o grijă. Şi o să-i spun stăpânului meu ce bun aţi fost cu mine.

Apoi ieşi cu băgare de seamă din casa veterinarului şi se îndreptă din nou spre clădirea hotelului.

– Salut, Fridolin, îi strigă vesel portarul Cristian când îl văzu. Ei, cum a fost?

– Şi rău, şi bine, îi răspunse şoricarul. M-a durut îngrozitor, dar sunt sigur că mâine dimineaţă voi putea merge pe Muntele-cu-Brazi. Mă gândesc să fac chiar azi

o bucată de drum, ca să-mi rămână mai puţin pe mâine. Mă simt mult mai bine.

– Ce-ţi veni ? Aşa ceva nici prin minte să nu-ţi treacă ! se împotrivi Cristian cu îndârjire. Acum e prea târziu ca să porneşti la drum. Du-te mai bine la bucătărie şi spune-i bucătarului să-ţi dea ceva de mâncare. Pe urmă să vii să-mi povesteşti cum ai ajuns tu la Biserica-de-Sus.

Fridolin se duse frumos la bucătărie unde căpătă o strachină plină cu carne şi macaroane; după ce mâncă pe săturate şi mai bău şi o strachină cu lapte, apucă în gură un os mare cu măduvă şi ieşi cu el în curtea din spatele hotelului.

Cristian stătea tolănit într-un şezlong, bucurându-se în voie de razele binefăcătoare ale soarelui de amiază. Căci acum era pauza lui de prânz. Fridolin se întinse lângă el şi-i povesti toate păţaniile lui, până să ajungă la Biserica-de-Sus.

– Peste noapte ai să rămâi aici, ca un căţel cuminte ce eşti, îl sfătui Cristian, iar mâine dimineaţa o să-ţi arăt cum poţi ajunge mai repede la prietena ta Lisa. Sunt sigur că ea te va ajuta să găseşti zgarda şi foarte curând te vei întoarce la stăpânul tău. Şi-acum, gata cu văicărelile şi nu te mai frământa atât!

7

Ajutor! Hoţii!

Încet-încet soarele cobora dincolo de crestele înalte ale munţilor. Fridolin îşi petrecu toată după-amiaza tolănit pe pajişte, clămpănind după gâzele ce roiau în jurul lui.

Dar până şi leneveala te face uneori să flămânzeşti. De aceea, Fridolin se bucură nespus de mult când în grădină îşi făcu apariţia Cristian strigând cu voce tare:

– Ei, bătrâne, ce zici, mergem să înfulecăm şi noi ceva?

Se duseră împreună în bucătărie şi bucătarul umplu din nou o strachină cu mâncare, pentru drăgălaşul şoricar. Fridolin o adulmecă un pic, apoi dădu bucuros din codiţa lui înfăşurată în alb.

– Hm ... carne friptă cu orez şi mazăre !... Nu-i rău! spuse el, şi peste puţin timp strachina lui strălucea lună.

– Te-ai săturat? îl întrebă fericit bucătarul. Da? Dar ce-ar zice bolnăviorul nostru de o cremă bună de vanilie?

– În primul rând, nu mai sunt bolnav, îi răspunse vesel Fridolin. Aţi văzut doar ce bine pot da iar din coadă!... Iar în al doilea rând, un pic de cremă mi-ar face mare plăcere să gust...

Cristian mâncă şi el în bucătărie şi după ce îşi bău cafeaua, îl chemă pe Fridolin să meargă împreună în spatele hotelului, unde lângă un şopron se afla o cuşcă mare.

– Dacă vrei, poţi să dormi aici, îi spuse el. Cuşca asta a fost a lui Barry, Saint-Bernardul nostru care s-a prăpădit iarna trecută.

– A fost bolnav? întrebă Fridolin. Sau l-a călcat vreo maşină?

– Nici una, nici alta, îi răspunse Cristian. Era foarte bătrân şi nu mai avea aproape nici un dinte în gură. Într-o dimineaţă l-am găsit mort şi l-am îngropat în fundul grădinii. Uite, perna lui am păstrat-o, iar acum am pus-o în cuşcă pentru tine ca să ai pe ce dormi în seara asta.

– Ce bine! se bucură Fridolin. Îţi mulţumesc foarte mult. O să dorm ca un boier.

Clopotul din turnul bisericii începu să bată de vecernie şi curând peste sat se lăsă întunericul. Fridolin se strecură iute în cuşcă şi se culcă.

„Ce zi agitată am avut! îşi spuse el, căscând de zor. Mai întâi păţania din vagon cu îngrijitoarea, pe urmă necazul din lift, când nu lipsise mult să rămân fără coadă, pe urmă... Mda, o să am destule să-i povestesc lui Willy când m-oi întoarce acasă... Da, dar mai întâi trebuie să găsesc zgarda. Mâine o să dau de Lisa şi ea o să-mi spună unde..."

Şi, cu aceste gânduri, adormi.

*

* *

Nu-şi dădea seama cât timp dormise. Se uită buimac în jurul lui. Afară era întuneric beznă.

„Oare de ce m-oi fi trezit eu atât de repede? Sunt încă frânt de oboseală", îşi spuse el şi dădu să se întoarcă pe partea cealaltă, când, deodată, încremeni.

Ce mai e şi asta? Dinspre şopron răzbea până la el o şoaptă slabă. Doi oameni, aflaţi, de bună seamă, chiar în spatele cuştii, vorbeau între ei.

– Da, acolo, în camera de pe colţ. La ultima fereastră... Grangurii ăştia trebuie să fie plini de bani dacă au o asemenea maşină! Ai văzut-o doar... azi-dimineaţă, când au sosit.

– Şi cum facem? Vin cu tine? întrebă celălalt.

Cei doi se aflau acum lângă cuşca lui Fridolin

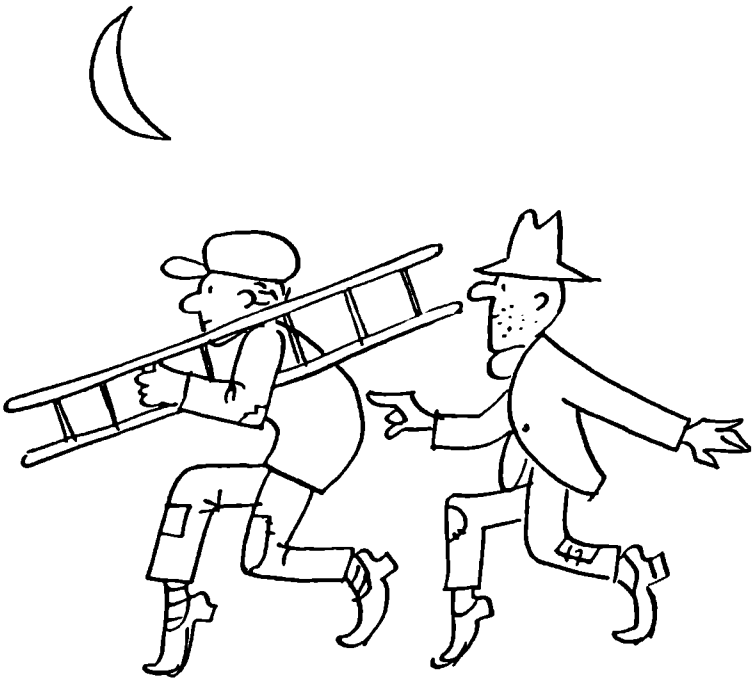

– Nu, tu rămâi aici după colţ şi tragi cu urechea, îi răspunse primul. Dacă vine cineva, fluieri de două ori. Ai înţeles?

– Bine, bine. Numai să nu se trezească vreunul din ei... Nu uita că sunt patru: părinţii şi doi copii.

– Grija asta las-o pe seama mea. Boierii noştri sunt morţi de oboseală după atâta drum şi sunt sigur că dorm duşi. Dacă, totuşi, se trezeşte vreunul, cobor iute pe scară şi o ştergem cât ai zice peşte. Oricum, nu mă duc fără pistol.

Inima lui Fridolin bătea să-i spargă pieptul, nu alta. Auzi, ce întâmplare! Cei doi sunt nişte hoţi care

vor să se caţăre pe o scară în camera oaspeţilor sosiţi azi-dimineaţă cu maşina... Vor să-i jefuiască, să le ia toţi banii...

„Ce e de făcut? se frământă Fridolin. Dacă ies afară ca să-l trezesc pe Cristian, hoţii mă văd şi mă împuşcă pe loc. Dar nici să stau aici şi să nu fac nimic, nu pot."

Deodată, pe prundişul aleii se auzi un târşâit de paşi.

– E-n ordine ! şopti unul dintre tâlhari. Eu iau scara, iar tu te duci să pândeşti aşa cum ne-am înţeles. Şi vezi, ai grijă! Dacă ne paşte vreo primejdie, fluieri de două ori ! Ai priceput ?

– Priceput...

Cei doi se aflau acum chiar lângă cuşca lui Fridolin.

– Stai! sâsâi pe neaşteptate unul dintre ei. Nu vezi ? Au câine ! Uite cuşca !

Lui Fridolin i se făcu inima cât un purice. Dacă-l descoperă, s-a zis cu el, nu mai are nici o scăpare !

Se aşternu o clipă de tăcere mormântală. Atâta doar, căci numaidecât se auzi şoapta celuilalt:

– Pe chestia asta poţi fi liniştit. Am controlat eu totul azi-dimineaţă. În cuşcă nu e nici un câine. Hai, vino, şi nu mai fi atât de fricos.

Cei doi se îndepărtară. Unul, cu scara în mână, trecu prin grădină, cocoşându-se la adăpostul tufişurilor întunecate. Celălalt se furişă pe vârfuri prin curte şi dispăru după colţul hotelului.

„Acum e momentul să mă duc să-l trezesc pe Cristian, îşi spuse Fridolin. Sunt sigur că el ştie să se descurce cu hoţii."

Se strecură repede afară din cuşcă şi, mergând tiptil-tiptil pe lângă zidul clădirii, ţâşni glonţ în faţa hotelului şi privi atent în jurul lui.

Linişte. Hoţii nu-l văzuseră. Pe drum nu se zărea nici ţipenie de om şi nici una dintre ferestrele hotelului nu era luminată. Fridolin urcă la iuţeală treptele şi împinse cu boticul în uşa de la intrare. Zadarnic! Uşa era încuiată. Începu să zgârie, să râcâie... Dar înăuntru nu se auzea nici o mişcare.

„Clopoţelul! îşi aminti deodată Fridolin. În definitiv, de ce m-a învăţat pe mine Willy să trag de mânerul clopoţelului!"

Şi, cu acest gând, sări sprinten în sus şi apucă în dinţi mânerul de bronz. În aceeaşi clipă se auzi un sunet scurt, dar puternic.

„Zgomotul ăsta a trezit, cu siguranţă, tot hotelul", îşi spuse Fridolin.

Dar iată că nici de data asta nu auzi înăuntru nici o mişcare.

„Îngrozitor! oftă el cu disperare. Hoţul se furişează în hotel şi nimeni nu dă un semn de viaţă... Să mă duc să văd dacă tâlharul n-a ajuns sus..."

Alergă înapoi de-a lungul zidului şi, oprindu-se la capătul lui, trase cu coada ochiului spre camera cu pricina. Chiar în clipa aceea hoţul se pregătea să sprijine scara de pervazul ferestrei.

Fridolin o rupse din nou la fugă spre uşa principală. Trebuia cu orice preţ să-l trezească pe Cristian. Şi, sărind pentru a doua oară, trase cu nădejde de mânerul clopoţelului. Sunetul acela scurt şi pătrunzător străbătu

din nou holul hotelului şi Fridolin aşteptă de data asta cu mai multă răbdare.

În cele din urmă uşa se crăpă un pic şi dinăuntru cineva întrebă cu o voce somnoroasă:

– Ce s-a întâmplat?

– Deschide, Cristian! Eu sunt, îi răspunse Fridolin cu o voce scăzută. Lasă-mă să intru, te rog!

– Ei drăcie, mormăi Cristian supărat. Ce cauţi tu aici la ora asta? Dacă nu-ţi place cuşca, n-ai decât să te duci în altă parte!

Şi — clic! uşa se închise la loc.

– Cristian!... Cristian!... strigă stăruitor Fridolin. Dar totul fu în zadar. Uşa rămase închisă.

Îi venea să plângă de ciudă şi se apucă din nou să zgârie uşa şi să tragă de mânerul clopoţelului. Degeaba.

„Trebuie să trezesc pe cineva, trebuie!" îşi spuse el cu disperare şi, iată, chiar în clipa aceea zări o fereastră deschisă la una din camerele aflate la parter. Nu stătu pe tânjeală şi, luându-şi avânt, sări cu gândul să ajungă pe pervazul ferestrei. Dar avântul fu atât de mare, încât, fără să vrea, se trezi tocmai în mijlocul odăii.

– Ce-o mai fi şi asta? strigă o voce speriată.

– Tu eşti, Cristian? întrebă Fridolin în şoaptă.

– Ei drăcia dracului! bombăni Cristian. Pleacă de aici! Credeam că eşti un şoricar drăguţ şi cumsecade, şi când colo...

– Şi când colo, hoţii au pătruns în casă, îl întrerupse Fridolin.

– Hoţii?! izbucni Cristian, sărind din pat ca ars. Ai visat...

– Dacă nu mă crezi, vino să vezi cu ochii tăi, insistă Fridolin. Numai să nu fie prea târziu. Unul s-a şi cocoţat în camera oaspeţilor care au sosit azi-dimineaţă cu maşina. Dacă te duci acolo, te împuşcă.

În sfârşit, Cristian se dezmetici de-a binelea şi Fridolin trebui să-i povestească din nou tot ce văzuse şi auzise.

– Am păţit-o! spuse în cele din urmă portarul. Cu siguranţă că sunt aceiaşi tâlhari care au făcut o spargere săptămâna trecută în satul vecin, unde n-a lipsit mult să fie împuşcat un poliţist. Ce ne facem?

– Eu unul aş zice să prindem hoţii, îi răspunse Fridolin. Va trebui însă să avem grijă să nu speriem pe nimeni... pentru ca hoţii să nu înceapă să tragă...

Ş după ce se mai gândi câteva clipe, se grăbi să adauge:

– Gata. Mi-a venit o idee: Mai întâi îl gonim pe cel ce stă de pândă sub fereastra din colţul clădirii. Treaba asta mă priveşte pe mine: mă urc pe pervaz şi de-acolo îi sar drept în cap şi-l muşc de ureche. Dumnealui o să se sperie atât de tare, încât o s-o ia la sănătoasa.

– Şi celălalt? întrebă portarul plin de îngrijorare. Cu siguranţă că în clipa asta îi jefuieşte pe oaspeţi, şi dacă facem un zgomot cât de mic, ne împuşcă pe toţi.

– Da, ai dreptate, încuviinţă Fridolin. Trebuie să facem totul într-o linişte desăvârşită. Gata, ştiu cum: Tu rămâi după colţ, lângă scara de la intrare, şi când tâlharul meu o ia la fugă, fluieri de două ori. Pricepi? Ăsta-i semnalul lor pentru cazul în care se iveşte vreo primejdie, ca tâlharul dinăuntru să poată s-o şteargă. Pricepi?

Pe urmă, când ticălosul de sus începe să coboare, tu vii şi răstorni scara, iar dumnealui îţi pică în mână ca o pară mălăiaţă... Pricepi?

– Da, dar ce mă fac dacă scoate pistolul şi trage? întrebă Cristian, căruia nu prea îi surâdea ideea cu para mălăiaţă.

– Nici o grijă, n-apucă el să tragă, îl asigură Fridolin, căci eu vin numaidecât şi-i iau pistolul. Pricepi? Şi-apoi, până atunci soseşte şi poliţistul căruia, de fapt, ai putea să-i telefonezi imediat. Hai, grăbeşte-te...

– Eşti un căţel deştept, spuse cu admiraţie Cristian, care între timp se îmbrăcase. Mă duc chiar acum să telefonez.

– Dormeam dus, îi răspunse de la celălalt capăt al firului vocea somnoroasă a poliţistului. Dar nu-i nimic. Vin numaidecât.

8

Fridolin acţionează

Încet, cu băgare de seamă, Cristian şi Fridolin intrară în restaurantul hotelului.

– Tâlharul care stă la pândă trebuie să fie chiar aici, sub fereastra asta, îi şopti Fridolin portarului. Acum, tu te strecori frumos afară, pe partea cealaltă, şi aştepţi la colţ, aşa cum ne-am înţeles. De îndată ce hoţul o ia la goană, fluieri de două ori. Pe urmă noi punem mâna pe celălalt, şi gata povestea. Ai priceput?

– Priceput, răspunse scurt Cristian. Stau după colţ, hoţul o ia la goană, eu fluier de două ori şi tu vii să mă ajuţi...

Şi spunând aceste cuvinte, plecă.

Fridolin se urcă pe pervazul ferestrei, dar în aceeaşi clipă încremeni de spaimă. Un dangăt puternic de clopot spărgea tăcerea nopţii: Unu... două... trei... Erau bătăile ceasului din turnul bisericii, care anunţa miezul nopţii.

„Cristian a ajuns cu siguranţă la colţul stabilit, îşi spuse Fridolin după ce se linişti. Acum e momentul să acţionez."

Şi — ţuşti ! sări drept în capul tâlharului, care stătea liniştit sub fereastră şi nu bănuia nimic. Ticălosul scoase un urlet de groază şi Fridolin era cât pe ce să alunece de pe gâtul lui; dar se ţinu bine cu toate lăbuţele şi mârâi cu o voce groasă:

– Huuu — o stafie!

Şi după ce îl muşcă zdravăn de urechea stângă, făcu un salt uriaş şi se ascunse în spatele unui boschet.

Câteva clipe, tâlharul rămase înlemnit de atâta groază, apoi o rupse la fugă de parcă l-ar fi fugărit o mie de draci.

„Să sperăm că de ăsta am scăpat, îşi spuse Fridolin. Acum să vedem ce facem cu celălalt."

Din locul în care se afla, vedea scara rezemată de zidul hotelului. Pesemne că oaspeţii dormeau, de vreme ce nu se auzea nici un zgomot. Ticălosul umbla de bună seamă tiptil prin odaie, căutând să fure tot ce era mai de preţ.

Deodată, o şuierătură ascuţită despică tăcerea nopţii, apoi încă una.

– Bravo, Cristian! spuse Fridolin, cu ochii ţintă la fereastra de sus.

Nici o mişcare. Să nu fi auzit oare tâlharul cele două şuierături ? Ori avea de gând s-o ştergă din hotel prin altă parte ?

Nu! Iată-l! În dreptunghiul ferestrei îşi făcu apariţia un cap de om. Hoţul ! Mai întâi se uită cu grijă în toate părţile, apoi se lăsă tiptil pe scară, cu un sac voluminos în spinare. Nu apucă să coboare însă două-trei trepte, căci portarul Cristian sări glonţ de după colţul

Şi — ţuşti! sări drept în capul tâlharului

clădirii şi, răsucind scara cu nădejde, o răsturnă în grădină. Ticălosul se prăbuşi la pământ. Într-o clipită, Cristian se aruncă peste el şi-l apucă de gât.

Fridolin era mulţumit. Totul mersese strună, aşa cum prevăzuse el. Fără să mai stea pe gânduri, porni iute spre cei doi. Din fericire ajunse la timp, căci tocmai atunci tâlharul scosese pistolul din buzunar. Fridolin se năpusti asupra lui şi-l muşcă de mână cu toată puterea.

– Au, au! ţipă de durere ticălosul, lăsând pistolul să-i cadă din mână.

Şi, înainte de a izbuti să pună din nou stăpânire pe el, isteţul şoricar i-l înşfăcă la iuţeală şi-l ascunse într-un tufiş.

– Aşa, acum nu mai poţi să împuşti pe nimeni, tâlharule! strigă Fridolin, în culmea bucuriei. Îndată vine şi poliţia şi s-a zis cu tine!

Şi rostind aceste cuvinte se întinse la picioarele portarului Cristian.

Dar iată că, pe neaşteptate, tâlharul se desprinse dintr-o smucitură din braţele portarului şi se năpusti cu furie asupra lui. Se dezlanţui o luptă crâncenă, pe viaţă şi pe moarte, şi lui Fridolin i se făcu frică. Cei doi se rostogoleau unul peste altul, se loveau cu pumnii, se strângeau de gât, încercând fiecare să-l doboare pe celălalt. În cele din urmă, Cristian reuşi să-l trântească pe hoţ la pământ.

Acum nu-mi mai scapi tu mie, ticălosule! spuse el gâfâind, în timp ce-l ţinea cu toată puterea de mâini şi de picioare.

– Dă-mi drumul! mărâi banditul. Dacă nu vrei

să-ţi pară rău.

În clipa aceea Fridolin surprinse cu spaimă un cuţit sclipind în mâna tâlharului. Se repezi ca o săgeată asupra lui pe la spate şi îşi înfipse colţii în ceafa lui atât de adânc, încât, de groază, ticălosul scăpă cuţitul din mână şi rămase nemişcat.

Cristian sări iute în picioare.

– Sus mâinile! strigă el. Şi să nu mai aud o vorbă, dacă nu vrei să-ţi dau cu ciomagul ăsta în cap!

Hoţul se săltă uşor, cu mâinile ridicate deasupra capului, şi nu putea să scape cu nici un chip de şoricarul care nu-l slăbea deloc, înfigându-şi tot mai tare colţii în grumazul lui.

Deodată, pe Fridolin îl pufni râsul şi era gata-gata să-i dea drumul. Căci, în loc de ciomag, Cristian ţinea în mână o pompă veche de umflat cauciucurile de bicicletă, pe care o învârtea cu furie pe la nasul tâlharului încremenit de spaimă.

Dar nu-i fu dat să râdă prea mult, pentru că din beznă răsări pe neaşteptate o umbră fioroasă care-l pocni pe Cristian cu ceva drept în cap şi-l doborî la pământ. Apoi se năpusti asupra lui Fridolin şi, apucându-l de gât, îl strânse atât de tare, încât sărăcuţul abia mai putu să răsufle.

Îşi dădu imediat seama că necunoscutul nu era nimeni altul decât al doilea tâlhar, căruia îi sărise în cap de pe pervazul ferestrei. Groaza care-l cuprinsese îi trecuse şi acum se întorsese să-şi ajute complicele, ca s-o şteargă împreună cu lucrurile furate.

– Dă-mi drumul! strigă cu disperare Fridolin.

Dar ticălosul nici gând să-l lase în pace ci, dimpotrivă, îl strângea din ce în ce mai tare, încercând să-l sugrume.

Zadarnic se zbătea Fridolin, uitându-se în jurul lui după ajutor. Cristian zăcea în nesimţire sau, cine ştie, poate că murise.

Primul hoţ se repezi la sacul burduşit cu lucruri, care rămăsese jos, lângă scara răsturnată.

– Suceşte-i gâtul javrei nesuferite, şuieră el printre dinţi. Pe urmă întinde-o cât mai iute, până nu apare cineva.

„S-a zis cu mine!" îşi spuse Fridolin în sinea lui.

În clipa aceea ticălosul îl apucase de cap, cu gândul să i-l răsucească. Cu o ultimă sforţare, Fridolin se strădui să-l înhaţe cu colţii de mână, dar degeaba, era neputincios, picioarele îi atârnau în jos, lipsite de vlagă.

Deodată se auzi parcă un strigăt. Tâlharul îi dădu drumul pregătindu-se s-o rupă la fugă. Dar tocmai atunci strigătul se auzi din nou, de data asta mai puternic şi cât se poate de limpede.

– Stai! Nimeni nu mişcă!

Şi Fridolin zări un bărbat înalt şi voinic, ţinând într-o mână un baston de cauciuc şi în cealaltă o lanternă aprinsă. „Alt hoţ?" se întrebă el înspăimântat. Dar numaidecât îşi dădu seama că noul venit era poliţistul pe care-l chemase Cristian la telefon înainte de a porni la atac împotriva hoţilor. Acum aceştia stăteau înmărmuriţi, neştiind ce să mai facă.

– Suntem salvaţi! strigă Fridolin în culmea bucuriei, scuturându-se de zor.

Cristian se ridică şi el şi începu să-şi frece capul.

– Ce se petrece aici? întrebă gemând de durere.

– Ce să se petreacă? A venit poliţistul! strigă din nou Fridolin. Suntem salvaţi.

În aceeaşi clipă însă îl trecu un fior de groază. Hoţii erau doi, iar poliţistul singur! Puteau în orice moment să scoată cuţitul şi să pornească iar la atac. Cu iuţeala fulgerului dădu fuga spre tufiş, găsi repede pistolul pe care-l ascunsese acolo şi tot atât de repede i-l aduse lui Cristian.

Văzând pistolul în mâna lui Cristian, tâlharii ridicară în silă mâinile în sus.

– Ei, Cristian, cum te simţi? îl întrebă poliţistul. Ce zici, eşti în stare să-i ducem pe muşteriii ăştia la culcare?

– Ar merita să-i azvârlim direct în apă, să se înece, mormăi Cristian pipăindu-şi cucuiul. Ticălosul ăsta era să mă omoare.

Între timp poliţistul îi pusese cătuşele unuia dintre tâlhari, iar acum îi venise rândul şi celuilalt.

– Acum iepuraşii n-or să mai poată zburda, spuse poliţistul mulţumit.

Cristian apucă sacul şi pistolul, Fridolin luă cuţitul în dinţi şi, după ce duseră totul în holul hotelului, îl ajutară pe poliţist să-i ducă la închisoare pe cei doi tâlhari.

– Aţi făcut o treabă straşnică, le spuse poliţistul la despărţire. Vă mulţumesc mult de tot pentru sprijinul vostru nepreţuit şi sper să ne mai vedem.

Fridolin şi Cristian se întoarseră la hotel sleiţi de

puteri, dar mulţumiţi de isprava lor.

– Ce-or să se mai mire mâine dimineaţă oaspeţii noştri când o să le dăm înapoi lucrurile furate ! spuse fericit Fridolin. Nici n-o să le vină să creadă că au dormit duşi, şi n-au fost în stare să se trezească.

Şi după aceste cuvinte porni înapoi spre cuşca lui, cu gândul să doarmă până în zori.

– Nu, în noaptea asta nu te mai las în cuşcă, se împotrivi Cristian. Ai să te culci pe covoraşul moale de lângă patul meu. Meriţi asta cu prisosinţă. Da, da ! De când mă ştiu, n-am cunoscut un câine mai isteţ ca tine.

Curând se cufundară amândoi într-un somn adânc şi nu se mai treziră decât atunci când auziră un ciocănit puternic în uşă. Cristian sări din pat ca ars şi n-apucă să-şi tragă bine pantalonii, când în odaie dădu buzna, ca o vijelie, oaspetele care sosise cu întreaga familie în urmă cu o zi.

– Portar ! Portar ! strigă el cu disperare. Mi-au dispărut hainele ! Şi banii ! Toţi banii. Chemaţi imediat poliţia !

Dar nu mai fu nevoie să fie nimeni chemat, căci între timp poliţistul se şi înfăţişase ca să întocmească procesul-verbal în legătură cu furtul din noaptea aceea.

În câteva clipe, jumătate din personalul hotelului se şi adunase în camera portarului: directorul cu familia lui, câteva cameriste, spălătoreasa şi alţii. Mai veni apoi familia care fusese jefuită, şi mulţi alţi locatari.

Se uitau cu toţii la sacul care zăcea pe jos, în mijlocul odăii. Tâlharul îndesase în el tot ce-i căzuse la îndemână. În dreptul sacului şedea cuminte Fridolin, care

trebui să le povestească tuturor cum îi descoperise el pe cei doi ticăloşi şi cum izbutise să-i prindă cu ajutorul portarului Cristian şi al poliţistului.

– Eşti un căţel nemaipomenit de isteţ, îl lăudă directorul hotelului. Dar de ce nu ne-ai trezit şi pe noi sau de ce n-ai aşteptat măcar să vină poliţia? Povestea asta putea să se sfârşească rău de tot pentru tine.

– Da, ştiu, răspunse Fridolin. Dar mi-am zis că la doi hoţi pot să le vin de hac şi singur. Dacă v-aş fi trezit pe toţi, ticăloşii ar fi auzit şi ar fi putut să fugă sau, ştiu eu, să tragă cu pistolul şi să mai omoare pe cineva...

La auzul acestor cuvinte, copiii se uitară speriaţi la cuţitul şi pistolul care zăceau deasupra sacului.

– Şi-acuma să vedem ce-au adunat tâlharii noştri, începu poliţistul, desfăcând repede sacul. Hai, vino încoace, spuse apoi băieţaşului. Sunt lucrurile voastre.

Băieţaşul se apucă să scoată lucrurile, unul câte unul, şi să le pună pe masă.

Lui Fridolin nu-i venea să-şi creadă ochilor câte lucruri puteau să iasă la iveală: o haină, o pereche de pantaloni, o pălărie nou-nouţă, o pereche de pantofi, încă una, apoi portofelul şi un plic galben plin cu hârtii de o sută, o trusă de voiaj, o geantă, un aparat de fotografiat, două ceasuri, lanţuri şi brăţări de aur, un aparat de bărbierit...

Deodată băiatul păli.

– Cum ?! Până şi asta au vrut să-mi ia ticăloşii! izbucni el indignat, scoţând din sac un telescop mic, pe care îl căpătase în dar de ziua lui şi aştepta cu nerăbdare să cerceteze cu el cerul de pe crestele munţilor.

– Mie nu mi-au luat nimic! exclamă fetiţa cu trufie.

Dar poliţistul întoarse sacul şi-l scutură bine.

– Vai, poşeta mea ! strigă fetiţa, grăbindu-se să ridice o gentuţă roşie, care căzuse pe podea.

– Şi mai e ceva! interveni poliţistul, arătându-le un port-chei. Uitaţi-vă, cheia maşinii ! Am găsit-o în buzunarul unuia dintre tâlhari. Dumnealor aveau de gând s-o şteargă pe întuneric, cu maşină cu tot.

– Aveţi mereu distracţii de felul acesta pe aici ? întrebă glumind despăgubitul. Dacă e aşa, o să venim în fiecare an! Acum însă e ora micului dejun. Domnul Cristian şi domnul poliţist sunt invitaţii noştri. Şi, bineînţeles, Fridolin...

Aşa se face că luară loc cu toţii în restaurant, la o masă aflată chiar în dreptul ferestrei de pe pervazul căreia Fridolin sărise în capul tâlharului ce stătea la pândă. Şi, în timp ce mâncau, isteţul şoricar le mai povesti o dată, pe îndelete, aventurile sale din timpul nopţii.

– Eşti un căţel de ispravă şi să ştii că te-am îndrăgit foarte mult, spuse deodată tatăl copiilor. Nu vrei să rămâi cu noi ? Te-aş face fericit...

– Nu, domnule, îl întrerupse poliţistul. Pe Fridolin îl păstrez eu, şi voi face din el cel mai bun câine poliţist din toată regiunea. În viaţa mea n-am văzut un câine mai deştept ca el.

Dar iată că Fridolin puse numaidecât capăt acestei neînţelegeri.

– Nu vă supăraţi, le spuse el, dar nu pot să rămân cu nici unul dintre voi. Ştiţi, eu am un stăpân care mă

aşteaptă, şi sunt sigur că acum e foarte mâhnit de dispariţia mea.

Le povesti apoi toate păţaniile lui din ultimele zile, amintind, fireşte, de Lisa, prietena lui, singura care ştia de soarta zgărzii, dar care acum se afla la păscut pe o pajişte, undeva în creierii munţilor.

– Cum?! se minună tatăl copiilor. Să te omori atâta pentru o zgardă? Dacă nu te-ai supăra, ţi-aş cumpăra cu mare plăcere una nouă, mai bună şi mai frumoasă...

Dar Fridolin nici nu voi să audă de aşa ceva:

– Nicăieri în lume nu există o zgardă mai frumoasă ca aceea pe care mi-a dăruit-o Willy, spuse el cu mândrie. Iar eu trebuie s-o găsesc cu orice preţ, căci stăpânul meu şi-a cheltuit pe ea toate economiile...

– Nu, nu se poate să baţi atâta drum pentru o zgardă, interveni mama copiilor. Azi-noapte, când te-ai luptat cu hoţii, ţi-a căzut bandajul şi sunt sigură că rana de la codiţă încă nu s-a vindecat.

– Ba da, s-a vindecat şi mă simt cât se poate de bine, îi răspunse Fridolin. Cred că doctorul Face-Bine mi-a pus o alifie miraculoasă. Nu mă mai doare nimic.

Şi rostind aceste cuvinte, sări sprinten de pe scaun, după care se grăbi să adauge:

– Vă doresc la toţi o vacanţă plăcută, iar pe tine, Cristian, am să te rog acum să-mi arăţi drumul spre Muntele-cu-Brazi.

9

Furtuna

Fridolin plecă însoţit de portarul Cristian.

– Până la păşune e drum lung, îi spuse acesta. Înainte de a porni, ar fi bine să mai treci pe la doctor ca să-ţi pună alt bandaj.

Aşa se face că se duseră împreună la doctorul Face-Bine.

– Atât de tare te-ai zbenguit, încât ţi-a căzut bandajul, îl luă repede veterinarul. Nu ţi-am spus să stai cuminte măcar o zi?

– Aşa voiam, îi răspunse Fridolin; dar, din păcate, azi-noapte au intrat hoţii în hotel şi a trebuit să-i prind.

Şi-i povesti tot ce se întâmplase în timpul nopţii, drept care doctorul Face-Bine rămase cu gura căscată de uimire.

– Unde s-a mai pomenit un şoricar să facă o asemenea ispravă! exclamă el cu admiraţie. Ce mai, dacă eşti în stare să prinzi hoţii, sunt sigur că vei fi în stare să găseşti şi zgarda, şi asta foarte curând, ai să vezi...

Apoi îi făcu lui Fridolin un bandaj mai trainic, ca să-l ţină până când rana avea să se vindece de tot.

– Acum pot să-mi văd mai departe de drum, nu-i aşa ? spuse Fridolin şi, după ce-i mulţumi doctorului pentru bunătatea lui, porni prin sat însoţit de Cristian, şi merseră împreună până ajunseră în dreptul unui copac mare şi stufos, în faţa căruia se întâlneau două poteci.

– Uite, vezi, o iei pe cărarea asta, şi urci mereu pe ea, îi spuse Cristian. De rătăcit n-ai cum să te rătăceşti; dacă mergi bine, pe la ora prânzului ajungi la Muntele-cu-Brazi.

Fridolin adulmecă pământul, îndelung.

– Da, se mai simt şi acum urmele vacilor care au trecut pe aici, se bucură el. Sunt sigur că n-o să mă rătăcesc. Îţi mulţumesc foarte mult pentru bunătatea ta, Cristian, şi la revedere.

– La revedere, Fridolin ! strigă Cristian fluturând din mână în urma şoricarului care se îndepărta.

Pe neşteptate, Fridolin se trezi singur cuc, dar treaba asta nu-l îngrijora câtuşi de puţin.

„Dacă toate au mers bine până acum, nu văd de ce n-ar merge şi de-acum încolo", îşi spuse, în sinea lui, isteţul şoricar. Şi începu să urce la deal, tropăind de fericire. În stânga şi în dreapta potecii se întindeau pajişti verzi, peste care albinele şi fluturii zburdau zglobiu, din floare în floare, adunând cu nesaţ nectarul dulce şi aromat.

După un timp, Fridolin se opri să se odihnească puţin. Jos, în depărtare, se zărea satul cu turla înaltă şi ascuţită a bisericii, săltându-se peste acoperişurile din olane roşii ale caselor.

După ce-şi trase un pic sufletul, porni mai departe,

mergând printr-o pădure de brazi întunecată, ca apoi să iasă din nou la soare, pe o colină cu iarbă înaltă.

Pe malul unui pârâiaş, păştea o turmă de oi. Văzându-l, oile se uitară mirate la şoricarul cu codiţa bandajată ce alerga de unul singur pe potecă în sus.

– Hei, încotro ? behăiră ele în cor. Stai puţin şi spune-ne şi nouă de unde vii şi unde te duci...

– Mă duc pe Muntele-cu-Brazi, se grăbi să le răspundă Fridolin din mers. Sunt foarte zorit şi nu pot să zăbovesc nici o clipă. Poate la întoarcere o să fac aici un popas ca să stau de vorbă cu voi.

Şi îşi văzu mai departe de drumul lui. Mergea mereu în sus, şi urcuşul era din ce în ce mai anevoios. De-o parte şi de alta a drumului se ridicau tot felul de stânci înalte şi ascuţite. Deodată pătrunse într-o altă pădure şi, când ieşi din nou la lumină, poteca îl purtă pe un povârniş abrupt — numai piatră şi grohotiş.

„Ce ciudat! îşi spuse Fridolin cu mirare. De ce s-or fi căţărând vacile astea până aici, în creierul munţilor,

unde nu se văd decât pietroaie, de vreme ce au mâncare din belşug pe pajiştile lor din jurul casei ? Ori te pomeneşti că m-am rătăcit ?..."

Îşi propuse să mai meargă un pic până acolo unde poteca făcea un cot şi de unde, cu siguranţă, putea să vadă munţii până hăt-departe.

În clipa aceea însă auzi o voce strigându-l:

– Hei, şoricarule, ce cauţi tu aici ?

Fridolin tresări şi se întoarse iute spre marginea potecii unde, pe un pietroi, stătea un om care pufăia liniştit din pipă. Lângă el se afla un coş înalt, prins în curele, în aşa fel încât să poată fi cărat în spinare.

– Bună dimineaţa, bolborosi Fridolin încurcat. Nici nu ştiţi ce spaimă am tras!... Credeam că nu mai umblă nimeni pe aici...

– Şi eu credeam la fel, spuse omul râzând cu poftă. Da' ia spune-mi, unde te duci ?

– Sus, pe Muntele-cu-Brazi, îi răspunse Fridolin. Mai e mult până acolo ? Mi-e teamă că am greşit drumul...

– Drumul nu l-ai greşit, dar deocamdată nu suntem nici măcar la jumătatea lui. Dacă întindem bine pasul, la prânz putem fi acolo. Acum însă, hai de te odihneşte un pic şi să-mi spui ce cauţi tu pe Muntele-cu-Brazi...

– Caut o vacă, răspunse Fridolin. O cheamă Lisa şi e din acelaşi loc cu mine. Trebuie neapărat s-o întreb ceva...

– Ia te uită, un şoricar care urcă pe Muntele-cu-Brazi ca să stea de vorbă cu o vacă. Unde s-a mai pomenit aşa ceva? râse omul din nou, cu aceeaşi poftă. Şi, mă

rog, ce lucru atât de important trebuie s-o întrebi tu pe Lisa?...

Aşa se face că Fridolin îi istorisi pe îndelete prietenosului străin întreaga poveste cu zgarda roşie pe care o pierduse şi trebuia, cu orice preţ, s-o regăsească.

– Asta e, într-adevăr, o problemă serioasă, şi s-ar putea ca Lisa să-ţi fie de mare folos, spuse apoi străinul cu gravitate în glas. Mulţi oameni cred despre vaci că sunt nişte dobitoace fără minte, dar cine le cunoaşte mai bine ştie că nu-i chiar aşa...

– Dar dumneavoastră ce căutaţi pe Muntele-cu-Brazi? îl întrerupse Fridolin.

– Eu sunt văcar, acolo sus, îi răspunse necunoscutul, iar numele meu e Alois. Ieri am coborât în sat ca să mai iau nişte lucruri pe care le uitasem când am plecat şi, cu acest prilej, am mai luat şi nişte sare pentru vaci. De aceea e coşul meu atât de greu.

În clipa aceea văcarul se ridică de pe piatră şi îşi săltă coşul în spinare.

– Aşa, şi-acum să mergem, spuse el.

Şi astfel porniră împreună pe un drumeag ce şerpuia necontenit în susul muntelui. La un moment dat, Fridolin se opri şi, gâfâind cu limba scoasă de un cot, spuse:

– Să stăm un pic, Alois, să-mi trag şi eu niţel sufletul, că-s frânt de oboseală...

– Se vede că vii de la oraş, râse Alois. Nu prea eşti învăţat cu urcuşul. Dacă stai cuminte, fără să te zbengui, te duc eu o bucată de drum în spinare.

Fridolin nu aşteptă să fie poftit de două ori şi, în

clipa în care Alois se aplecă uşor, isteţul şoricar se săltă cât ai zice peşte în coşul cu sare.

Dormea buştean când Alois lăsă iar coşul jos şi spuse:

– Deocamdată ne oprim aici...

– Cum! Am şi ajuns? întrebă Fridolin, clipind din ochii săi somnoroşi şi scuturându-se de zor.

– Nu, îi răspunse Alois. Păşunile sunt dincolo de prăpastie, în spatele stâncilor înalte din faţa noastră. Peste prăpastie trece un funicular.

– Un funicular?! izbucni Fridolin cu însufleţire... Asta înseamnă că putem merge cu el direct la păşune, fără să mai trebuiască să...

– Din păcate nu, îl potoli văcarul, căci funicularul ăsta nu e pentru oameni, ci numai pentru căratul greutăţilor, pricepi? Asta pentru că abia de aici începe partea cea mai anevoioasă a drumului. Da, va trebui să coborâm mai întâi în prăpastie, şi după aceea să urcăm din nou ca să ajungem în partea cealaltă a muntelui. Funicularul a fost anume făcut ca să putem transporta cu el până aici brânza şi untul de sus, de la stână. Pricepi? Pe urmă, de aici până în sat cărăm totul cu spinarea, dar treaba asta nu mai e chiar atât de grea...

Şi rostind aceste cuvinte, văcarul aşeză coşul într-o ladă de scândură care stătea agăţată de un cablu lung şi gros. După care se porni să învârtească încet o manivelă şi lada începu să se desprindă de pământ, ridicându-se lin în văzduh.

– Alois, strigă deodată Fridolin, ţopăind de nerăbdare. Lasă-mă şi pe mine să merg cu funicularul! Te rog!

Nu sunt prea greu şi mi-ai face o mare bucurie!...

– Nu se poate! se împotrivi văcarul, încetând pentru o clipă să mai învârtească manivela. E primejdios! Ai putea să cazi în fundul prăpastiei şi pe urmă... s-a zis cu tine...

– Nu, n-am să cad, stărui Fridolin. Sunt mort de oboseală şi coada a început iar să mă doară... Şi-apoi... dacă mă duc cu funicularul va fi mai uşor şi pentru tine, căci nu va mai trebui să mă cari în spinare până sus, la păşune...

Alois privi un pic cerul şi spuse cu îngrijorare în glas:

– Uite ce nori negri s-au adunat deasupra noastră. Se apropie furtuna şi trebuie să ne grăbim. Dacă ţii morţiş să mergi cu funicularul, mă rog, eu te las... Hai, urcă repede şi ai grijă să nu faci vreo prostie! Ai înţeles? Te ţii bine şi nu cobori decât atunci când lada se opreşte sus, pe creasta Muntelui-cu-Brazi. Şi-acum, drum bun! Şi aşteaptă-mă acolo, că eu vin pe jos.

– Mulţumesc, Alois, se bucură Fridolin, şi sărind sprinten în cutie, se întinse frumos lângă coşul cu sare.

Văcarul începu din nou să învârtească manivela şi Fridolin se ridică încet în aer.

– Grozav! strigă el în culmea fericirii. Zbor ca o pasăre.

Şi, într-adevăr, plutea deasupra prăpastiei, urcând spre culmi, aproape ca o pasăre. Lada era deschisă în două părţi şi sub ochii lui Fridolin se desfăşură o privelişte largă, de o frumuseţe neasemuită.

Satul din vale nu se mai zărea, în schimb îl vedea

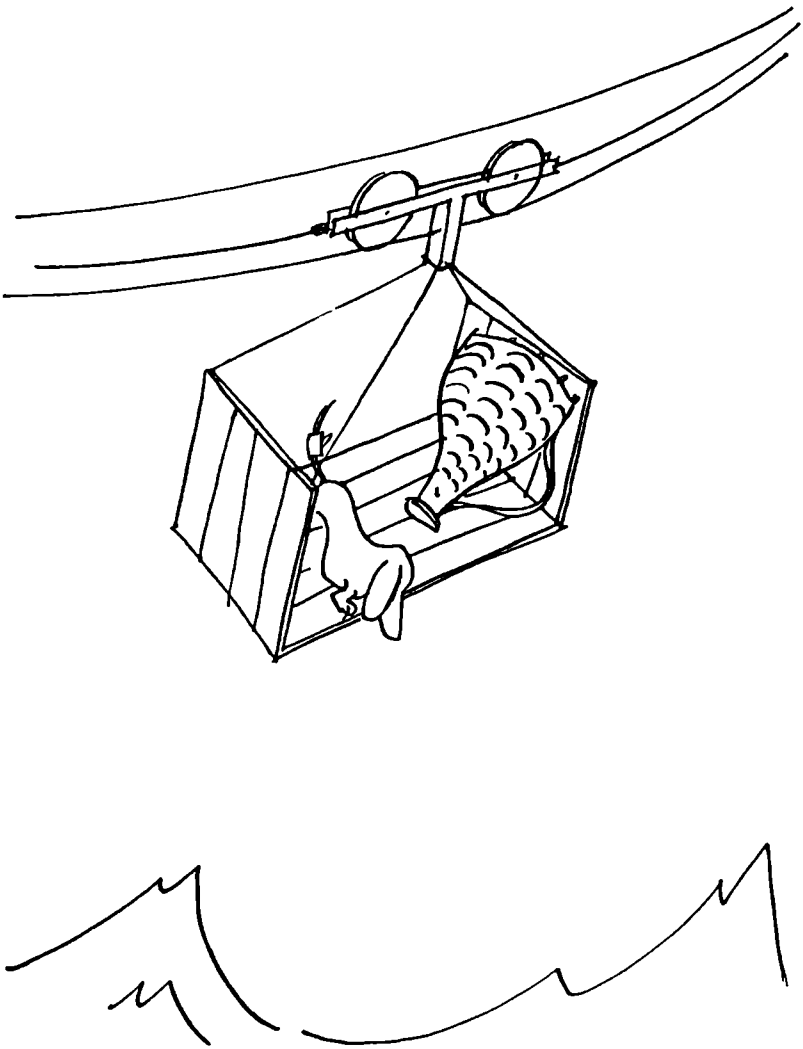

Şi, într-adevăr, plutea deasupra prăpastiei, aproape ca o pasăre

pe Alois, care învârtea de zor la manivelă şi, pe măsură ce învârtea, se făcea tot mai mic, în timp ce Fridolin vedea din ce în ce mai departe.

„Ce mult mi-ar plăcea să mă plimb aşa în fiecare zi!" îşi spuse în sinea lui. Deodată, însă, privi în spatele lui şi-l cuprinse o spaimă cumplită. Norii negri acoperiseră cerul şi soarele dispăruse cu desăvârşire. Colac peste pupăză, se mai stârni şi vântul care zgâlţâia şi răsucea lada cu toată puterea. Când un fulger luminos străbătu prăpastia şi numaidecât se auzi bubuitul asurzitor al tunetului, Fridolin era gata-gata să zboare din ladă, atât de tare se speriase, sărăcuţul. În clipa următoare, din cer începură să cadă stropi grei de ploaie şi tocmai atunci funicularul se opri din mers.

„Ce-o mai fi şi asta!?! se întrebă Fridolin cu mirare. Doar n-o să rămân spânzurat aici, în aer?"

Privi repede în jos. Văcarul, ia-l de unde nu-i.

„S-o fi adăpostit, de bună seamă, să nu-l facă ploaia ciuciulete, îşi spuse el. Cum trece furtuna, se întoarce şi o să învârtească iar la manivelă până ajung eu sus la păşune."

Multă vreme furtuna nu dădu nici un semn că ar avea de gând să se potolească. Din pricina norilor adunaţi, totul în jur se întunecase. Fulgerele brăzdau cerul şi tunetele bubuiau atât de puternic, de se cutremurau şi stâncile. Ploaia cădea din ce în ce mai greu, iar vântul bătea tot mai tare. Lada funicularului se legăna încolo şi-ncoace, şi n-apuca să se oprească bine sub cablu, când o nouă rafală de vânt o izbea năprasnic, făcând-o să se clatine sălbatic.

– Coşul! strigă deodată Fridolin, înspăimântat.

Lada funicularului se clătina şi se răsucea cu atâta putere, încât coşul văcarului Alois începu să alunece, iar la un moment dat un colţ ieşi în afară. Fridolin se repezi la iuţeală, încercând să-l tragă înapoi.

În clipa aceea, însă, o rafală de vânt îl izbi drept în faţă. Cutia funicularului se clătină ca un clopot de biserică şi coşul începu din nou să alunece, şi alunecă aşa până când se răsturnă şi se prăbuşi în adânc.

Nu lipsise mult să se rostogolească şi Fridolin, dar în ultima clipă izbuti să se prindă cu ghearele de fundul lăzii şi să scape cu bine. Din cauza zgâlţâielilor se simţea însă nespus de rău şi abia se mai ţinea pe picioare.

Nici să se întindă nu mai îndrăznea, căci fiecare rafală îl dădea de-a dura şi astfel îl pândea primejdia să se prăvălească şi el în prăpastie.

– Ah, Willy, Willy! Unde eşti? strigă el, disperat. De ce nu eşti aici, să mă ajuţi?

Dar nu-i răspunse decât un ecou slab, răsfrânt de pereţii tari ai muntelui: „Ajuţi... ajuţi..."

Şi aşa se legăna Fridolin deasupra prăpastiei, aşteptând să i se apropie sfârşitul.

Dar iată că, până la urmă, fulgerele şi tunetele se potoliră ca prin farmec, ploaia se opri, lada funicularului încetă şi ea să se mai zgâlţâie, iar soarele prinse din nou să se strecoare printre nori.

– Ura! Furtuna a trecut! strigă Fridolin cu inima uşoară şi în sufletul lui se cuibări speranţa salvării.

Deodată însă auzi deasupra lui un fâlfâit de aripi şi o umbră mare îl acoperi de tot. „Să fi venit oare o

pasăre uriaşă ca să mă scape?" se întrebă el în sinea lui, şi strigă cât putu de tare:

– Ajutor! Ajutor!

Fâlfâitul de aripi se apropie şi mai mult şi Fridolin era cât pe ce să sară în prăpastie, atât de tare se speriase. Căci, într-adevăr, o pasăre uriaşă şi înfiorătoare, cu un plisc lung, coroiat, coborî glonţ spre el şi se lăsă pe marginea lăzii.

10

Răpirea

Pasărea uriaşă stătea pe lada funicularului şi se uita la Fridolin, cu ochii săi fioroşi.

– Bună dimineaţa, bolborosi Fridolin, înfricoşat. Dumneavoastra sunteţi vultur, nu-i aşa? Şi aţi venit să mă salvaţi.

– Da, sunt vultur, îi răspunse pasărea. Cel mai puternic şi cel mai temut dintre toţi vulturii acestui ţinut, pricepi?

– Un vultur adevărat? întrebă Fridolin cu sfială. Credeţi-mă, sunteţi primul vultur pe care-l văd în viaţa mea. Vă hrăniţi cu miei, nu-i aşa? Asta înseamnă că pe aici pe sus trebuie să fie şi miei...

– Uite ce, dihanie, cu mine să nu te ţii de glume, că nu-ţi merge, îl luă repede vulturul, cu o voce hârâitoare. Mă hrănesc cu ce pică, pricepi? Iar de data asta ai picat tu. Puişorii mei o să se bucure de carnea ta fragedă, de asta sunt sigur.

– Carnea mea? izbucni Fridolin îngrozit. Nu se poate... Carnea mea nu e de mâncare. Eu... vă rog frumos să mă ajutaţi să cobor şi... pe urmă... pe urmă o

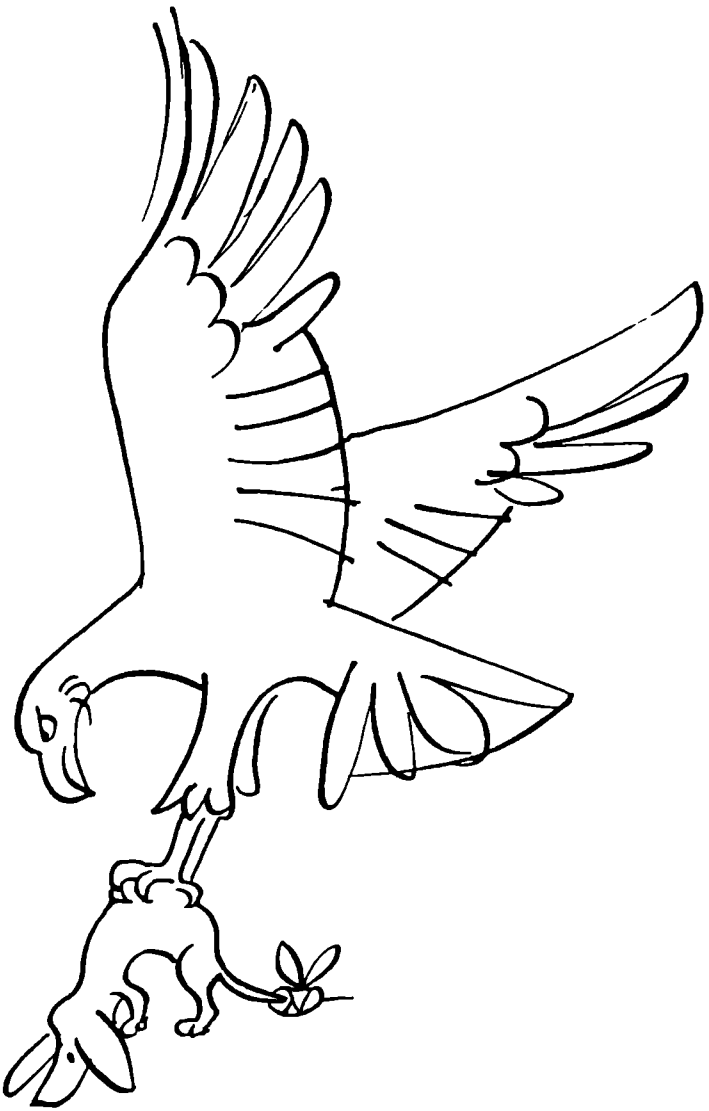

– Ah, de ce n-am mers pe jos! se văicări Fridolin

să vă povestesc totul aşa cum...

Dar vulturul nu-l mai lăsă să-i spună până la capăt ce avea de spus şi, înhăţându-l cu ghearele sale puternice, îşi luă zborul.

– Au! Au! Daţi-mi drumul, strigă Fridolin, zbătându-se cu disperare în ghearele răpitorului.

Zadarnic însă, căci vulturul îl ţinea cu străşnicie în ghearele sale necruţătoare.

Neputincios, Fridolin lăsă lăbuţele să-i atârne în voie şi închise ochii.

– Ah, de ce n-am ascultat de sfatul văcarului şi n-am mers cu el pe jos? se văicări sărăcuţul. Acum ce mă fac?

Când deschise din nou ochii, zări departe, în vale, trei colibe mari şi în preajma lor o pajişte întinsă, pe care păştea o turmă de vaci.

„Ăsta e, de bună seamă, Muntele-cu-Brazi, îşi spuse Fridolin. Acolo trebuie să fie vacile din vagonul în care m-am ascuns. Şi tot acolo trebuie să fie şi Lisa..."

– Lisa! Lisa! Ajutor! strigă el cu deznădejde. Uite, sunt aici! Aici, sus! M-a răpit un vultur şi vrea să mă mănânce.

Dar Lisa era mult prea departe ca să-l poată auzi. Şi chiar dacă l-ar fi auzit, tot n-ar fi putut să-l ajute...

Vulturul zbura mereu, îndepărtându-se tot mai mult de priveliştea văii înverzite. Se înalţa cu prada lui tot mai sus în văzduhul înfricoşător, şi curând Fridolin nu mai văzu în jurul lui nimic decât culmile sure şi pleşuve ale munţilor. Apoi răpitorul începu să coboare într-o prăpastie stâncoasă.

„Unde mă duce ? se întrebă cu groază Fridolin. Doar n-o fi vrând să intre cu mine în munte ? Sau, ştiu eu, te pomeneşti că vrea să mă zdrobească, izbindu-mă de un colţ de stâncă!..."

Deodată auzi un cârâit urmat de un piuit prelung. Răpitorul scoase şi el un ţipăt strident, de bun găsit.

Nu departe de ei, deasupra prăpastiei, răsărea din munte o stâncă netedă, în formă de terasă, pe care se afla un cuib mare, împletit din nuiele şi smocuri de iarbă; în cuibul acela aşteptau cu ciocul căscat trei păsări ciudate.

„Ăştia trebuie să fie puii răpitorului", îşi spuse Fridolin în sinea lui.

– Ce ne-ai adus ? Ce ne-ai adus ? strigară puii în cor.

Vulturul îi dădu drumul din gheare speriatului şoricar, care căzu grămadă în mijlocul puilor cârâitori, apoi se aşeză pe marginea cuibului şi spuse:

– Uitaţi-vă ce v-am adus... Ceva nemaipomenit... Sper să vă placă...

– Ce-i asta ? Ce-i asta ? strigară din nou puii de vultur.

– Nu ştiu, le răspunse cu sinceritate răpitorul. De când mă ştiu, n-am văzut ceva atât de caraghios. Sunt sigur însă că are o carne fragedă şi foarte gustoasă...

– Eu nu sunt *ceva* caraghios, şi nici de mâncare nu sunt! izbucni Fridolin supărat. Eu sunt un câine şoricar şi am jos, în oraş, un stăpân bun şi cumsecade... Dar dacă îndrăzniţi să-mi faceţi vreun rău, vine şi vă împuşcă pe toţi fără milă...

– Ce tot bodogăneşte javra asta neobrăzată ? se

înfurie vulturul-tată. Ce-o să facă?! O să ne împuşte pe toţi?! Ei bine, până să ne împuşte, îţi arăt eu ţie...

Şi, rostindu-şi cuvintele cu ameninţare, se apropie de Fridolin cu gândul să-şi înfigă în el pliscul său lung şi ascuţit. În ultima clipă, însă, puii lui strigară stăruitor:

– Nu, tată, nu-l ucide! Lasă-l să trăiască! E atât de drăguţ şi atât de caraghios! Lasă-l, să avem şi noi cu cine să ne jucăm, că tare ne plictisim când tu şi mama sunteţi plecaţi.

– E o javră neruşinată, mormăi din nou fiorosul răpitor. Şi-apoi, cuibul nostru e prea mic ca să mai încapă în el un străin care, într-o bună zi, o să-şi ia oricum tălpăşiţa, fără ca noi să prindem de veste.

– Unde să se ducă? interveniră puii. Nimeni nu poate fugi de aici prea departe. Parcă noi de ce ne plictisim? Fiindcă n-am învăţat încă să zburăm...

– Mă rog, toate ar fi bune şi frumoase, se lăsă oarecum înduplecat vulturul-tată. Dar, până una-alta, voi ce-o să mâncaţi? Altceva n-am prins. Toate vietăţile s-au ascuns de furtună... O să răbdaţi de foame până vă aduce mama voastră ceva de mâncare.

Puii tăcură un timp, apoi strigară:

– Răbdăm!... Răbdăm până vine mama.

Fridolin scoase un suspin de uşurare. „Te pomeneşti că scap cu viaţă", gândi el şi prinse din nou glas:

– Vă rog să mă duceţi jos, la păşune. Stăpânul o să fie tare supărat dacă nu mă întorc repede acasă. Nu vedeţi? Eu sunt un căţeluş mic şi slăbuţ... Nici n-aţi avea ce alege din mine!...

– Încetează odată cu smiorcăitul, că mă scoţi din

fire ! se răsti la el vulturul-tată. Ori vrei poate să te sfâşiem şi să isprăvim cu tine ?

De frică, Fridolin amuţi şi aruncă o privire atentă peste buza prăpastiei. Trebuie să găsească el un mijloc prin care să-l silească pe răpitor să-l scoată din locul acesta înspăimântător. Dar cum ? Cum să-l îmbuneze ? Trebuie să se gândească bine, să nu facă iar vreo prostie...

Dar puii de vultur nu-i dădură răgaz să născocească ceva.

– Ce ziceai tu că eşti ? Un şoricar ? Ce-i aia şoricar ? îl întrebă unul dintre ei. Şi ce face toată ziua un şoricar ca tine ?

– Cum, voi nu ştiţi ce-i un şoricar ?! se miră Fridolin. Şoricarul e cel mai deştept dintre câini...

– Cel mai deştept dintre câini ? interveni un alt pui. Nu cred. Dacă erai atât de deştept, nu te lăsai prins de tata.

Fridolin nu fu în stare să-i răspundă pe loc. Dar după câteva clipe de chibzuinţă spuse:

– Până şi fiinţele cele mai deştepte fac uneori câte o prostie.

Şi le povesti apoi puilor de vultur că fusese prea istovit ca să meargă pe jos până la păşune şi de aceea s-a dus cu funicularul. Numai aşa a izbutit tatăl lor să-l răpească...

– Bine a făcut, strigă al treilea pui. Altfel n-ai fi ajuns aici, iar noi ne-am fi plictisit acum de moarte.

– Şi, mă rog, de ce vrei tu să te duci la păşune, îl întrebă din nou primul pui. Vrei să dai o mână de ajutor

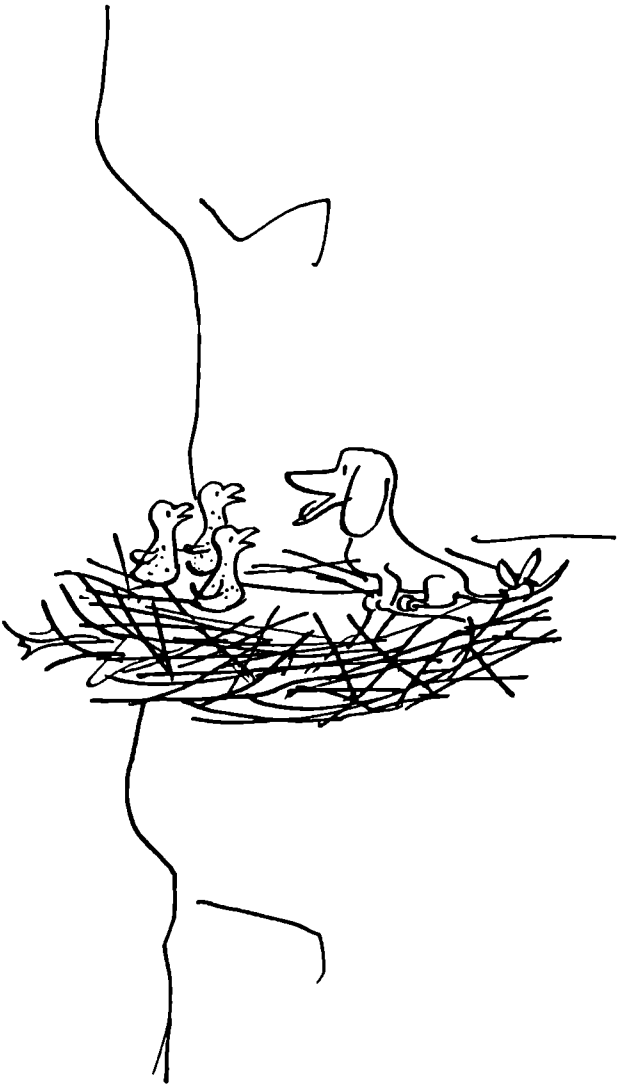

– Pe urmă ne-am putea duce împreună la Şapte-Turle, oraşul în care locuieşte stăpânul meu

la păzitul vacilor?

– Nu, îi răspunse Fridolin. Noi şoricarii nu suntem paznici de vaci. Vacile sunt păzite de câini ciobăneşti. Eu mă duceam acolo să-mi caut zgarda pe care am pierdut-o. Am avut o zgardă frumoasă şi...

– Ce-i aia zgardă? îl întrerupse unul dintre pui, plin de curiozitate.

– Zgarda e un fel de cureluşă pe care căţeii o poartă la gât ca să arate mai frumoşi, îi explică Fridolin.

– Şi de ce îţi trebuie ţie o cureluşă la gât? întrebă un altul. Nu-ţi ajunge asta pe care o porţi în jurul cozii?

Fridolin ar fi vrut să le istorisească puilor de vultur întreaga poveste legată de codiţa lui bandajată, dar cum să-i facă el să înţeleagă ce-i aia un hotel sau un lift, căci puişorii ăştia nu văzuseră niciodată nimic în afară de cuibul lor, de munţii cu crestele veşnic acoperite de zăpadă şi de cerul ce se boltea deasupra lor.

– Cum să vă spun ... începu el cu răbdare. Ştiţi, pe lumea asta există o mulţime de lucruri, dintre care unele sunt nemaipomenit de caraghioase. Dacă voi mă duceţi pe mine la păşune, eu o să vă arăt în schimb tot felul de lucruri care sunt sigur că o să vă intereseze. Aţi putea merge, de pildă, cu mine în satul în care am prins noaptea trecută un hoţ. Pe urmă aţi putea călători cu trenul, şi în felul ăsta, fără să vă obosiţi zburând sau mergând pe jos, aţi ajunge foarte repede dintr-un loc într-altul... Pe urmă ne-am putea duce împreună la Şapte-Turle, oraşul în care locuieşte stăpânul meu Willy. Da, şi l-am conduce cu toţii la şcoală. Şi nici nu ştiţi cât de mult s-ar bucura copiii dacă un vultur sau chiar o

familie întreagă de vulturi ar veni să le facă o vizită. Asta ar fi pentru ei o noutate foarte interesantă...

Fridolin se opri un pic din povestit, să-şi tragă sufletul, apoi continuă:

– De mâncare v-ar da măcelarul şi brutarul de pe strada mare, care face o pâine şi nişte tarte cu cremă nemaipomenite. Pe urmă aţi putea merge la circ...

Fridolin nu mai contenea să sporovăiască, în timp ce puii de vultur îl ascultau cu ciocul căscat.

– Eu unul aş zice să încetaţi odată cu prostiile astea, îl întrerupse pe neaşteptate vulturul-tată, bătând nerăbdător din aripi. Cum văd, mama voastră n-a izbutit să găsească nimic de mâncare, de vreme ce nu s-a întors până acum. Iar mie mi-e o foame de lup. Gata, să isprăvim cu...

– Nu, nu ! îi curmă vorba Fridolin, îngrozit de soarta lui. Nu vă grăbiţi. Mama puilor trebuie să sosească din clipă în clipă... O să vedeţi... E încă ziuă...

Vulturul-tată clătină din cap nehotărât, dar puii nu se dădură bătuţi:

– Lasă-l, tată, să ne mai povestească. Să mai aşteptăm puţin. Nouă ne place tare mult să-l ascultăm... Niciodată nu ne-ai adus aici o vietate atât de drăguţă! Ai să vezi, şi mama o să se bucure când o să vadă şoricarul.

– Eu cred că s-ar bucura mai mult dacă ar şti că aţi mâncat pe săturate! mormăi tatăl lor.

Fridolin profită totuşi de nehotărârea lui şi se apucă să le povestească mai departe despre călătoria sa aventuroasă, după care se grăbi să le spună cum se juca el cu stăpânul lui acasă, la Şapte-Turle şi prin câte locuri

frumoase fuseseră ei să se plimbe împreună.

– Oamenii trebuie să fie nişte fiinţe tare ciudate, spuse deodată unul dintre pui. Auzi, să-ţi dea ţie să mănânci ca să creşti mare, şi pe urmă să nu te mănânce!...

Şi uite aşa, sporovăiră ba despre una, ba despre alta, şi nici unul nu băgă de seamă că între timp începuse să se lase înserarea.

– Gata, ajunge cu trăncăneala, interveni din nou vulturul-tată. Acum apucaţi-vă de el şi daţi-l gata cât mai repede.

– Dar dacă mama ne aduce altceva? strigară puii de vultur. Unde o fi ea acum?

– Nu ştiu, răspunse tatăl lor. Ar fi trebuit de mult să fie aici. Nu ştiu ce s-o fi întâmplat...

– O fi păţit ceva, spuse Fridolin. De obicei, când cineva nu se întoarce la timp acasă, înseamnă că i s-a întâmplat ceva. Ar trebui s-o căutaţi... Dacă vreţi, vă ajut.

– Cum să mă ajuţi tu pe mine, atâta timp cât nu eşti în stare să te ajuţi pe tine? rânji răutăcios vultul-tată.

Şi bătând cu putere din aripi, se ridică uşor în văzduh, ca apoi să pornească vijelios spre adâncul prăpastiei.

Soarele coborâse în spatele munţilor când vulturul se întoarse la cuibul său.

– Nici nu ştii ce bine ne-am distrat, îl întâmpinară puii cu veselie.

Dar tatăl lor se aşeză tăcut pe marginea cuibului, cu capul lăsat în jos.

– În schimb, eu nu m-am distrat, le răspunse el după câteva clipe de tăcere. Acum ştiu de ce întârzie mama voastră. Am văzut-o! A căzut într-o capcană, dincolo de Muntele-cu-Brazi, acolo unde se termină păşunile; zace cu amândouă picioarele prinse în ghearele de oţel ale capcanei şi nu-i chip să scape din strânsoarea lor.

– De ce n-ai scos-o tu, tăticule ? strigă deodată unul dintre pui, şi în aceeaşi clipă începură să plângă cu toţii, în hohote.

– Nu fiţi proşti, îi dojeni tatăl lor supărat. Dacă puteam să deschid capcana, mama voastră ar fi fost acum aici.

– Salveaz-o, tăticule, salveaz-o pe mămica noastră şi adu-o înapoi ! strigară puii. Trebuie s-o salvezi ! Trebuie! Nu poţi s-o laşi să moară acolo, în capcana aceea.

Vulturul-tată se înfurie la culme:

– Toate astea ni se întâmplă numai din pricina acestui şoricar afurisit, tună el. Până să apară el, toate mergeau strună şi nimeni n-a căzut vreodată în vreo capcană. Gata, să-l sfâşiem şi să isprăvim odată cu acest ticălos ! Jumătate din el i-o duc mamei voastre, să nu sufere de foame, şi cu prilejul ăsta o să mai încerc să văd dacă nu cumva există totuşi un mijloc ca s-o scot din capcană.

Apoi se apropie de Fridolin, cu gândul să-şi înfigă ciocul coroiat şi ascuţit în beregata lui.

Dar Fridolin se feri, sărind într-o parte cu iuţeala fulgerului.

– Stai! strigă el. Nu te prosti. Eu n-am nici o vină că soţia ta a căzut în capcană; mai bine m-ai duce pe mine acolo, şi, cine ştie, poate că reuşesc s-o salvez...

Vulturul-tată îl ţintui cu privirea lui fioroasă:

– Tu s-o salvezi!? izbucni el, mânios. Tu?! Dacă n-am izbutit eu, cum vrei să izbuteşti tu, care eşti mai mic şi mai slab ca mine? Ştiu eu ce plănuieşti! Să te duc la păşune şi de-acolo s-o ştergi...

– Îţi făgăduiesc că n-am să fug, îl asigură Fridolin. Şi să ştii că eu n-am obiceiul să-mi calc cuvântul. Dacă nu reuşim să deschidem capcana, îl caut pe văcar şi sunt sigur că el o să ne ajute.

– Da, aşa să faci! strigară puii de vultur într-un glas. De vreme ce a fost în stare să prindă un hoţ, cu siguranţă c-o să fie în stare s-o scoată şi pe mama noastră din capcană.

– Pe urmă însă va trebui să-mi redaţi libertatea! S-a făcut? spuse Fridolin, întinzându-i lăbuţa vulturului-tată, care i-o scutură zdravăn cu ghearele sale puternice.

– S-a făcut! încuviinţă el.

– Bine, atunci să mergem! strigă vesel Fridolin, şi vulturul-tată se pregăti să-l apuce de ceafă.

– Nu, nu aşa, se împotrivi Fridolin. Aşa mă doare. Mai bine mă sui eu în spinarea ta şi mă duci călare.

Şi luându-şi rămas bun de la puii de vultur, le spuse:

– Când o să ştiţi să zburaţi, să veniţi să mă vedeţi.

Apoi sări iute în spinarea tatălui lor şi strigă:

– Un, doi, trei, start!

Vulturul bătu din aripi cu toată puterea şi porniră

amândoi să spintece văzduhul. Zburară un timp sus de tot, deasupra păşunilor.

– Acum oamenii sunt ocupaţi cu mulsul vacilor, îi spuse vulturul lui Fridolin. E momentul să ne grăbim, căci pe urmă se duc să vadă de capcane şi atunci va fi prea târziu. Ţine-te bine!

Şi rostind aceste cuvinte, se avântă glonţ spre pământ. Din cauza vitezei ameţitoare, Fridolin era gata-gata să se răstoarne. Noroc că vulturul avu grijă să-şi încetinească zborul. Pe urmă fâlfâi uşor din aripi şi aterizâ.

Fridolin sări iute din spinarea lui şi începu să zburde de fericire. Nu-i venea să-şi creadă ochilor: era din nou cu picioarele pe pământ! Se învârti de câteva ori în jurul vulturului, lătrând de bucurie, apoi deodată o zări pe mama-vulturoaică zăcând neputincioasă la poalele unui perete stâncos. Părea moartă.

– M-am întors, îi strigă de departe vulturul-tată. Şi, uite, am mai venit cu cineva, ca să te scoatem din capcană!

Vulturoaica înălţă capul şi bătu din aripi, dar nu putu să se ridice în picioare.

Fridolin se gândi numaidecât cum să deschidă capcana. Mai văzuse el o dată o poveste asemănătoare, pe când se plimba cu Willy prin pădure. Willy dăduse drumul atunci unui pui de căprioară...

– Uite, vezi, îi spuse el vulturului, aici sunt două gheare de oţel, care i-au prins picioarele. Va trebui să le depărtăm una de cealaltă, altfel nu se poate. Pricepi? Tu o să ţii de una cu ciocul, iar eu o să trag de cealaltă

cu dinţii...

Şi fără să mai stea pe gânduri, se apucară de treabă. Traseră şi împinseră din răsputeri şi, în sfârşit, vulturoaica izbuti să-şi scoată picioarele din capcană.

– Au, piciorul meu! gemu ea. Cred că e rupt.

Încercă să se ridice, dar căzu grămadă la pământ.

Fridolin îi cercetă piciorul cu toată atenţia. Oţelul intrase bine în el şi din rana adâncă sângele curgea şuvoi.

– Nu, nu e rupt, spuse el în cele din urmă, dar rana e destul de serioasă. Trebuie legată bine, altfel pierdeţi tot sângele. Dacă ar fi aici doctorul Face-Bine, ce straşnic ar fi!...

Şi, deodată, îi veni o idee năstruşnică.

– Staţi! strigă el fericit. Am găsit! Eu şi-aşa nu mai am nevoie de bandaj, căci peste puţin timp o să ajung la păşune şi o să mă odihnesc în tovărăşia văcarului Alois şi a Lisei. De aceea, fii te rog atât de bun, domnule Vultur, şi desfă-mi bandajul de pe coadă. Pe urmă îl întinzi şi-l netezeşti frumos, ca să-l putem folosi din nou.

Încet, cu băgare de seamă, vulturul-tată făcu întocmai cum îi ceruse şoricarul, care înfăşură apoi bandajul pe piciorul rănit al vulturoaicei.

– Da, acum e mult mai bine, spuse ea, ridicându-se cu grijă în picioare, după care îi mulţumi lui Fridolin şi se grăbi să adauge: Ce-ar fi să te întorci cu noi în cuibul nostru, nu vrei? Mâine o să mă duc să prind pentru tine ceva bun. Ce ţi-ar plăcea mai mult: un iepure, o căprioară de munte, sau o marmotă?

Lui Fridolin însă nici prin gând nu-i trecea să se întoarcă în cuibul de vulturi.

– Mulţumesc mult de tot, doamnă Vultur, dar, cum să spun, eu aş prefera să mă duc la păşune, unde sunt sigur că nu-mi va lipsi nimic. Voi, însă, ar trebui să vă grăbiţi. Curând se întunecă de tot şi, Doamne fereşte, să nu cadă vreun puişor din cuib...

– Atunci nu ne rămâne decât să-ţi urăm drum bun, spuse vulturul-tată, cu o voce blajină. Şi dacă vrei să mai vii în vizită la noi, te repezi până la buza prăpastiei şi latri tare de câteva ori. Pe urmă noi venim şi te luăm sus. Şi să nu-ţi mai fie teamă, căci nu mai am de gând să te mănânc.

– Îmbrăţişaţi-i cu toată dragostea pe puişorii voştri, strigă Fridolin în urma lor. Şi v-aş sfătui ca pe viitor să lăsaţi în pace mieii şi iezii care pasc cuminţi pe pajiştea lor. Sunt sigur că, atunci, oamenii de pe aici n-ar mai pune capcane.

Şi după ce se mai uită câteva clipe la cele două păsări, care îşi luaseră zborul şi acum se înălţau în văzduh, Fridolin o rupse la fugă printre stânci şi pietroaie, alergând de zor spre păşunea de pe Muntele-cu-Brazi.

11

Lisa și coșul

Între timp se întunecase de-a binelea, dar poteca ce ducea spre păşune nu era greu de găsit. În depărtare se auzea un dangăt neîntrerupt de talăngi şi curând Fridolin zări cele trei colibe, aflate chiar în mijlocul unei pajişti întinse.

Se îndreptă spre una din ele, cu gândul să cioc-nească la uşă. Dar tocmai atunci îi ieşi în cale văcarul Alois, care ducea în braţe un ciubăr mare, plin cu lapte.

– Bună seara, îl întâmpină Fridolin.

Uimit, văcarul lăsă ciubărul din mână cu atâta repeziciune, încât laptele sări din el plescăind.

– De unde ai răsărit? se minună Alois. Credeam că ai căzut în prăpastie şi ai murit. După furtună am găsit lada funicularului goală... Va să zică pe tine furtuna nu te-a dat de-a rostogolul...

– Precum vezi, spuse Fridolin clătinând din cap. Nu ştiam dacă te mai întorci, aşa că mi-am luat zborul, să cutreier văzduhul.

– Să cutreieri văzduhul?! exclamă Alois, descum-

pănit. Uite ce, de mine să nu-ţi baţi joc. Tu nu eşti nici balon, nici pasăre, ca să zbori aşa... prin văzduh.

– Zău că am zburat! îl încredinţă Fridolin. Îţi povestesc eu totul mai târziu, pe îndelete, acum însă dă-mi ceva să beau şi să mănânc, că mor de foame şi de sete.

Văcarul umplu la iuţeală o strachină mare cu lapte proaspăt şi-o aşeză sub nasul şoricarului, care începu să bea cu nesaţ şi nu se mai opri până nu dădu gata ultimul strop.

– Şi-acum, să-mi spui cam ce-ai vrea tu să mănânci? îl întrebă cu dragoste văcarul Alois.

– Mai întâi să mergem s-o căutăm pe Lisa, îi răspunse Fridolin, răsucind din cap.

Şi se duseră împreună în staul, unde o văzură pe Lisa culcată pe paie, în capătul unui şir de vaci negre, cafenii şi tărcate.

– Lisa! Lisa! izbucni Fridolin, şi lacrimile bucuriei prinseră să i se rostogolească pe obraji. În sfârşit, te-am găsit!

Lisa întoarse capul şi, pentru o clipă, încetă să mai rumege.

– Ia te uită cine-a venit! strigă ea cu mirare. Să fii tu, oare, Fridolin, căţeluşul acela care a sărit din tren?!

– Chiar eu, se grăbi s-o asigure isteţul şoricar. De-ai şti de când te caut!... Sunt tare necăjit, căci mi-am pierdut zgarda — zgarda aceea mică şi frumoasă. Nu cumva ştii tu pe unde aş putea da de ea?

– Cum să nu ştiu, spuse Lisa, după care îşi văzu mai departe de rumegatul ei.

– Hai, te rog, spune-mi iute unde e? stărui Fridolin.

O ai cumva aici?

– Dar de ce atâta grabă? îl întrebă vaca. Oricum, n-ai putea s-o capeţi imediat. Şi-apoi, nici nu ştiu exact unde se mai află. Îţi pot spune însă unde am văzut-o.

Celelalte vaci îşi întoarseră şi ele capul spre cei doi şi-i priviră îndelung.

– Ăsta-i şoricarul Fridolin, care a călătorit cu noi în tren, vă amintiţi? îşi spuseră apoi una alteia.

– Mda, începu din nou Lisa ridicându-se în picioare. Zgarda ta am zărit-o pe podeaua vagonului, dar asta s-a întâmplat abia după ce ai sărit din tren. Eram sigură că ţi-ai rupt gâtul ori că ai nimerit sub roţile vagonului. Unde s-a mai pomenit să sară cineva din mersul trenului! Aşa ceva n-am mai auzit...

– Dar zgarda... zgarda cine a luat-o? o întrerupse nerăbdătorul Fridolin.

– Când am ajuns la Biserica-de-Sus, continuă Lisa, paznicul a deschis uşa vagonului şi, după ce ne-am dat jos din tren, i-am spus: „În vagon a rămas o zgardă. E a unui şoricar care s-a urcat cu noi la Şapte-Turle, dar pe urmă a sărit din mers. S-ar putea să vină s-o caute." Paznicul a luat zgarda şi i-a dat-o unui om care purta o şapcă mare şi roşie.

– Era şeful de gară! strigă Fridolin. Şi ce-a făcut şeful cu ea?

– Asta nu mai ştiu, îi răspunse Lisa. A murmurat el ceva, şi pe urmă a plecat cu zgardă cu tot. De atunci nu l-am mai văzut.

– Vai! Şeful de gară! Mai rău nici că se putea! oftă Fridolin. Acum ştie precis că am călătorit cu trenul fără

bilet. Dacă mă prinde, mă închide sau mă dă pe mâna poliţiei.

– Asta nu e prea bine, încercă să-l liniştească Lisa, care nu ştia ce să mai spună şi, de aceea, se întoarse spre văcarul Alois şi-l întrebă: Dumneata ce părere ai?

– În fiecare gară există un birou de obiecte pierdute, unde, de obicei, oamenii găsesc tot ce uită în tren, răspunse Alois care îi ascultase în tăcere. Oricine are dreptul să meargă la acest birou ca să-şi caute obiectul pierdut. Eu unul sunt sigur că zgarda lui Fridolin se află acolo şi nu văd nici un motiv pentru care nu i-ar da-o înapoi.

– Tu chiar crezi că o să mi-o dea? întrebă Fridolin cu îndoială în glas.

– De ce nu? răspunse Alois.

– Acum ştiu, cel puţin, unde să mă duc s-o caut, se bucură Fridolin. Îţi mulţumesc mult de tot, Lisa, şi-mi pare bine că am urcat până aici, la voi...

Apoi vacile îl rugară să le povestească ce s-a mai întâmplat cu el după ce a sărit din tren şi şi-a dat seama că zgarda îi dispăruse de la gât. Şi astfel, Fridolin le povesti despre păţaniile lui din tren cu copiii şi cu îngrijitoarea, precum şi celelalte aventuri pe care le avusese până să ajungă sus, pe Muntele-cu-Brazi.

La început, vacilor le plăcu cel mai mult povestea cu hoţul pe care-l prinsese Fridolin la hotelul din sat. Pe urmă, când le spuse că nu lipsise mult să se prăbuşească în prăpastie din lada funicularului şi acum îl dusese vulturul în cuibul lui, vacile amuţiră de-a binelea şi uitară să mai rumege.

– Gata, destul pentru azi, curmă firul povestirii văcarul Alois. Şi mâine e o zi. Vacile trebuie să doarmă, altfel mâine nu mai dau nici un pic de lapte. Iar tu, Fridolin, hai cu mine.

Fridolin le ură vacilor noapte bună şi se duse cu Alois în cabana lui. Aici, văcarul îi încălzi o strachină cu supă, apoi îi aduse pâine, puţin cârnat şi brânză din belşug.

– Şi în timp ce Fridolin mânca pe săturate, Alois îi spuse cu amărăciune:

– Am necazuri mari, băiete...

– E vorba de coş, nu-i aşa ? se grăbi să-l întrebe Fridolin. Îmi pare rău că a alunecat din lada funicularului. Dar, ştii, furtuna îl scutura atât de tare, încât eu n-am mai fost în stare să-l ţin şi până la urmă s-a răsturnat în prăpastie.

Alois oftă adânc, fără să scoată o vorbă.

– S-a apart ? îl întrebă Fridolin.

– Nu ştiu. S-a pierdut şi nu mai pot da de el, îi răspunse văcarul suspinând. Şeful nostru zice că eu sunt de vină. Că trebuia să am mai multă grijă de coş; nu de alta, dar se aflau în el o mulţime de lucruri de-ale lui. Ca să nu mai spun că tot acolo erau şi toţi banii economisiţi de mine până acum... Şi ce să-ţi mai zic: mi-am pierdut toată după-amiaza căutând în prăpastie, dar degeaba...

– Stai, îl întrerupse Fridolin, încercând să-l liniştească. Să nu ne pripim. Poate că situaţia nu-i chiar atât de disperată. Dacă vrei, te ajut eu să-l căutăm şi, cine ştie, poate că împreună îl găsim.

– Mulţumesc, dar tare mi-e teamă că nu mai dăm

de el niciodată, îi răspunse văcarul cu tristeţe. Prăpastia e foarte adâncă şi e greu să ne dăm seama până unde a putut să zboare coşul mânat de furtuna aceea năprasnică. Dacă s-a prăbuşit în apa râului, cine ştie unde o fi ajuns el acum.

Dar Fridolin nu se dădu bătut cu una cu două.

– Mâine dimineaţă ne ducem să mai căutăm o dată, spuse el. Sunt sigur că vom avea noroc.

Apoi se culcară amândoi şi adormiră, cufundându-se într-un somn fără vise.

A doua zi în zori, Fridolin şi Alois porniră în căutare. Şi merseră ceasuri în şir, suind şi coborând stâncile povârnite; dar fără nici un rezultat. Când trecuse cu mult de ora prânzului, Fridolin se opri pe neaşteptate şi începu să latre de zor. Văcarul se apropie de el în fuga mare. Şi ce să vadă: jos, în vale, pe fundul unei văgăuni adânci, zăcea coşul căzut din lada funicularului.

Mă temeam eu că aşa o să fie, spuse Alois necăjit. Nimeni nu poate coborî până acolo. Cine încearcă nu se mai întoarce viu înapoi.

Dar Fridolin nu se dădu bătut nici de data asta.

– Leagă-mă bine cu funia şi dă-mi drumul în văgăună, spuse el. Când ajung jos, leg la rândul meu coşul de capătul funiei şi după aceea tu mă tragi în sus, cu coş cu tot. Ai înţeles?

Funia era însă mult prea scurtă şi astfel Fridolin rămase spânzurat în aer. Oricât ar fi dat el din lăbuţe, mai jos tot nu putea ajunge. Aşa se face că Alois se văzu nevoit să-l tragă înapoi aşa cum îl coborâse.

– Ne obosim de pomană. Coşul s-a dus pentru

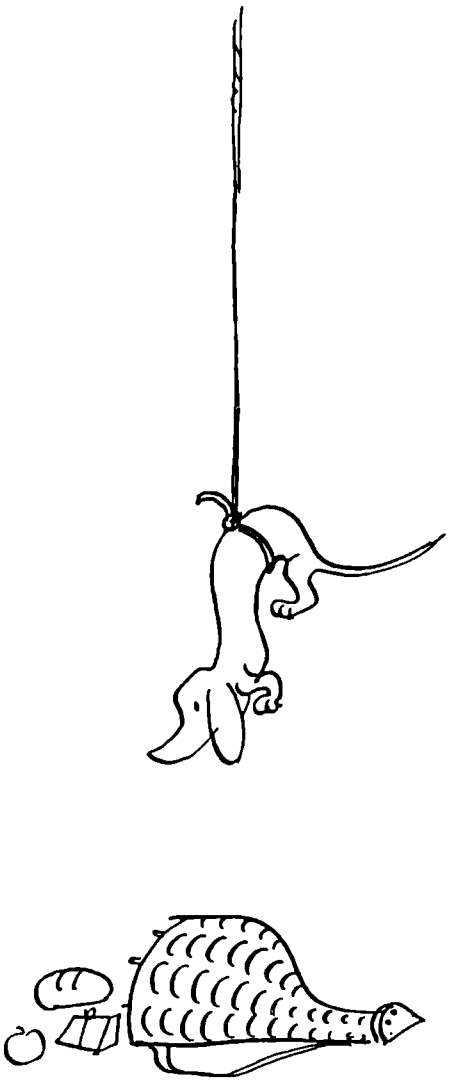

Funia era însă mult prea scurtă şi Fridolin rămase spânzurat în aer

totdeauna şi odată cu el s-au dus şi banii mei, suspină el deznădăjduit.

Asta-i mai rău decât să-ţi pierzi zgarda, spuse Fridolin cu amărăciune, lăsându-şi capul pe genunchii văcarului.

Deodată însă sări în sus, fericit:

– Gata, am găsit! strigă el. Vulturul! Vulturul e salvarea noastră... Vulturul.

Şi fără să mai stea pe gânduri, o luă la goană, căţărându-se afară din văgăună. Apoi alergă peste păşune şi urcă muntele până la prăpastia cea mare. Ajuns acolo, se uită în sus spre cuibul de vulturi şi începu să latre cât putea de tare. Curând vulturul-tată sosi la el în zbor:

– Ce bine îmi pare că te-ai întors! îl întâmpină el cu bucurie. Vrei să te urci în spinarea mea şi să zburăm împreună spre cuibul nostru? Ori vrei mai întâi să facem un tur prin văzduh?...

– Mulţumesc, dar nu vreau nici una, nici alta, îi răspunse Fridolin. Am însă o mare rugăminte. Ştii, ieri, în timpul furtunii, coşul văcarului a căzut din lada funicularului şi s-a prăbuşit în prăpastie. A căzut la poalele unei stânci uriaşe şi nimeni nu poate să-l scoată de acolo. Dacă ai vrea să ne ajuţi, ţi-aş rămâne îndatorat. Căci tu eşti singurul care ne poate da o mână de ajutor.

În clipa aceea vulturul amuţi şi penele i se zburliră de supărare.

– Cu văcarul nu vreau să am de-a face, mormăi el după un timp de tăcere. Dar, mă rog, pe tine am să te ajut.

Şi până să apuce Fridolin să-i explice unde se află locul în care căzuse coşul, vulturul se şi înălţă în văzduh.

– Adică tu îţi închipui că noi, vulturii, suntem orbi? De ieri l-am văzut! strigă el din zbor. Duceţi-vă şi aşteptaţi-mă la capătul cablului.

De bucurie, Fridolin porni ţopăind înapoi spre păşune şi ajunse la funicular chiar în clipa în care vulturul sosea acolo cu coşul în cioc. Aşa cum se înţeleseseră, îl lăsă jos, pe pajişte, apoi, ridicându-se din nou în văzduh, strigă:

– Cu bine, Fridolin! Acum mă grăbesc, căci puii mei iau azi prima lecţie de zbor. Mai vino pe la noi, cât mai curând! Te aşteptăm cu plăcere!

Fridolin era fericit că totul se sfârşise cu bine. Dar, dintre toţi, cel mai fericit era Alois-văcarul, care, datorită lui Fridolin, îşi redobândise şi coşul, şi banii.

– Stăpânul tău are toate motivele să fie mândru de tine, îi spuse el isteţului şoricar. Sunt sigur că acum vei găsi şi zgarda, şi curând te vei întoarce la el...

12

Fridolin ajunge la răcoare

Fridolin mai rămase pe Muntele-cu-Brazi şi în acest timp se duse cu vacile la păscut, se luă la întrecere cu caprele, sărind peste şanţuri şi pietroaie şi, în sfârşit, îl ajută pe Alois să caute un ied care se căţărase de unul singur sus pe munte şi se pierduse printre stânci. În cele din urmă, mirosul lui de şoricar îl descoperi.

– Ai fi un câine de pază nemaipomenit! îl lăudă Alois, în timp ce se întorceau spre casă cu iedul regăsit. Ce zici? Nu vrei să rămâi cu noi până la toamnă? Atunci o să coborâm cu toţii în vale, iar tu te vei întoarce la stăpânul tău.

– Da, rămâi cu noi, îl rugă şi Lisa. Să ne mai povesteşti despre aventurile tale, că nouă tare ne place cum ştii tu să le înfloreşti...

Ce-i drept, Fridolin nu se mai sătura de laptele gras şi gustos şi până şi brânza i se părea aici nespus de bună, cu toate că acasă strâmba din nas numai când o vedea. Dar de rămas ştia prea bine că nu putea să mai rămână.

– M-am odihnit destul, le răspunse el. E timpul

să mă întorc acasă. Stăpânul meu o fi crezând că am murit sau că m-a furat cineva. Mâine dimineaţă mă duc înapoi în gară, la Biserica-de-Sus, să mă interesez de zgarda mea, şi de-acolo o pornesc direct spre casă.

A doua zi, în revărsatul zorilor, îşi luă rămas bun de la văcarul Alois, de la Lisa şi suratele ei, apoi o luă la picior, alergând voios la vale.

Înainte de amiază ajunse iar pe pajiştea pe care păştea turma de oi cârlionţate.

– Ei, ai găsit vaca? strigară ele de îndată ce-l zăriră coborând pe potecă. Hai, vino să ne povesteşti şi nouă ce-ai făcut acolo sus. Aşa ne-ai făgăduit.

Fridolin se aşeză lângă ele şi se apucă să le povestească de ce s-a dus el la păşunea de pe Muntele-cu-Brazi, ce a mai păţit pe drum şi ce mai avea de gând să facă de acum încolo.

Oile îl ascultau cu atenţie şi clătinau mereu din cap:

– Beee... beee!

Când Fridolin ajunse cu povestitul la vulturul cel fioros, care-l înhăţase cu ghearele sale puternice şi-l dusese la el în cuib, mieii începură să bocească şi să se văicărească:

– Da, vulturul! Mamele noastre ne zic într-una să nu ne depărtăm prea mult de ele, că ne mănâncă vulturul. Odată, unul a coborât până aici şi ne-a răpit un frăţior...

O oaie mai bătrână, care până atunci nu făcuse decât să clatine din cap la tot ce auzea, îşi drese deodată glasul şi spuse:

– Dacă aveai zgardă cu clopoţei, ţi-ai fi dat seama pe loc unde şi când ai pierdut-o. Vezi, noi avem fiecare câte o talangă la gât, ca să ne auzim şi să nu ne pierdem una de alta.

Şi, rostind aceste cuvinte, scutură din cap, făcând talanga să răsune puternic.

– Da, câinii ar trebui să poarte zgardă cu clopoţei, i se alăturară şi celelalte oi, dând din cap cu înţelepciune.

– Eşti o oaie isteaţă, îi spuse Fridolin bătrânei cârlionţate, dar de vorbit vorbeşti ca o oaie. Un câine şoricar nu poate purta o zgardă cu clopoţei, nu de alta, dar l-ar auzi toţi şobolanii când s-ar apropia de ei; şi atunci, cum să-i mai prindă?

– Ai dreptate, îi răspunseră oile în cor. Eşti un căţel deştept şi, de aceea, noi îţi urăm din toată inima mult noroc şi să-ţi găseşti zgarda cât mai repede.

Fridolin le mulţumi, şi, după ce bău puţină apă din pârâul ce curgea prin apropiere, îşi văzu mai departe de drumul lui. Curând ajunse la Biserica-de-Sus şi se duse direct la gară.

Era ora prânzului şi-l chinuia o foame cumplită.

„Ar trebui mai întâi să mă duc la hotel, îşi puse în sinea lui, poate-mi dă bucătarul ceva să mănânc. Sau, ştiu eu, s-ar putea să fiu iar invitat la masă de domnul acela şi de familia lui... Hm..."

Era gata-gata să pornească într-acolo când, deodată, se răzgândi...„O să rabd, îşi spuse el. De mâncat am timp să mănânc toată ziua. Mai întâi să mă interesez de zgardă. Trebuie să fie pe aici, pe undeva, la biroul de obiecte pierdute. Aşa zicea Alois. Va trebui însă să fiu

cu ochii în patru, să nu dau nas în nas cu şeful de gară sau cu controlorul de bilete."

Se învârti câteva clipe cu sfială în jurul gării, dar nu zări nici ţipenie de om. În schimb, într-un colţ al sălii de aşteptare văzu o găleată mare.

„Asta trebuie să fie găleata îngrijitoarei, gândi Fridolin. Dac-ar fi aici, s-ar repezi ea pâna la biroul de obiecte pierdute şi mi-ar aduce zgarda. Sau mi-ar spune măcar unde-i biroul."

Şi tot umblând aşa, se trezi deodată în dreptul unei uşi întredeschise. „O fi, oare, cineva înăuntru?" se întrebă el şi, împingând uşa cu boticul, îşi vârî capul prin deschizătură. Nu era nimeni. Intră, deci, şi începu să-şi rotească privirea prin încăpere.

De-a lungul unui perete se înălţau nişte rafturi mari pe care se aflau înşirate, într-o ordine desăvârşită, tot felul de obiecte: cutii, cutiuţe, pălării, genţi, farfurii, sticluţe, mănuşi, pipe, ochelari, o colivie, şi o mulţime de pachete şi pacheţele de toate culorile. O policioară era încărcată cu umbrele şi bastoane, iar într-un colţ atârna o puşcă, uitată de bună seamă în tren de vreun vânător, sau, cine ştie, poate chiar de vreun soldat...

Nu mai încăpea nici o îndoială: aici era biroul de obiecte pierdute.

Fridolin se uită îndelung la toate obiectele, apoi le mai cercetă în parte: mingi, uitate de copii prin vagoane, o muzicuţă, un tomahawk indian... De sus, din moţul rafturilor, o bufniţă împăiată îl privea cu ochi sticloşi...

Se învârti de colo până colo, mirosind şi adulmecând la tot pasul. Deodată se opri şi îşi ridică din nou

Zgarda lui! În sfârşit, a găsit-o!

privirea spre rafturi. Ia te uită! Cum de nu văzuse de la bun început?! De un cârlig stătea agaţată o zgardă roşie, bătută în ţinte aurii. Fridolin sări în sus şi deodată simţi nevoia să latre de bucurie. Zgarda lui! În sfârşit, a găsit-o!

– Grozav! strigă el în culmea fericirii. Curând o să mă întorc la stăpânul meu. Ce-o să se mai bucure Willy când o să mă vadă acasă, cu zgardă cu tot...

Dar cine să-i dea lui zgarda jos din cârlig, se întreba el şi pentru o clipă rămase descumpănit. În încăpere nu era nimeni.

„Te pomeneşti că oamenii îşi iau singuri obiectele care le aparţin, gândi el apoi, şi de aceea stă uşa deschisă. Nu-mi rămâne deci decât să-mi iau singur zgarda."

Încercă să împingă un scaun de lângă fereastră, dar, pentru el, scaunul era prea greu. Se întoarse din nou la rafturi.

„Cârligul nu-i chiar atât de sus", îşi spuse el. Dintr-o zvâcnitură se săltă pe raftul de jos, şi de-acolo apucă zgarda cu dinţii şi trase cu putere.

Ce s-a întâmplat după aceea, Fridolin nu va fi în stare să înţeleagă niciodată. Simţi pe neşteptate cum rafturile încep să se clatine cu el. Încercă din răsputeri să se ţină de scândură cu ghearele, dar, în clipa următoare, rafturile, cu toate lucrurile acelea frumoase înşirate pe ele, se prăvăliră grămadă peste el, într-un zgomot asurzitor.

Înspăimântat de această grozăvie, Fridolin scoase un ţipăt ascuţit, după care se aşternu o tăcere adâncă. Din fericire, nu-şi rupsese nici un os şi astfel, cu chiu cu

vai, izbuti să-şi croiască drum din mormanul de lucruri care îl îngropaseră de viu.

Deodată auzi un zgomot de paşi grăbiţi şi pe cineva strigând:

– Ce se întâmplă aici? Ce-i tărăboiul ăsta?

Şi, numaidecât, o mână puternică îl înşfăcă de coadă şi-l scutură de zor.

– Ce înseamnă asta? tună în continuare necunoscutul. Cum ai îndrăznit să dai buzna aici? Asta-i prea de tot... Dar nu-i nimic, îţi arăt eu ţie, tâlharule, de-o să mă ţii minte toată viaţa...

Fridolin era atât de speriat, încât nici pâs nu reuşi să spună. Îi aruncă o privire necunoscutului şi inima i se făcu deodată cât un purice. Şeful de gară!... Da, era şeful de gară, cu şapca roşie pe cap!...

– Domnule şef, îngăimă el îngrozit. Ştiţi, eu... eu nu sunt hoţ! Vă jur că nu sunt... Ştiţi, acolo... acolo sus e zgarda mea...

Dar omul cu şapca roşie nici nu-l asculta. Îl strânse şi mai tare de coadă şi, scoţându-l pe uşă afară, îl trase pe un coridor lung, de unde coborî cu el pe o scară ce ducea în pivniţă. Ajuns acolo, omul descuie o altă uşă şi-l azvârli pe Fridolin în pivniţa întunecoasă.

– Aici o să ai timp să te gândeşti în voie la tot ce-ai făcut, tâlharule! se răsti şeful mânios, şi înainte ca Fridolin să apuce să se ridice iar în picioare, şeful trânti uşa în urma lui şi învârti cheia în broască de două ori.

Fridolin se trezi singur, înconjurat de o beznă groasă, dar după miros îşi dădu seama unde îl închisese şeful de gară: într-o pivniţă cu cărbuni!

Se aşează amărât pe podeaua rece.

„Acum ce-o să-mi facă? se întrebă el cu teamă. De ce au căzut peste mine rafturile acelea aiurite? Doar n-am tras de ele atât de tare, încât să se răstoarne! Ah, te pomeneşti că nu-mi mai dau drumul de aici, şi o să mor de foame în văgăuna asta întunecată şi mută..."

Nici nu mai ştia de când se afla acolo, când gara se trezi la viaţă deasupra lui: zgomot de paşi, strigăte, apoi un huruit prelung, urmat de un duduit puternic, care făcu să se zdruncine podeaua.

– Se dărâmă casa! ţipă Fridolin deznădăjduit.

Degeaba schelălăia el şi degeaba zgâria uşa cu ghearele. Nimeni nu venea să-i dea drumul.

Încet-încet, huruitul se stinse şi abia atunci îi dădu prin minte că putea fi vorba de un tren care tocmai intrase în gară. „Sigur că da, un tren, îşi spuse el, şi e normal ca şeful de gară să n-aibă timp acum să se ocupe de soarta unui şoricar."

Între timp se obişnuise cu întunericul şi astfel izbuti să desluşească în dreptul uşii două dâre de lumină. Se aşeză în preajma lor şi începu să tragă cu urechea. Nimic. Petrecu aşa ceasuri în şir, până când gara se cufundă din nou în tăcere şi, încet-încet, se risipiră şi cele două dâre de lumină. Se lăsase noaptea.

Fridolin începu să latre în gura mare. Era flămând şi, în afară de asta, trebuia să facă ceva ce nu se poate face în casă. Dar oricât ar fi strigat el, era zadarnic. Nimeni nu venea să-i deschidă. Uitaseră de el cu desăvârşire.

– Willy! Bunul meu stăpân! oftă Fridolin deznădăjduit. Unde eşti? De ce nu vii să mă ajuţi?...

Şi lacrimi fierbinţi începură să i se prelingă pe obraji, picurând, una câte una, pe podeaua rece...

Se trezi speriat şi trecură câteva clipe bune până să se dezmeticească şi să-şi dea seama unde anume se afla. Da, în pivniţa aceea neagră, plină de cărbuni! Îl furase somnul şi uitase de ea! Deodată cineva deschise uşa şi Fridolin văzu că afară se luminase de ziuă.

Unde-i şoricarul acela ticălos? auzi el o voce furioasă. Era vocea şefului de gară!

„Te pomeneşti că-mi dă drumul!" îşi spuse el. În clipa aceea chiar, şeful aprinse lumina şi, pentru moment, orbit de lumină, Fridolin nu mai văzu nimic. Şeful îl înşfăcă la iuţeală şi-l îndesă într-un sac.

– Aşa, deşteptule! spuse el mulţumit. Acum o să vezi tu ce păţesc hoţii de teapa ta.

Fridolin nici nu mai încercă să se zbată, încredinţat că totul ar fi fost în zadar. Peste puţin timp se simţi tras într-un cărucior şi, după miros, îşi dădu seama că părăsise gara şi era dus pe străzile satului.

De atâta spaimă, inima încetase aproape să-i mai bată. „Ce gânduri o fi având omul ăsta cu mine? se întrebă el, îngrozit. Te pomeneşti că mă azvârle, cu sac cu tot, într-un râu sau într-un lac, şi-atunci ce mă fac? Mă înec fără să fiu în stare să mă împotrivesc! Ori poate vrea să mă pună la frigare şi să facă friptură din mine..."

Deodată căruciorul se opri şi, în timp ce sărmanul Fridolin se frământa şi se zbuciuma, o mână puternică apucă sacul şi-l târî într-o casă, unde îl lăsă să zacă pe podea.

– V-am adus hoţul, se auzi glasul şefului de gară.

– Să-l vedem şi noi! îi răspunse o voce.

Cineva deschise sacul şi Fridolin se strecură afară din el. Clipi de câteva ori, stânjenit de lumină, apoi rămase înmărmurit. Căci omul din faţa lui nu era nimeni altul decât poliţistul care-l ajutase să pună mâna pe cei doi tâlhari în curtea hotelului.

Se uitau unul la celălalt uluiţi şi, în primul moment, nici unul nu fu în stare să scoată o vorbă. În cele din urmă, Fridolin sări în sus şi începu să latre de bucurie.

– Ce glumă mai e şi asta? strigă poliţistul, întorcându-se spre şeful de gară. Ăsta-i Fridolin, vechiul nostru prieten!

Acum fu rândul şefului de gară să rămână încremenit.

– Ce să zic, grozav prieten! spuse el după ce-şi reveni din uimire. S-a furişat în biroul de obiecte pierdute şi a răsturnat toate rafturile. Sunt sigur că voia să fure ceva, ticălosul!...

– Uşurel! Uşurel! îl potoli poliţistul. Toate la rândul lor. Să-l auzim mai întâi pe Fridolin. Spune, băiatule, ce s-a întâmplat?

– Lucrurile stau aşa, începu Fridolin cu răbdare. Mai întâi m-am dus la păşunea de pe Muntele-cu-Brazi, şi acolo prietena mea Lisa şi văcarul Alois mi-au spus că zgarda mea se află cu siguranţă la gară... mai bine zis la biroul de obiecte pierdute... Aşa se face că ieri-dimineaţă am venit din nou aici ca să caut biroul acela... În gară nu era nimeni, dar uşa biroului era deschisă. Am intrat deci înăuntru şi la un moment dat am zărit zgarda

mea agăţată într-un cârlig. Mă căţărasem pe raft s-o dau jos când, deodată, toate s-au prăbuşit peste mine, mai-mai să mă omoare. Pe urmă a venit dumnealui şi, după ce m-a ocărât în lege, m-a aruncat într-o pivniţă cu cărbuni.

– Asta înseamnă că ţi-ai petrecut toată noaptea în pivniţa aceea întunecoasă, nu-i aşa? întrebă poliţistul. Şi ce-ai mâncat?

– Nimic, răspunse Fridolin în şoaptă. M-a încuiat înăuntru şi...

La auzul acestor cuvinte, poliţistul se încruntă şi-i spuse şefului de gară:

– Înţeleg că uneori îşi mai poate ieşi omul din fire, dar să ţii un câine, o zi şi o noapte, într-o pivniţă rece, fără hrană şi fără apă, asta e prea de tot. Dacă se mai întâmplă vreodată, îţi aplic o amendă de-o să mă ţii minte. Acum, fii te rog bun şi dă-i ceva de mâncare, şi pe urmă du-te şi adu-i zgarda.

– Am crezut că e vorba de un hoţ, bolborosi şeful de gară, care se făcuse alb ca varul. Iar acum nu ştiu ce să fac, se grăbi el să adauge: zgarda nu mai e aici... Toate obiectele le-am pus într-o ladă şi le-am trimis la oraş. Ştiţi cum e, dacă nu vine nimeni să le ceară, după un timp le trimitem noi la oraş. Chiar ieri le-am expediat, cu trenul de seară...

Va să zică zgarda dispăruse pentru a doua oară. Pe Fridolin îl podidiră lacrimile şi în ochii lui se citea întrebarea: „Ce mă fac?"

– Nu te necăji atât, îl linişti poliţistul. O să scriem la oraş şi o să cerem să ne trimită zgarda înapoi la

Biserica-de-Sus. Oricât ar dura, într-o săptămână, cel mult, va trebui să fie aici!

– Şi acolo, la oraş, tot la biroul de obiecte pierdute a ajuns? întrebă Fridolin printre sughiţuri de plâns. Eu n-am răbdare să aştept.Vreau să mă duc s-o iau eu singur... Dacă mai întârzii, cine ştie ce se mai întâmplă cu zgarda mea...

– Spuneţi-mi, aveţi pe aici ceva de mâncare ? îi întrebă poliţistul pe colegii săi. Doar n-o să-l lăsăm să plece de aici nemâncat.

Dar Fridolin nu voia să mai rămână acolo nici o clipă.

– Nu, mulţumesc, îi răspunse el. trebuie să plec imediat la oraş, să-mi caut zgarda la biroul de obiecte pierdute. Dacă mai zăbovesc pe aici, s-ar putea să n-o mai găsesc. La revedere, mai spuse el, şi o zbughi pe uşă afară.

13

Spre oraşul cel mare

Şi iată-l pe Fridolin din nou la drum.

„Dacă am reuşit să ies din pivniţa aceea întunecată, nimeresc eu şi la oraş, îşi spuse el, plin de însufleţire. Zgarda mea e acum acolo, la biroul de obiecte pierdute... Ar fi poate mai bine să iau trenul, ca să ajung mai repede, gândi el, îndreptându-se spre gară. Cine ştie, poate-i întâlnesc iar pe copiii aceia drăguţi, care au fost atât de buni cu mine atunci când m-au găsit în vagon."

În gară nu staţiona nici un tren.

„Te pomeneşti că azi nu mai trece nici unul, îşi spuse Fridolin. Să încerc să merg pe jos. Poate că oraşul nu-i chiar atât de departe..."

Părăsi gara şi o luă pe drumul ce înainta de-a lungul văii, între pârâu şi calea ferată.

Nu merse prea departe, când în cale îi ieşi un fermier care mâna în faţa lui un viţel legat de o funie.

– Bună dimineaţa, domnule fermier, îl întâmpină Fridolin. Spuneţi-mi, vă rog, ăsta e drumul spre oraş?

– Ăsta e, şoricarule, îi răspunse fermierul cu bună-

voinţă. Dar să ştii că până acolo mai e de mers!...

– N-o fi chiar la capătul pământului, spuse Fridolin şi, mulţumindu-i, îşi văzu mai departe de drumul lui.

Şi merse aşa cam vreo oră şi mai bine, până când zări în depărtare un băiat mânând doi porci la păscut. Avea de furcă, nu glumă, ca să-i păzească! Nu de alta, dar porcii erau neastâmpăraţi, veşnic alergau şi se zbenguiau pe câmp, ba la dreapta, ba la stânga, guiţând şi grohăind de mulţumire.

Deodată Fridolin simţi din nou cât e de flămând. Dar până hăt-departe nu zărea nici o fiinţă care ar fi putut să-i dea ceva de mâncare.

„Ce rău am făcut că nu i-am dat ascultare poliţistului, îşi spuse el cu mâhnire. Trebuia să fi mâncat ceva la Biserica-de-Sus, şi acum n-aş mai fi răbdat de foame." Să se întoarcă în sat, nu mai avea nici un rost. Era prea târziu...

Aşa stând lucrurile, se apropie de micuţul porcar şi-i spuse:

– N-ai cumva un pic de mâncare şi pentru mine? Am de bătut un drum lung până la oraş, şi de ieri n-am pus nimic în gură...

Băiatul se scotoci prin buzunare, dar nu găsi nimic.

– Dacă veneai puţin mai devreme, mai găseai ceva, îi răspunse el. Cu câteva clipe în urmă am isprăvit ultima bucată de pâine, din care le-am dat şi porcilor, ca să nu mai zburde de colo până colo. Dar dacă vrei să vii cu mine, la noi acasă, te ospătăm pe cinste. Locuim sus pe munte, la vreo două ore de aici...

Nu, Fridolin nu-şi putea îngădui să urce atât de

mult, cu burta goală.

Se întinse pe iarba de la marginea drumului şi începu să se văicărească.

– Ce păcat că nu sunt şi eu porc! Aş mânca iarbă şi verdeţuri după pofta inimii şi n-aş mai răbda de foame...

– Tu nu eşti prea sănătos la minte, intrară în vorbă porcii. Unde s-a mai pomenit să-şi dorească cineva să ajungă porc! Oamenii ne îndoapă mereu ca să creştem mari şi să ne îngrăşăm, ca până la urmă să ne prefacă în cârnaţi şi şuncă. Ce spui tu, e o prostie! Voi, câinii, o duceţi mult mai bine ca noi.

– S-ar putea să aveţi dreptate, încuviinţă Fridolin. Nu e bine să te dai bătut din pricină că eşti flămând. Şi, ridicându-se în picioare, îşi văzu mai departe de drumul lui.

Între timp, soarele se înălţase sus de tot şi razele lui fierbinţi îl ardeau fără milă pe micuţul şoricar. Pietrele erau atât de încinse, încât putea să frigă şi ouă pe ele.

„E, de bună seamă, ora prânzului, când mama lui Willy ne cheamă pe toţi la masă, îşi spuse Fridolin. La fel se întâmplă acum şi sus, pe Muntele-cu-Brazi: văcarul Alois stă în cabana lui şi îşi mănâncă în tihnă pâinea cu brânză. Iar în restaurantul hotelului oamenii stau frumos la mese, şi bucătarul le umple farfuriile cu tot felul de bunătăţi."

Şi tot gândind aşa, simţi deodată că nu mai vede, şi că drumul nu mai e drum. Totul în faţa lui căpătă mai întâi o culoare verde, apoi roşie şi, pe neaşteptate, gardurile şi copacii începură să-i joace pe dinaintea ochilor.

„Sper să nu leşin de foame şi de căldură, îşi spuse el,

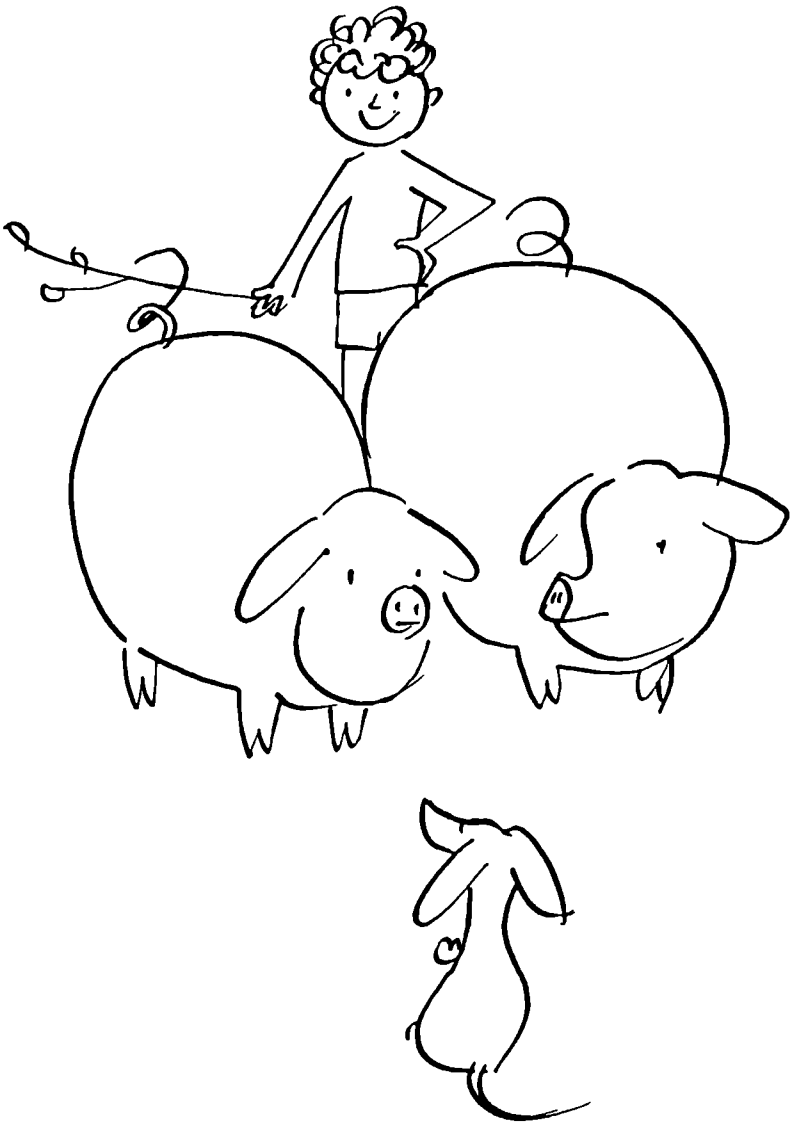

– N-ai cumva un pic de mâncare şi pentru mine?

îngrijorat. Trebuie să ajung la oraş, cu orice preţ... Chiar azi..." Acum însă toate i se păreau negre ca în toiul nopţii. Nu mai era în stare să meargă şi, în cele din urmă, căzu grămadă în mijlocul drumului, şi rămase aşa, în neştire, cu lăbuţele desfăcute...

*

* *

Cât timp a zăcut acolo? Nici el nu ştia... Deodată tresări speriat de claxonul unei maşini care frână chiar în faţa lui, cu un scrâşnet asurzitor.

– Ce mai e şi asta? auzi în clipa următoare un glas de bărbat. Ia te uită, un câine! Un câine care doarme în mijlocul drumului! Ori te pomeneşti că e mort? Da, cred că e mort! Hai, Bobi, plecăm mai departe!

– Ajutaţi-mă! scheună Fridolin cu o voce stinsă. Încă n-am murit...

Încercă să se ridice, dar, între timp, uşa maşinii se închisese zgomots şi motorul începuse iar să toarcă.

– Uite, tăticule, se mişcă! E viu! A deschis ochii, strigă pe neaşteptate băiatul.

Motorul se opri din nou şi Bobi coborî grăbit din maşină.

– E Fridolin! izbucni el. E Fridolin, şoricarul care a prins hoţii în noaptea aceea...

Întrega familie se dădu jos din maşină şi cu toţii se aplecară asupra şoricarului leşinat.

– Ce-i cu tine, Fridolin? Ce-ai păţit? întrebă tatăl copiilor. Credeam că te-ai dus la munte să te interesezi

de zgarda ta. Cum de-ai ajuns aici ? N-a lipsit mult să te călcăm...

Fridolin deschidea boticul şi iar îl închidea, dar nu izbutea să rostească nici un cuvânt.

– Adu-i repede un pic de apă, spuse mama copiilor. O fi mort de sete, sau a făcut o insolaţie. Oricum, apa, o să-i facă bine.

Bobi scoase iute din maşină o sticlă cu apă şi-i umplu lui Fridolin o farfurie vârf pe care acesta o bău, pe nerăsuflate, până la ultimul strop.

– Mulţumesc mult de tot, spuse el apoi, gâfâind din greu. Ştiţi, eu mă duceam la oraş şi, deodată, am căzut...

– La oraş ? ! se minună tatăl copiilor. Dar bine, până acolo e distanţă mare !... Cum să mergi pe jos pe o asemenea căldură !... Dacă vrei, te luăm cu noi, căci noi tot acolo ne ducem.

Fridolin primi invitaţia cu multă bucurie.

Copiii se urcară cu băgare de seamă în maşină şi-l aşezară între ei, pe perna din spate.

– Aşa, acum poţi să tragi un pui de somn. Când ajungem în oraş, am eu grijă să te trezesc, îi spuse băiatul.

– Nu, mulţumesc, nu mi-e somn, am dormit destul, îi răspunse Fridolin, ridicându-se în picioare. În schimb, mor de foame şi, cinstit vorbind, aş mai bea un castronaş cu apă.

Mama copiilor le întinse un coşuleţ cu mâncare, şi toţi îl îndemnară pe Fridolin să aleagă din el ce pofteşte: tartine cu şuncă, salam, pastă de ficat, friptură rece; şi

mai era în coşuleţ o cutie mare plină cu dulciuri...

– E tot una cu ce încep, nu-i aşa? spuse Fridolin încântat. Căci, oricum, o să mănânc totul. Bineînţeles, dacă îmi daţi voie. Ştiţi, eu n-am mai pus nimic în gură de ieri-dimineaţă...

Cuvintele lui avură darul să-i înveselească pe toţi.

– Ce bine că te-am găsit! spuse fetiţa. Altfel, cine ştie, te călca vreun tractor sau mureai de foame...

Pe măsură ce înghiţea bunătăţile, Fridolin se simţea mai bine.

După ce dădu gata totul, se apucă să le povestească aventurile sale de pe Muntele-cu-Brazi şi păţaniile din gară, la biroul de obiecte pierdute.

Când ajunse la necazul cu rafturile care se prăvăliseră peste el, cu bufniţa împăiată cu tot, Bobi se înecă de atâta râs.

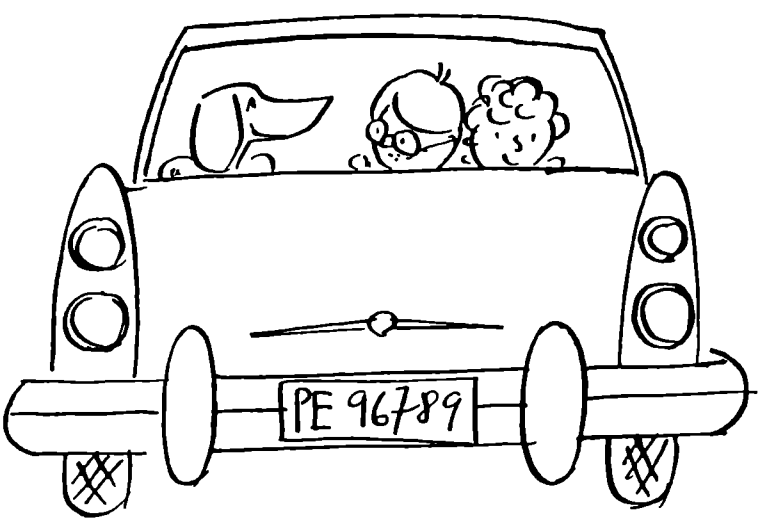

– Astâmpără-te! Ce găseşti tu de râs în povestea asta? îl dojeni mama lui. Sunt sigură că lui nu i-a ars de râs, sărmanul, când s-a trezit cu toate peste el...

– De ce te duci tu acum la oraş? interveni deodată tatăl copiilor. Cunoşti pe cineva acolo? Şi ştii exact unde se află zgărduţa ta?

– Cum să nu ştiu? răspunse Fridolin, de vreme ce şeful de gară de la Biserica-de-Sus a trimis-o la oraş, fiindcă n-a venit nimeni s-o ridice. O găsesc sigur la biroul de obiecte pierdute.

Maşina străbătea satele unul după altul, fără să oprească. Fridolin şi copiii priveau prin geamul din spate şi numărau fiecare sat prin care treceau şi fiecare pod pe care-l traversau.

– Şapte-Turle, citi deodată băiatul pe o tăbliţă indicatoare din marginea drumului.

– Şapte-Turle? izbucni Fridolin agitat. Aici e casa mea!

– Spune-mi, n-ai vrea mai bine să te lăsăm la stăpânul tău? îl întrebă tatăl copiilor.

– Nu, nu! strigă Fridolin. Mai întâi să-mi găsesc zgarda. O să mă întorc mâine. Ce-ar zice Willy dacă m-ar vedea fără zgardă?

– Cum vrei, îi spuse cu blândeţe tatăl copiilor. Aşadar, mergem înainte!

Maşina străbătu orăşelul şi goni mai departe printre câmpuri întinse şi codri deşi.

Când ajunseră la oraş, se lăsa înserarea.

– Te ducem până la biroul de obiecte pierdute, îi spuse tatăl copiilor, şi acolo te părăsim, căci noi suntem

cam grăbiţi. Bunica noastră s-a îmbolnăvit şi trebuie să ajungem cât mai repede acasă. Altfel rămâneam mai multă vreme la Biserica-de-Sus.

La un moment dat maşina se opri în faţa unei clădiri înalte şi Bobi silabisi uitându-se la firma mare, fixată deasupra uşii de la intrare:

BIROUL DE OBIECTE PIERDUTE

– Asta înseamnă că am ajuns la destinaţie, spuse tatăl copiilor. Noi te lăsăm aici şi-ţi dorim în continuare mult succes şi tot binele.

În timp ce-şi luau rămas bun de la micuţul şoricar, copiii izbucniră în hohote de plâns.

– Nu mai plângeţi, că ne mai întâlnim noi, se strădui să-i liniştească Fridolin. Vă urez şi eu tot binele şi vă mulţumesc încă o dată pentru tot ce-aţi făcut pentru mine...

– Şi noi îţi mulţumim ţie, îi răspunseră părinţii copiilor. Dacă nu erai tu, ne jefuiau hoţii.

Pe urmă, întreaga familie se urcă înapoi în maşină şi porniră din nou la drum. Fridolin îi urmări din ochi până când dispărură după colţul străzii.

14

Fridolin își mai face un prieten

Aşadar, în această clădire își va găsi el, în sfârşit, zgarda pe care o căuta de atata vreme! Cu acest gând sui treptele scării şi se furişă înăuntru.

De-a lungul unui coridor adânc şi pustiu se înşirau, de-o parte şi de alta, nişte uşi înalte pe care erau bătute nişte plăcuţe, purtând fiecare câte un număr.

„Cel mai bine ar fi să încep cu numărul unu", îşi spuse Fridolin, grăbindu-se să zgârie cu ghearele la prima uşă. Văzând că nu-i răspunde nimeni, sări în sus cât putu de tare şi trase cu dinţii de clanţă. Uşa se deschise ca prin farmec şi, în clipa următoare, Fridolin se trezi în faţa unui poliţist malt şi voinic, de al cărui centiron atârnau, în dreapta şi în stânga, câte un revolver.

– Bună seara, şi vă rog să mă iertaţi dacă vă deranjez, îi spuse Fridolin. Ştiţi, eu caut biroul de obiecte pierdute.

Ai greşit uşa, şoricarule. Aici e postul de poliţie, îi răspunse poliţistul. Biroul de obiecte pierdute e în

partea cealaltă a coridorului. Dar, ia spune, cum ai ajuns tu aici? îl întrebă apoi. Nu cumva ai fugit de la stăpânul tău? Al cui eşti şi cum te cheamă?

– Pe mine mă cheamă Fridolin, iar pe stăpânul meu îl cheamă Willy, îi răspunse Fridolin cu o voce stinsă. Ştiţi, eu sunt din Şapte-Turle şi umblu să-mi caut zgarda pe care am pierdut-o în tren. Am fost după ea tocmai la Biserica-de-Sus, dar acolo mi s-a spus că au trimis-o la biroul de obiecte pierdute din oraşul cel mare, iar eu am venit aici ca s-o ridic. Vă mulţumesc pentru informaţie şi la revedere!

– Mult noroc, Fridolin! îi spuse cu căldură în glas vânjosul poliţist. Şi vezi, ai grijă să nu te pierzi prin oraşul ăsta mare.

Fridolin alergă iute spre uşa pe care i-o arătase poliţistul şi într-o clipită se strecură în biroul cu pricina. În spatele unui ghişeu zări un bărbat cu ochelari negri.

– Bună seara, domnule, i se adresă Fridolin, foarte cuviincios. Ştiţi, eu am venit să-mi ridic zgarda pe care am pierdut-o în tren.

– Să-ţi ridici zgarda?! se miră funcţionarul. Aşa ceva nu se poate. Pentru asta trebuie să vii cu stăpânul tău.

Dar Fridolin nu se dădu bătut cu una cu două.

– Stăpânul meu e la şcoală, şi-apoi nici nu locuieşte în acest oraş. Dar dacă îmi daţi voie, pot să vă spun eu cum arată zgarda mea. E din piele roşie şi bătută toată în ţinte aurii. Şeful de gară din Biserica-de-Sus mi-a spus că a trimis-o aici.

– Bine, mă duc să văd dacă avem în depozit o

asemenea zgardă, se lăsă înduplecat funcţionarul şi dispăru numaidecât în spatele unui perete de scânduri.

– Sunt sigur că e aici, strigă Fridolin în urma lui, arzând de nerăbdare să-l vadă cât mai repede înapoi pe inimosul funcţionar.

Îl auzea, din spatele peretelui despărţitor, cum deschide şi închide sertar după sertar, mormăind în acest timp ceva neînţeles.

Când reveni la ghişeu, în loc de zgardă, ţinea în mână un registru mare.

– Mda, într-adevăr, am avut aici o asemenea zgardă, spuse el. Dar, uite, chiar azi după-masă a venit cineva şi a ridicat-o, spunând că a pierdut-o şpiţul lui sau, mă rog, că i-a luat-o cineva. Ce puteam să fac decât să i-o dau? Nu-i aşa? Era un şpiţ alb, de asta îmi aduc aminte foarte bine, pentru că tot timpul cât a stat aici a lătrat fără întrerupere...

– Şi unde stă acest domn ? întrebă Fridolin cu amărăciune în glas.

– Asta nu mai ştiu, îi răspunse funcţionarul cu ochelari negri, închizând registrul.

Fridolin începu iar să se văicărească. Aşadar, zgarda lui dispăruse din nou şi cine ştie dacă avea s-o mai găsească vreodată...

– Cum aş putea să dau de stăpânul acestui şpiţ? întrebă el printre suspine. Şi dacă-l găsesc, mi-o mai dă el oare înapoi? Da' de unde... Acum zgarda mea e pierdută pentru totdeauna...

– Îmi pare foarte rău că am dat-o altcuiva, îi spuse funcţionarul, cu necaz. Şi-ţi spun drept, şi mie mi se

pare că lucrurile nu mai pot fi îndreptate decât dacă îi ceri stăpânului tău să-ţi cumpere altă zgardă. Altceva nu văd ce s-ar mai putea face.

– Stăpânul meu nu mai are bani, îi răspunse Fridolin cu amărăciune. Şi-a cheltuit pe zgarda mea toate economiile şi vă daţi seama că eu fără zgardă nu mă mai pot întoarce la el.

Ai dreptate, şoricarule, îi spuse funcţionarul, apucându-se să încuie dulapurile. Acum însă trebuie să pleci. S-a făcut şase şi jumătate, şi la ora asta biroul se închide.

Fridolin părăsi întristat biroul de obiecte pierdute şi ieşi în stradă. „Acum cine mă mai ajută pe mine? se frământă el. Cine să-mi dea un sfat, să ştiu şi eu ce am de făcut?..."

Nu cunoştea pe nimeni în oraşul acesta mare şi străin. Rătăci fără nici un ţel pe străzile cu case înalte, neştiind încotro s-o apuce. Peste puţin timp nimeri într-un parc cu copaci mari şi stufoşi, cu multe straturi de flori şi pajişti întinse. De-a lungul aleilor se înşirau bănci vopsite în verde, pe care şedeau bătrâni şi tineri, iar prin preajma lor se mai jucau câţiva copii, deşi de mult se lăsase înserarea.

Pe una din bănci şedea, de unul singur, un bătrân cu o barbă lungă şi albă. Ţinea ochii închişi de parcă aţipise răpus de oboseală. În dreptul băncii se afla o cutie mare pe patru rotile.

Fridolin sări încet pe bancă şi se aşeză lângă moşneag.

– Ah, de ce nu sunt şi eu bătrân! suspină el. În

felul ăsta n-aş mai avea mult de trăit şi suferinţa mea s-ar sfârşi mai repede.

La auzul acestor cuvinte, bătrânul deschise ochii, plin de mirare.

– Cine-i necăjitul? întrebă el, uitându-se de sus la micuţul Fridolin. Ia te uită, un şoricar tânăr şi voinic care se văicăreşte, de parcă ar fi rămas singur pe lume.

– Să ştiţi că aşa e! răspunse Fridolin. Toţi m-au părăsit şi nimeni nu mai vrea să ştie de mine. Da, mi-am pierdut zgarda şi, când să zic şi eu că am găsit-o la biroul de obiecte pierdute, mi s-a spus că a venit altcineva azi după-amiază şi a luat-o, deşi nu era a lui.

Şi-i povesti bătrânului pe îndelete toate peripeţiile şi toate necazurile prin care trecuse ca să-şi regăsească zgarda căpătată în dar de ziua lui.

– Acum am pierdut-o pentru totdeauna şi nu pot să mă mai întorc niciodată la stăpânul meu. Niciodată! încheie Fridolin trista sa poveste şi lacrimi feirbinţi începură să i se prelingă pe obraji.

Bătrânul îl luă în braţe şi, scoţând din buzunar o batistă roşie, îi şterse ochii înlăcrimaţi şi-i spuse:

– Hai, nu mai plânge. N-o fi dracul chiar atât de negru. Nu mă îndoiesc că ai avut o zgardă nespus de frumoasă, dar de vreme ce stăpânul tău a putut să-ţi cumpere una, îţi mai cumpără el şi alta sau, cine ştie, poate că mâine îţi iese în cale şpiţul acela alb şi-ţi iei zgarda înapoi. Înainte de toate însă vreau să-ţi spun un lucru pe care te rog să nu-l uiţi cât vei trăi. Orice se poate pierde în viaţă; curajul, însă, nu-i voie să-l pierzi niciodată.

– Mulţumesc. Sunteţi un bătrân tare bun şi cumsecade, spuse Fridolin, simţindu-şi deodată inima mai uşurată. Şi înţelept, se grăbi el să adauge. Şi-acum, ce mă sfătuiţi să fac? Să pornesc imediat în căutarea şpiţului, sau...

– Azi e prea târziu, îl întrerupse bătrânul. La ora asta şpiţul, cu siguranţă, nu mai e pe stradă. Ai putea însă să-mi dai mie o mână de ajutor. Ce zici? Vrei? Să ştii de la mine: gândurile negre se risipesc mai repede atunci când munceşti.

– Şi ce trebuie să fac? îl întrebă Fridolin cu nerăbdare, ridicându-se în picioare. Şi numaidecât se grăbi să adauge: Cutia asta caraghioasă e a dumneavoastră?

– Asta nu e o cutie caraghioasă, îi explică bătrânul. E o flaşnetă. Un fel de muzicuţă mai mare, pricepi? Eu umblu cu ea prin oraş, mă opresc la marginea unui trotuar sau într-o piaţă şi cânt cu ea, iar oamenii îmi dau uneori câte un bănuţ sau doi, alteori nu-mi dau nimic, ba câteodată mă şi gonesc. Ce să-i faci! Lucrurile trebuie luate aşa cum sunt.

– Şi cum faci să se audă muzica? întrebă Fridolin, plin de curiozitate. Te ascunzi în cutie şi de-acolo cânţi o melodie?

Bătrânul flaşnetar izbucni într-un hohot de râs nestăvilit şi barba lui stufoasă începu să-i joace în sus şi în jos.

– Dacă ai puţină răbdare, îţi arăt numaidecât cum funcţionează, spuse el, şi, ridicându-se în picioare, împinse uşor flaşneta până în poarta parcului unde forfota nu mai înceta. Unii intrau, alţii ieşeau.

– Aici o să cântăm, reluă bătrânul. Eu o să învârt la manivelă, iar tu, dacă vrei, o să stai lângă mine cu pălăria în dinţi. E mult mai bine s-o ţină cineva decât să zacă pe jos sau pe flaşnetă.

Apoi bătrânul începu să învârtească manivela şi, în aceeaşi clipă, din cutie răsună o melodie încântătoare.

– Ce frumos! E aproape la fel ca la noi duminica, atunci când în piaţă cântă fanfara militară, strigă Fridolin şi, de atâta bucurie, ii venea să joace şi să ţopăie în jurul flaşnetei; dar cum voia să-l ajute pe bătrânul său prieten, rămase cuminte pe loc, făcând frumos cu pălăria în dinţi.

– Uitaţi-vă ce şoricar drăguţ! spuneau trecătorii. O fi prietenul bătrânului flaşnetar.

Şi toţi aruncau câte un bănuţ în pălărie. În cele din urmă pălăria se îngreună atât de mult, încât Fridolin nu mai fu în stare s-o ţină în dinţi şi o lăsă pe trotuar.

– Azi am făcut un drum tare lung şi sunt frânt de oboseală, îi spuse el flaşnetarului. Ca să nu mai spun că sunt şi lihnit de foame...

– Ai dreptate, îi răspunse bătrânul. E timpul să ne ducem la culcare. Şi-aşa se întunecă şi nu mai vine nimeni în parc.

Dar unde să se culce Fridolin? Şi cine să-i dea lui de mâncare, de vreme ce sărăcuţul nu cunoştea pe nimeni în acest oraş?

– Aş putea să mănânc cu dumneata? îl întrebă el pe bătrân. De culcat mă culc în bucătărie, aşa cum fac şi acasă la stăpânul meu.

– Eu, dragul meu Fridolin, n-am nici casă, nici

bucătărie, îi răspunse bătrânul. Eu nu sunt decât un biet flaşnetar, şi adorm pe unde apuc. Azi, de pildă, o să dorm aici, în parc, pe o bancă.

– Cum ? În parc ? Pe o bancă atât de tare ? ! se îngrozi Fridolin. De ce? Acum ai destui bani... De ce nu mergi la un hotel ? Acolo ţi-ar da mâncare bună şi ai putea să dormi într-un pat mare şi frumos...

– Da, dragă Fridolin, tu ai dreptate, îi răspunse bătrânul. Numai că eu trebuie să strâng ceva şi pentru la iarnă, pricepi ? Iarna e lungă şi friguroasă, şi eu nu prea ies, de teamă să nu mă îmbolnăvesc. Boala, la vârsta mea, aduce moartea...

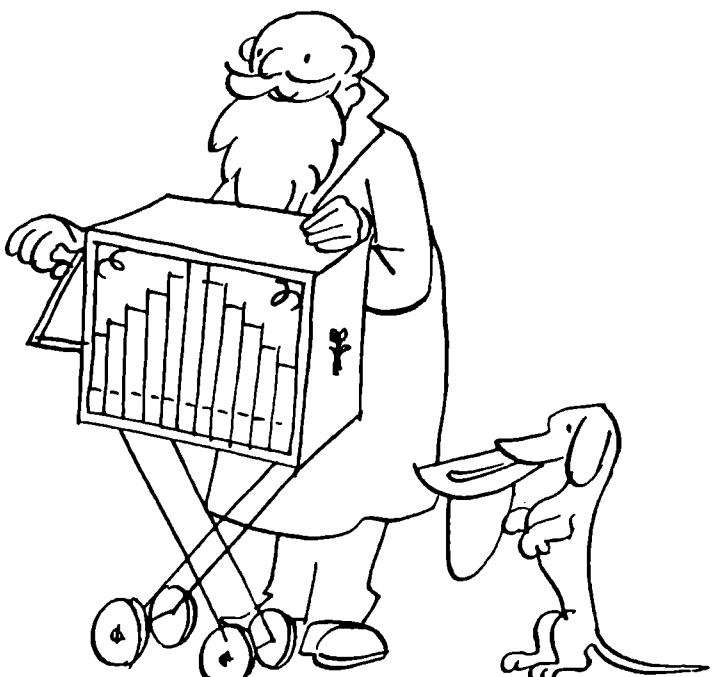

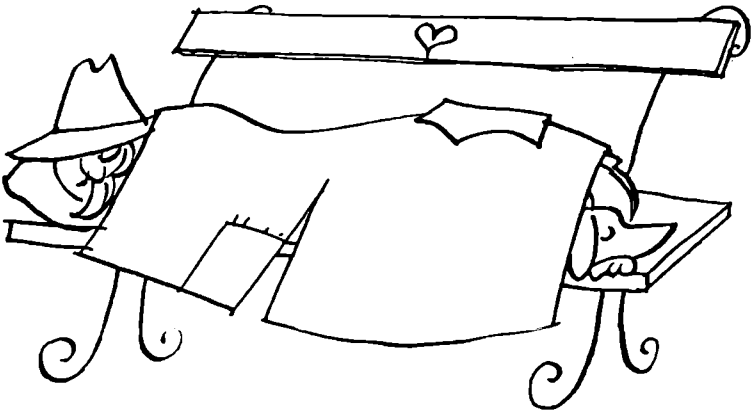

Nu, Fridolin nu-i dorea bătrânului său prieten o asemenea nenorocire. De aceea străbătu cu el parcul întunecat şi se opriră amândoi în dreptul unei bănci, aflate sub un tei înalt şi stufos. Bătrânul acoperi flaşneta, apoi deschise geanta şi scoase din ea o pâine şi o bucată de salam.

– Uite, asta-i porţia ta, îi spuse lui Fridolin, tăind cu briceagul jumătate din pâine şi jumătate din salam.

După ce isprăviră de mâncat şi îşi stinseră setea la fântâna arteziană din apropiere, se întinseră amândoi pe bancă. Pe urmă bătrânul trase peste el haina sa lungă, iar Fridolin se furişă sub ea şi se cuibări la picioarele lui.

– Te-ai învelit bine ? îl întrebă peste puţin timp flaşnetarul. Dar Fridolin nu-i răspunse. Dormea dus.

15

Totul e bine când se sfârșește cu bine

A doua zi, când Fridolin se trezi din somn, soarele lumina coamele copacilor, iar albinele zumzăiau de zor, zburând neobosite printre florile teiului de deasupra lui. Se strecură de sub haina călduroasă şi se scutură şi se întinse, şi iar se se scutură şi se întinse, de-i pârâiră toate oasele.

– Bună dimineaţa, Fridolin! îi strigă bătrânul flaşnetar, care tocmai se întorcea de la fântâna arteziană unde se dusese să spele. Ai dormit pe cinste... Ei, cum ţi se pare lumea acum, după un somn atât de sănătos?

– Nu ştiu, răspunse Fridolin. Aş vrea să mă duc să-mi caut zgarda, dar oraşul ăsta e-atât de mare şi atât de...

– Ai dreptate, îl întrerupse bătrânul. Oraşul este, într-adevăr, foarte mare, dar un şoricar isteţ ca tine nu se pierde cu una cu două. Na, ţine, îi spuse el, întinzându-i o felie de pâine unsă cu untură de porc.

Şi în timp ce mâncau, bătrânul continuă:

– M-am tot gândit cam ce-ar fi de făcut, şi mi-am zis că cel mai bine ar fi să-ţi petreci ziua de azi bătând străzile oraşului. Cine ştie, s-ar putea să-ţi iasă în cale şpiţul acela alb care ţi-a luat zgarda şi în felul ăsta să închei toată povestea. Eu o să rămân aici, şi-ţi promit să fiu cu ochii în patru, căci mulţi oameni vin să se plimbe prin parc cu câinii lor.

– Şi dacă nici unul din noi nu-l întâlneşte pe şpiţul acesta alb? întrebă Fridolin.

– Atunci va trebui să ne gândim la altceva, îi răspunse bătrânul.

– Bine, încuviinţă Fridolin, înghiţind ultimul dumicat. Acum plec în căutarea şpiţului şi la ora prânzului mă întorc.

Şi porni la drum.

– Vezi, ai grijă cum treci de pe un trotuar pe celălalt, strigă în urma lui bătrânul flaşnetar. Să te uiţi mereu în stânga şi în dreapta. Ai înţeles?

– Nu-ţi fie teamă, îi răspunse cu voce tare Fridolin. O să fiu cât se poate de atent.

Şi, părăsind parcul, ieşi în strada largă.

„Pe undeva trebuie să fie şpiţul acela alb, îşi spuse în sinea lui; că doar nu l-o fi înghiţit pământul!... Până la urmă, dau eu de el."

Şi, cu acest gând, porni să cutreiere marele oraş. Şi câte nu erau de văzut! În orice direcţie mergea, şirurile de case se înmulţeau văzând cu ochii.

Străzile erau toate la fel de largi ca piaţa mare de la el de acasă. La o încrucişare de străzi zări nişte stâlpi pe care apăreau şi dispăreau nişte lumini colorate. Când

se aprindea lumina roşie, oamenii se opreau şi aşteptau să treacă toate maşinile, tramvaiele, motocicletele şi bicicletele. Când lumina roşie se stingea şi se aprindea lumina verde, oamenii traversau strada grăbiţi.

„Păcat că nu vede toate astea şi stăpânul meu Willy", gândi cu părere de rău isteţul şoricar, mergând mai departe.

De-o parte şi de alta a străzii se aflau tot felul de magazine, care de care mai frumoase, cum nu mai văzuse Fridolin niciodată până atunci: brutării, cofetării, magazine de încălţăminte şi ciorapi, confecţii şi cămăşi. Mai erau şi alte prăvălii, în care se vindeau farfurii, ceşti, oale, iar în unele numai jucării.

– Ia te uită! izbucni deodată Fridolin, oprindu-se în faţa unei vitrine uriaşe în spatele căreia zărise nişte automobile adevărate, dintre care unul se învârtea mereu, aşa cum se învârtesc căluşeii la iarmaroc.

Dar nu avea timp să zăbovească prea mult, ca să se uite la toate minunăţiile ce se iveau în calea lui. Şi nu se opri nici chiar în faţa unui magazin în care se vindeau papagali, broaşe ţestoase, maimuţe şi alte animale mici. În mintea lui se cuibărise un singur gând: să dea cu orice preţ de şpiţul acela alb care, undeva, în oraşul acesta mare, se plimba, fără să-i pese, cu zgarda lui.

Pe străzile oraşului mişunau tot felul de câini. Unii duşi în lesă de stăpânii lor, alţii — aceştia erau mai mulţi — alergând liberi de colo până colo: câini-lupi, canişi, boxeri, ogari, pechinezi, buldogi, foxterieri zburdalnici şi neastâmpăraţi, şi mulţi alţii, cărora cu greu le putea da un nume. Dar printre ei Fridolin nu zări nici un şpiţ.

– N-aţi văzut cumva un şpiţ alb cu o zgardă roşie ? întreba el la tot pasul, dar câinii, în loc să-i răspundă, îl miroseau şi îşi vedeau mai departe de drumul lor.

Deodată, la un colţ de stradă, apăru un câine alb. Un şpiţ!

Inima lui Fridolin prinse să bată cu atâta putere, mai-mai să-i spargă pieptul, nu alta. Traversă iute strada şi nu lipsi mult să-l calce o maşină.

– Stai! Nu fugi! strigă el în urma şpiţului. Vreau să te întreb ceva.

Câinele se întoarse brusc şi Fridolin îşi dădu numaidecât seama că nu era şpiţul pe care îl căuta. Acesta nu avea la gât decât un şnur vechi de care era legată, cu o sârmuliţă ruginită, o plăcuţă rotundă.

– Bună dimineaţa, spuse Fridolin când ajunse lângă el. Ştii, eu caut un şpiţ alb cu o zgardă roşie, bătută în ţinte aurii. Nu ai cumva acasă o asemenea zgardă?

– O zgardă roşie, bătută în ţinte aurii ? Ha, ha, ha! râse şpiţul. Glumeşti nu-i aşa ? Ori mă iei poate drept căţeluşul răsfăţat al unui prinţ avut. Nu, şoricarule, stăpânul meu nu e prinţ, stăpânul meu adună oase şi zdrenţe, iar eu umblu prin oraş să văd pe unde au mai aruncat oamenii lucruri vechi de care nu mai au nevoie. Pentru asta capăt de la el în fiecare zi o zeamă chioară şi un os, iar uneori şi câteva picioare în spinare. Ce zici, n-ai vrea să mă ajuţi şi tu?

– Nu, nu pot, îi răspunse Fridolin. Eu trebuie să caut zgarda. Pe urmă, dacă o găsesc, aş vrea să mă întorc la stăpânul meu Willy...

– Atunci îţi urez mult noroc! îl încurajă şpiţul şi îşi văzu de drumul lui.

Fridolin merse mai departe şi peste puţin timp zări un şoricar tolănit la soare, în poarta unei grădini. Nici acesta nu-i fu de folos.

– Şpiţi umblă pe aici cu duiumul, îi spuse el, căscând de zor. Dar cu zgardă roşie bătută în ţinte aurii n-am văzut nici unul.

După ce străbătu o parte bună a oraşului, Fridolin se simţi deodată răpus de oboseală şi chinuit de o foame cumplită.

„Oraşul ăsta e atât de mare, încât nu văd cum aş putea să dau de şpiţul acela alb. E ca şi cum ai căuta un ac într-un car cu fân", gândi el şi, supărat, porni înapoi pe acelaşi drum pe care venise.

Trecuse de ora prânzului când se pomeni din nou în dreptul parcului în care-şi petrecuse noaptea, în tovărăşia bătrânului flaşnetar. Nici nu intră bine pe poartă, când pe alee zări îndreptându-se spre el un domn gras, în preajma căruia ţopăia zglobiu un şpiţ alb.

Fridolin încremeni de uimire. Nici nu fu nevoie să se apropie prea mult, căci, de departe, se vedea la gâtul şpiţului o zgardă roşie bătută în ţinte aurii, care sclipeau orbitor în bătaia soarelui de amiază.

Nimic nu-l mai putu opri acum pe Fridolin să se repeadă într-acolo.

– Hei! strigă el. Asta-i zgarda mea. Dă-mi-o înapoi!

Şpiţul întoarse capul şi, văzându-l pe şoricar, o şterse repede spre stăpânul său.

– Vino aici, îi porunci acesta pe un ton tăios.

Fridolin se apropie de el şi ridicându-se pe lăbuţele din spate începu:

– Vă rog frumos să nu vă supăraţi, dar câinele dumneavoastră ar trebui să-mi dea zgarda înapoi. Am pierdut-o în tren şi nici nu ştiţi de când o caut...

– Pleacă de aici! îl repezi grăsanul, încercând să meargă mai departe.

Dar Fridolin se aşeză în calea lui.

– E zgarda mea! Am primit-o în dar de ziua mea, de la stăpânul meu care şi-a cheltuit pe ea toate economiile. Vă rog mult de tot, daţi-mi-o înapoi!

– Auzi ce neobrăzare! se înfurie grăsanul. Dar lasă că-ţi arăt eu ţie! Pom! Înhaţă-l! strigă el şi vru să-l lovească. Dar Fridolin sări sprinten într-o parte.

În clipa aceea şpiţul se năpusti asupra şoricarului, pe la spate, şi îşi înfipse colţii în ceafa lui.

Fridolin urlă de durere şi, încercând să scape din strânsoarea şpiţului, se încăieră cu el într-o luptă crâncenă. Se tăvăleau şi se dădeau de-a dura, muşcându-se ba de ceafă, ba de picioare.

„Ah, dacă aş putea să-i smulg zgarda!" îşi spunea întruna Fridolin. La un moment dat îl ridică pe şpiţ în aer şi îl trânti cu toată puterea la pământ; apoi, dintr-o smucitură îl întoarse pe spate şi, apăsându-l zdravăn cu lăbuţele, îl ţintui pe prundişul aleii.

„Acum nu rămâne decât să desfac catarama cu dinţii şi, dacă izbutesc, peste câteva clipe o şterg cu zgarda mea, gândea el în sinea lui. Încă puţin şi gata." Dar tocmai atunci fu silit să lase zgarda din gură, căci

– E zgarda mea! Vă rog, daţi-mi-o înapoi!

grăsanul — stăpânul şpiţului — îl lovi cu bastonul pe spinare, cu atâta putere, încât de durere bietul Fridolin se întinse cât era de lung.

– Lasă zgarda, fiară! răcni grăsanul. Şi şterge-o de aici până nu-ţi rup picioarele!

Şi-l lovi din nou cu bastonul pe sărmanul Fridolin, care încerca din răsputeri să se ridice şi să fugă, dar nu era în stare să se mişte.

„Mi-a rupt toate oasele!" îşi spuse în sinea lui, scheunând de durere.

Deodată auzi o voce puternică:

– Staţi! Ce se întâmplă aici?

„Cine să fie?" se întrebă Fridolin. Vocea aceasta i se părea foarte cunoscută. Întoarse capul şi deschise ochii: era poliţistul care-l îndrumase spre biroul de obiecte pierdute. Lângă poliţist stătea bătrânul flaşnetar cu barba lui albă şi stufoasă.

Pe moment, grăsanul înlemni, neştiind ce să mai facă. Apoi, ducând bastonul la subţioară, strigă:

– Pom, vino aici! Şi dădu să plece.

– Stai! strigă din nou poliţistul.

– Cu mine vorbeşti? întrebă mirat grăsanul. Eu n-am făcut nimic. Afurisitul ăsta de şoricar l-a atacat pe bietul Pom şi a încercat să-i fure zgarda.

– Nu e adevărat! interveni bătrânul flaşnetar. Întâmplător am fost de faţă când dumnealui a asmuţit şpiţul asupra şoricarului şi pe urmă a început să dea în el cu bastonul. De aceea v-am chemat. Dacă eram mai tânăr, îi arătam eu lui. Cred că el a luat zgarda lui Fridolin de la biroul de obiecte pierdute.

– Ce birou de obiecte pierdute?! se răsti grăsanul. Vă rog să mă credeţi, domnule poliţist, zgarda asta am cumpărat-o cu bani cinstiţi. Iar tu, vagabond bătrân, să-ţi ţii gura dacă vrei să n-o păţeşti!

La auzul acestor cuvinte, poliţistul deveni mai aspru.

– Mergeţi cu toţii la biroul de obiecte pierdute! S-a înţeles?

Grăsanul însă se împotrivi:

– Eu nu am timp acum, bolborosi el. Am o treabă foarte urgentă.

– Nici o treabă! îl luă repede poliţistul. Gata, mergem! Dacă nu te supui, îţi pun cătuşele şi gata povestea!...

De data asta grăsanul amuţi de-a binelea. Fridolin se ridică anevoie şi porniră cu toţii spre clădirea aceea înaltă în care se aflau postul de poliţie şi biroul de obiecte pierdute. Când intrară pe uşa biroului, la ghişeu apăru cunoscutul funcţionar cu ochelari. O clipă se arătă foarte surprins, dar numaidecât se dumeri despre ce-i vorba şi spuse, arătând spre grăsan:

– Dumnealui a venit ieri să ridice zgarda aceea roşie, bătută în ţinte aurii...

– Scoate-i-o! îi porunci poliţistul grăsanului, cu toată asprimea.

Grăsanul se supuse fără să crâcnească şi, scoţând zgarda de la gâtul şpiţului, o puse pe masa aflată în mijlocul biroului.

Dintr-un salt, Fridolin fu pe masă şi începu să cerceteze zgarda, întorcând-o când pe o parte, când pe

alta.

– E a mea! E a mea! strigă el deodată, lătrând de bucurie.

– Asta-i curată neruşinare! izbucni furios grăsanul. Zgarda e a mea. Am cumpărat-o cu banii mei...

– Nu e adevărat! strigă din nou Fridolin. Uitaţi-vă, e din piele roşie, cu cataramă aurie şi cu ţinte tot aurii. E zgarda pe care Willy, bunul meu stăpân, mi-a dăruit-o de ziua mea.

După ce străbătu încăperea în lung şi în lat de câteva ori, poliţistul se opri şi spuse:

– Îmi pare rău, dragul meu Fridolin, dar nu te pot ajuta. De unde să ştiu eu cine are dreptate, de vreme ce fiecare susţine altceva! Cel mai bine va fi să păstrăm zgarda aici şi, cine ştie, poate găsim pe cineva care să ne dovedească a cui e, şi pe urmă...

– Asta-i curată neobrăzare! îl întrerupse mânios grăsanul, izbind cu pumnul în masă. Va să zică dumneavoastră credeţi, mai degrabă, în cuvântul unui şoricar obraznic decât în cuvântul meu!... Să-mi daţi zgarda imediat înapoi, că de nu, mă duc să mă plâng primarului!...

– Uitaţi-vă! Uitaţi-vă aici! strigă, pe neaşteptate, Fridolin.

– Unde? întrebă curios poliţistul. Nu văd nimic...

Dar Fridolin nu se dădu bătut şi stărui, arătându-i cu lăbuţa un loc anume de pe dosul zgardei.

Şi, într-adevăr, în locul acela era scris ceva, cu o literă foarte mică, de culoare albastră. Poliţistul apropie zgarda de ochi şi citi cu voce tare.

„Lui Fridolin, cu drag, de ziua lui de naştere."

– Vedeţi ? Vedeţi ? strigă Fridolin, sărind bucuros de pe masă. Scrie clar: Fridolin.

Grăsanul se făcu alb la faţă şi graiul îi pieri cu desăvârşire.

– Va să zică aşa: şi hoţ şi mincinos ! i se adresă poliţistul cu toată asprimea. Ai ridicat de la biroul de obiecte pierdute o zgardă care nu-ţi aparţine şi pe deasupra mai şi minţi ! Noroc că Fridolin a cercetat-o cu atenţie, altfel, cine ştie, ieşeai poate basma curată. Nu m-ar mira să aflu că ai mai făcut şi alte isprăvi pentru care ai merita să stai un timp la răcoare. Dar meriţi oricum să ajungi acolo, pentru faptul că erai gata să omori în bătaie un şoricar nevinovat.

– Nu, vă rog să nu mă băgaţi la închisoare, se tângui grăsanul. Renunţ la zgardă şi...

– Zgarda e în orice caz a lui Fridolin ! îl întrerupse poliţistul. Iar dumneata o să-i plăteşti şi despăgubiri, ca să aibă bani de tren până acasă.

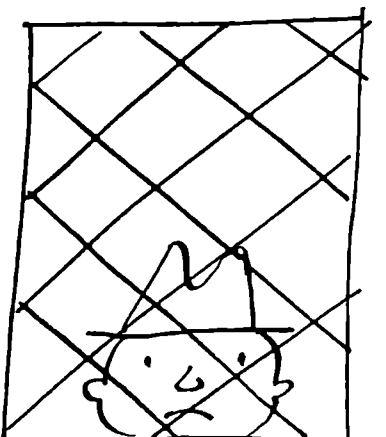

Apoi, punându-i zgarda lui Fridolin, îi spuse cu o voce blajină:

– Ei, ce zici, Fridolin? Domnul acesta o să-ţi dea bilet... E bine aşa? Peste o oră, dacă nu mă înşel, pleacă un tren spre Şapte-Turle.

Fridolin nu mai putea de bucurie. Şi cu toate că îl mai dureau şi acum oasele de pe urma bastoanelor încasate, dădu vesel din coadă. După ce se mai învârti de câteva ori în jurul poliţistului şi a bătrânului flaşnetar, strigă, în culmea fericirii:

– Uraaa! Mi-am regăsit zgarda! Acum mă pot întoarce la stăpânul meu Willy. Uraaaa!

16

Revederea

Sfârşitul acestei povestiri e scurt. După ce îl închise pe grăsanul-răufăcător, poliţistul, împreună cu bătrânul flaşnetar şi, fireşte, cu Fridolin, care tropăia vesel între ei, porniră grăbiţi spre gară.

Trenul era gata de plecare. Poliţistul cumpără repede un bilet până la Şapte-Turle, iar cu restul de bani îi luă lui Fridolin un cârnat şi o chiftea.

– Domnule, strigă el apoi, zărindu-l pe conductor. Căţelul ăsta e prietenul nostru, îl cheamă Fridolin şi merge la el acasă, la Şapte-Turle. Vă rog frumos să-i spuneţi unde trebuie să coboare. Poftim biletul lui.

Bătrânul flaşnetar cântă, de despărţire, o melodie veselă, şi Fridolin se urcă în tren.

– Vă mulţumesc, bunii mei prieteni! Vă mulţumesc din toată inima! strigă el de la fereastra vagonului, când trenul se puse în mişcare.

Vă puteţi închipui cum a fost reîntâlnirea cu stăpânul său.

– Fridolin! Fridolin! izbucni Willy cu ochii umeziţi de lacrimile bucuriei. De unde vii? Şi unde ai fost atâta

timp? Te-am căutat peste tot...

– Mi-am pierdut zgarda, îl întrerupse Fridolin, plângând şi el de fericire, şi am umblat s-o caut. Cum aş fi putut să mă întorc acasă fără zgardă? Am cutreierat toată lumea, dar până la urmă tot am dat de ea.

– Prostuţule, îl dojeni Willy cu blândeţe, lipindu-l cu putere la pieptul său. Puteai să te întorci şi fără zgardă. Nici nu ştii ce îngrijorat am fost din pricina ta. Credeam că ai murit...

În seara aceea, Fridolin luă masa cu întreaga familie, în sufragerie.

Şi le povesti pe îndelete prin câte trecuse el de la ziua lui de naştere şi până atunci: despre câinii cei răutăcioşi şi despre Lisa, despre călătoria lui cu trenul până la Biserica-de-Sus, despre urcuşul spre păşunile de pe Muntele-cu-Brazi, despre coada lui bandajată, despre funicular şi păţania cu vulturii, despre noaptea petrecută în pivniţa cu cărbuni şi, în sfârşit, despre poliţistul

cel bun şi despre bătrânul flaşnetar, care îl ajutaseră să se descurce în oraşul cel mare, pentru ca în cele din urmă să-şi recapete zgarda mult căutată. Nu uită, bineînţeles, nici de întâmplarea cu hoţii de la Biserica-de-Sus.

Când isprăvi de povestit, Willy ar fi vrut să mai afle de la el o mulţime de lucruri, dar tatăl lui îl întrerupse spunând:

– Gata, copii! Şi mâine e o zi. După atâtea peripeţii, Fridolin merită o noapte de somn pe cinste.

Aşa se face că se duseră cu toţii la culcare.

Mult timp după aceea, Fridolin trebui să repovestească adeseori tot şirul aventurilor sale.

– Ce n-aş da să fiu şi eu un micuţ şoricar, îi spuse într-o zi Willy. Ce aventuri frumoase poate avea un căţeluş ca tine! Şi când mă gândesc că n-ai împlinit decât un an!...

– Ai răbdare, îl linişti Fridolin. Cine ştie ce aventuri frumoase te aşteaptă şi pe tine, când o să fii mare. Cel mai bine, cred eu, ar fi să călătorim împreună, ca să avem tot timpul grijă unul de celălalt. Ce zici? Tu nu eşti de aceeaşi părere?

– Ba da, aşa o să facem, îi răspunse Willy. O să ne ducem amândoi să-i vedem pe toţi aceia care te-au ajutat în călătoriile tale. Şi, cine ştie, poate că într-o bună zi vulturii aceia or să vină să ne facă o vizită la Şapte-Turle.

– Da, cine ştie, spuse Fridolin căscând şi, ghemuindu-se în coşul lui, adormi buştean.

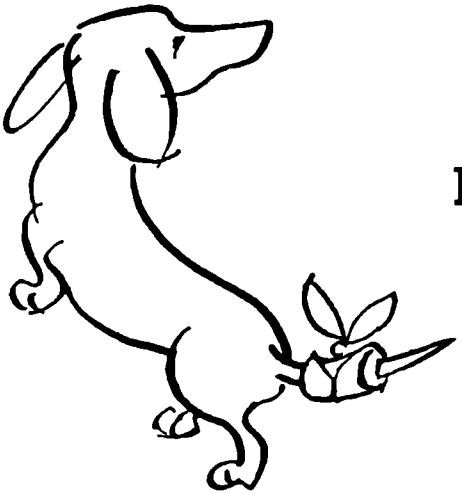

PĂȚANIILE LUI FRIDOLIN

1	De ziua lui, Fridolin capătă un dar frumos	3
2	O plimbare care se încheie cu o spaimă cumplită	14
3	Fridolin a scăpat ca prin urechile acului. Dar unde-i zgarda?	26
4	Numai Lisa îi mai poate da o mână de ajutor	34
5	Noaptea în vagon se încheie cu o baie rece	44
6	Dacă nu era doctorul Face-Bine...	50
7	Ajutor! Hoții!	59
8	Fridolin acționează	68
9	Furtuna	79
10	Răpirea	90
11	Lisa și coșul	105
12	Fridolin ajunge la răcoare	114
13	Spre orașul cel mare	126
14	Fridolin își mai face un prieten	135
15	Totul e bine când se sfârșește cu bine	144
16	Revederea	156

Fridolin. Eine Geschichte für Kinder von Franz Caspar
Copyright © 1987 by Edition Benziger im Arena Verlag GmbH, Würzburg.

Copyright © 2004 Editura Kondyli pentru prezenta ediție în limba română.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Kondyli. Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere și înregistrare magnetică, sau introdusă în orice sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea în scris a editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CASPAR, FRANZ
Fridolin : o poveste veselă pentru copii / Franz Caspar; trad.: Jean Grosu – București : Kondyli, 2004
ISBN 973-86456-4-6

I. Grosu, Jean (trad.)

821.112.2-93-34=135.1

DTP & Paginare computerizată: Ion Victor Papa

EDITURA KONDYLI
Bd. Timișoara 9, București
tel./fax: 021-746 4235, email: contact@kondyli.ro

Tiparul executat la ***S.C. LUMINA TIPO s.r.l.***
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
tel./fax 211.32.60; tel. 212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

Te va fascina...

Fridolin

Fridolin este povestea palpitantă și hazlie a unui tânăr câine-șoricar care, din dorința de a nu-și dezamăgi stăpânul, pornește în căutarea cadoului pierdut, primit în dar de ziua sa de la acesta – „o zgardă roșie de toată frumusețea, bătută în ținte aurii ce sclipeau de-ți luau vederea, nu alta."

Nevoit să învețe să se descurce singur în împrejurări cu totul și cu totul ieșite din comun, nemaiîntâlnite de el până atunci, simpaticul și istețul cățel dă dovadă de mult curaj și perseverență, reușind în cele din urmă să găsească zgarda pierdută și să se întoarcă acasă la stăpânul său.

O poveste educativă, plină de tâlc și candoare, cu aventuri năstrușnice și final fericit, care îți arată ce înseamnă să oferi un cadou din inimă și în ce fel să-l prețuiești când vine din partea cuiva drag.

KONDYLI
ISBN 973-86456-4-6
9789738645646